

A Tündér és a Tanonc

Serfőző Larry regénye

A Tündér és a Tanonc

Egy újra mesélt régi fába

Serfőző Larry

A fantázia a bűvös elixír,
Mely orvosolja,
Az élet reménytelen egyhangúságát.

Első Kötet

Első Fejezet — Kutyaszorítóban Elfogadott Ajánlat

Mint egy megkopasztott pulyka a vágódeszkán, Berni Higgins úgy fekszik a keskeny operáló asztalon és képtelen mozdulni. Egy intravénás tápszercső sárga folyadékot csöpögtet vénáiba és hólyagja reped széjjel, mint egy biztonsági szelep nélküli kuktafazék.

Jelenleg minden csendes az operáló teremben, csak bal szeme sarkából láthatja a három orvost, ahogy egy vastag üveg mögött konzultálnak, ami a szomszéd szobától elválasztja Bernit. Ott határozzák el, hogy mit tegyenek vele, ha egyáltalán valamit.

Két óra is eltelt, amióta begurították ebbe a jeges helyiségbe. A hordágyról, mint egy tehetetlen szeneszsákot átcsúszatták erre az asztalra, ami nagyon is hasonlít a ravatalbeli hideg márványlaphoz, és begyakorlott és megszokott mozdulatokkal sietve előkészítették a legrosszabbakra.

Ezernyi kérdés, hogy allergiás erre-e vagy arra, hogy tud-e enni tengeri kagylókat, vagy nem tűrheti a tejtermékeket, és milyen az egészségügyi históriája, mind anyai és apai fel és lemenő ágakon? Hogy cukorbeteg-e, mennyi alkoholt fogyaszt jobb napjain és, hogy dohányzott-e valaha?

Kórházi köntöse reménytelenül szoros övkendőbe gyűrődött dereka körül, tucatnyi szonda méri szívének dobbanásait, vagy annak hiányát, ha EKG vonala kiegyenesedik. Ágyékának mind a két oldalán leborotválták a szőrt, fertőtlenítő folyadékkal lemosták és katétert dugtak, megint mind a két oldalon combcsonti ütőereibe lábának legtetején. Valaki nedves törülközőt tett lába közé a nemi szervére, nyilvánvalóan tisztesség céljából, ami jelenleg nem éppen legelsődlegesebb aggodalma Berninek és semmi esetre sincs az eszében.

Az egyik segédkező Bernihez lép, ruhára vart névcímkéje regisztrált nőrsznek azonosítja, bár viselkedése és intelligencia foka ennél sokkal alacsonyabb beosztást sejtet az egészségügyi hierarchiában, és egy úszógumiszerű felfújtt szerkezetet, valamiféle röntgensugár gépet húz Berni arca fölé és megigazítja az átlátszó fóliát, ami köröskörül betakarja az esetlen szerkentyűt.

— Mellkasi fájdalmaim vannak, — Berni suttogja alig hallható hangon, legszörnyűbb félelmét öntve szavakba, hogy infarktust fog kapni, amíg vitatják, hogy hogyan nyissák ki eltömődött szívizom artériáit.

— Hogyan sorolná be fájdalmát egy egyestől tízig terjedő skálán? — a férfi nőrsz kérdezi, könnyed modorban, mintha nem az ő feladata lenne, hogy megmentse a beteg életét.

— Három, — Berni feleli, nyilván nem akarván a nőrszöt nagyon megijeszteni.

— Hármás méretű fájdalomunk van. — A férfi-nőrsz kiálltja hangosan és lezseren távozik.

Berni már régóta alapvető utálatot érez a férfi nőrszök iránt. Utálatot, ami több tényezőre vezethető vissza, némelyik kora gyermekkori élményeire mások etnikai hátterére.

A férfi-nörsz kopasz, mint egy villanykörte, ha a műtőben lenne egy is, de más világítás nincs, csak a hideg neoncsövek érdektelen fénye, mint Szent Péter előszobájában a világítás, ahol kiosztják a verdiktet, hogy ki megy a mennyekbe és ki lesz pokolra kárhoztatva.

Berni nem látja az utálatos ápolót tovább, mint fél másodpercekre és nem tudja megállapítani, hogy van-e fülbevalója vagy orrkarikája, esetleg van-e egy horogkereszt a szemei közé tetoválva, de az illető valóban úgy beszél, mint egy gyengeelméjű, aki szuper istenségnek képzei magát és legmagasabban valónak a totemoszlop tetején.

Berni volt, és reméljük, hogy az is lesz, ha életben marad az operáció után, akit egy átlagos, bár felületes megfigyelő jó embernek véleményezne. Akkor miért van ebben a szívkatéterezési laboratóriumban? Megrögzött dohányos? Életében még egy csikket sem szívott el. Alkoholista talán? Nem, negatív ismét, talán egy-két pohár naponta, egy könnyű sör az ebédhez és esténként egy pohár bor a televízió képernyője előtt. Nem várhatunk delírium tremens mérgezést vagy az artériák eltömődését ilyen mértékletes tevékenységek után. Testgyakorlás hiánya? Semmi esetre sem. Berni teniszezett, hetente ötször egy órahosszat sétált és fekvőtámaszokat csinált reggelente és este, rendszeresen, ahogy mások imádkoznak. Vádolhatnánk bizonyos enzimeket a vérében, egy gyógyíthatatlan szexuális kényszervágyat, talán erőszakos alfa személyiségét, de főbenjáró bűnök lennének ezek? Nem, ahogy egy bölcs ember mondotta egykoron, senki nincs hiba nélkül és ki vesse az első követ kire?

Természetesen Berni minden ok nélkül izgatja magát. Jelenleg dühös a férfi-nörszre, hozzáállása egyszerűen tűrhetetlen és felettébb bosszantó. Gyűlöli rekedtes hangját, az utálatos gazember bizonyára titkolt homokos, de mégis, ahogy Berni angina fájdalma másodpercek alatt megduplázódik, betegünk felkiált.

— Fájdalomszintem ötre emelkedett.

— Mit mondott, kedvesem? — egy női nőrsz jelenik meg a tizenegy órás irányból, ha Berni fejét repülőgép kompasznak használjuk, és a nő közel hajol Berni arcához.

— Mellkasi fájdalmam rosszabbodik, — Berni egy mekegő kecske hangján fohászkodik a nőrszhöz. — Adna egy nitrostat tablettát?

— Nem adhatok. Orvosi engedély szükségeltetik, mielőtt bármilyen gyógyszert beadhatok magának és a doktor úr még nem érkezett meg.

Csoda, egy angyal a mennyországból, a női hang megnyugtatja Bernit és mérge, és vele együtt angina fájdalma is elillan és megszűnik. Hölgyek mindig ilyen hatással voltak rá. Talán a csendes altató dal, amit édesanyja énekelt, vagy a pesztonka bájos kis arca tudatának kora hajnalán vagy a nagykeblű dada, akinek tejét oly erős mohósággal nyelte torkába, mielőtt menni tudott és a hölgy puha karjaiban kellett, hogy ringassa. Az érzés mélyen be van építve Berni tudatába, a nőkben sokkal jobban bízik, mint a férfiakban. Ez az ápolónő, nem olyan fiatal és csinos, mint ahogy egy Berni karaktere szerű férfi elvárná egy ilyen osztályon felüli és költséges helyen, mint ez a kórház, de mégis a kis nő, kétségtelenül és kérdés nem férhet hozzá, sokkal kellemesebb, mint bármilyen férfi. Főleg nem ez az alak, a horogkereszttel homloka közepén, aki jobban tenné, ha megélhetését valamilyen mészárszékekben, esetleg egy hentesüzletben próbálná keresni.

Némi mozgolódás az üveg túloldalán. Az orvosok konzultációja lassan szakadozik és Berni bal oldalán megjelenik egy alak. Berni megfeszítve fordítja szemgolyóit, hogy szemüregének távoli sarkába erőltesse szaruhártyáját, de alig tudja kivenni az arcot, de a hang egy fiatalemberé, aki egy tanult szanszkrit tudós megnyugtató akcentusával szól hozzá.

— Az ön szíve borzasztó állapotban van. Minden négyszázadik szív, aki idekerül hozzánk ennyire beteg, mint a magáé. Több koszorúere el van dugulva. Bal főtörzse teljesen elzáródott, bár elegendő másodlagos cirkuláció alakult ki körülötte. Még másik négy áll a teljes dugulás határán. Az egyik a bal koszorúér leszálló része, a másik a körbefutó artéria, a harmadik a coronaria sinistra. A negyedik pedig az egyik jelentős oldalág. Megvitattuk a nyitott mellkasú szívműtét előnyeit a kritikus helyeken behelyezett stent rugók ellenében. Megfontolva a komplikációkat és a nyitott mellkas veszélyeit egyszer szeretnénk megpróbálni a stent procedúrát, ha egyetért velünk.

— Ne nyissák meg a mellkasomat, — Berni pislog bólintás helyett. Fejét nem tudja mozdítani, és alig hallható, ijedt hangon suttogja, — ha egy lehetőség is van rá.

— Legyen akkor tehát, — az orvos máris távolodik el Berni közeléből. — Legyenek stentek, amit alkalmazni fogunk, de tájékoztatnom kell. Helyzetében még minden veszély lehetséges; a maga műtétére rendkívülien bonyolultnak és nehéznek ígérkezik.

Az intercom távbeszélőrendszer éles hangja félbeszakítja az orvos szavait. — Dr. Sivankumar, kék kód. Kérem, válaszoljon.

Az orvos bocsánatkérő pillantást vet Bernire. — Azonnal jövök, — mondja, — Nörsz Vivien befejezi előkészítését. Nincs, miért aggódjon. Ha váratlan szükséghelyzet alakul, a legjobb helyen van.

Az orvos távozik és egy másodperc múlva Nörsz Vivien megérinti Berni homlokát. — Enyhe nyugtatót fogok adni, — mondja, — ami kissé álmosá csinálja. Le kell, hogy csillapodjon, mielőtt dolgozni kezdhettek magán.

A nőrsz még néhány percig matat az intravénás tápszercsővekkel. Egy ampullából valamit belefecskendez és ő is távozik. Berni utánanéz, milyen kedves teremts, gondolja és feje elnehezedik, szempillái lezáródnak és elalszik.

Egy másodperc, egy perc, meghatározhatatlan idő múlva Berni felébred és a szeme sarkából egy magas alakot lát állni bal válla mellett. Hihetetlenül, minden kórházi szabállyal ellentétben fekete köpenyt visel, keskenyedő kámsza sötétíti arcát, kaszákat tart a jobbjaiban és a hangja mély, mintha egy pincéből beszélne, ahol nincsenek falak.

— Ki ön? — Berni megretten, és jeges rémület szorítja össze mellkasát. — A kórháznak dolgozik?

— Nem, de sokat lézengek erre-felé. Tiszta és alkalmas intézmény, sok akció történik és a koszt első osztályú. Szeretem itt az atmoszférát. Életeket mentenek, állítják, amikor valójában csak könnyítnek meghalni. Senki nem tud megmenteni senkit, — a sötét alak az álmennyezet felé emeli ujját. — Hacsak a nagyfőnök vagy én nem engedélyezzük.

— Távozz tőlem, — Berni próbálja megemelni a kezét, egy ujját, megrebbenteni egy szempillát, de képtelen. — Ez nem szilveszteri busójárás, — morogja, — és egyáltalán nem szórakoztat a humora.

— Nem azért vagyok itt, hogy szórakoztassam. A halál vagyok. — A fekete alak feleli zordan, és kongó hangja ijesztően visszhangzik az operáló terem falai között.

Berni megdöbben, és nem tud szóhoz jutni. Biztos benne, hogy a rém csak ijedt elméje látomásainak szüleménye és a gondolat csillapítja. — Mit keres itt? — kérdezi dacosan. — Még nem vagyok meghalva. Vagy igen?

— Maga több mint tíz perce halott. — A látomás a faliórára tekint. — És azért jöttem, hogy elvigyem magát és keresztülhajózzam a folyón, mely elválasztja az élőket a holtaktól.

— Senki nem mondta, hogy itt meghalhatok. — Berni torkából néma sikoly szakad és a hideg veríték, mint halotti lepel borítja el testét. — Rutin procedúrára hoztak be. A szívem még tegnap este teljesen jól működött, amikor ötvenkilencedik születésnapomat ünnepeltük az Arby Roast Beef étteremben, ahol megzabáltam egy félkilós marhasültet és leeregettem utána egy fél liter rizlinget.

— Ne vitatkozzon, — a hátborzongató jelenés rosszállóan csóválja fejét. — Idefele jövet maga majdnem meghalt a mentőkocsiban. Az egyetlen ok, hogy életben maradt, hogy engem nem tudtak megtalálni. Forgalmas éjszaka volt és rengeteg dolgom akadt. Tucatnál is több lelket kellett, hogy segítsek át az élet és halál küszöbén, csak erről a környékről. Sokan szokatlanul elégedetlenek voltak, mások undorító cirkuszt csináltak. Mintha valamit is elérnének vele. Nem azért tartottam meg ezt a munkakört az utolsó száz év folyamán, mert lágyszívű vagyok.

— Munkakör? — Berni csodálkozik. — Többen is vannak? Ki a munkaadójuk?

— Igen, egy munkakör. Ennyi az egész. Az öreg egy egész ármádiára való tart belőlünk. Mindegyik speciálisan kiválasztva és kiképezve erre a szükséges kötelességre, ami fogalom az okhoz vezet, amiért egyáltalán beszélek magához.

— Miért? — Berni mondja, kapaszkodik egy szalmaszálba, egy halvány reménységbe, hogy van egy lehetőség, hogy kiút legyen ebből a helyzetből és meg is fogja találni. Szeretné, ha most politikus lenne és nem mérnök, talán nagybani borkereskedő, vagy pénzügyi tanácsadó és pénzügyi kezelő, aki kötvényekben dolgozik és értéktelen részvényeket ad el gyanútlan befektetőknek, és megélhetését azzal keresi, hogy lyukat beszél az emberek hasába.

— Asszisztensre van szükségem, — a jelenés Berni arca felé hajol, és bűzös lehelete megüti, mint a jeges fuvallat, ami egy dohos katakomba mélyéből áramlik felé. — És meghatalmazásom van, hogy ajánlatot tegyek önnek.

— Ajánlat? — Berni nyögi, képtelen mondva, mert mozdulni nem tud, — legyen az bármi, elfogadom, csak kerüljek ki innen élve.

— Legyen tehát, — a kísértet vigyorog, és rothadó fogai kivillannak. — Tudtam, hogy bele fog egyezni. Átirányítom a drótnélküli monitort a maga mellkasára, ami jelenleg Kevin szívéhez van kapcsolva. Tudja a kanadai férfi-nőrszé, akit annyira utál.

— Siessen és tegye meg, — Berni most már könyörög. — A részleteket később is megbeszélhetjük.

— Igen, — a látomás feleli, és lassan beleolvad a háttérbe. — Mind oly készségesek, amíg benne vannak a bajban. Csak később kezdenek akadékoskodni és nehezítik munkámat. De nem aggódom. Még senkinek sem sikerült becsapnia. A kérdés inkább az, hogy maga elég férfi-e a feladatra? Mindenkit ki lehet képezni, ha a gerince elegendően erős. Elég erős-e a magáé?

Második Fejezet — Elmélkedések a Kés Alatt

Amikor Berni felébred, még mindig fel van pockolva az operáló teremben és legalább öt személy sürgölődik körülötte.

— Készen állsz, Péter? — Berni hallja Sivankumar doktor hangját és egy másodperccel később éles fájdalom ragadja meg testét, ahogy egy hideg műszer átdöfi ágyékát és Berni összeszorítja a fogát.

— A fájdalom az élet jele, — gondolja Berni, — tehát még mindig az élők között lehetek és a jelenés csak egy rossz álom volt, csak egy ijedt színjátéka túlterhelt elmémnek.

— Lézer a helyén, — a hang mondja, — lőhetünk.

Berni fájdalma megüti a tízes skála tetejét és a hang folytatja. — Szippantjuk a törmelékeket.

Micsoda rakétakori technológia, — Berni konstatálja, ahogy mellkasi fájdalma többé nem kínozza és az egyik orvos ránehezedik jobb combjára. — Helyezkedik, hogy biztosan tartsa a katétert és precízen vezesse a lézer sugarat, — Berni morfondírozik csendesen. — Egy mikro milliméter töredék része az élet és halál közötti különbséget jelentheti. Egy perforálódott ütőér és elvérzem, és meghalok mielőtt sietve feltolhatnak a második emeletre és fűrésszel széjjelfeszítik szegycsontomat.

— Adj a stentet, Vivien. — Doktor Sivankumar rendelkezik. — A harminc milliméter hosszú és két és fél milliméter átmérőjűt.

— Igen, doktor úr, — Vivien válaszol és meglepetten felsikít. — Hoppá, leesett a padlóra, bocsánat. A gumikesztyűm kissé nedves, valami taknyosat megfoghattam, ahogy ideszaladtam.

— Vegye fel, — Sivankumar feleli bosszankodó, sürgető hangon. — A stent platina és króm paclitaxel elvető ötvözet. Tízezer dollár darabja. Máskor legyen óvatos.

— Drága istenem, — Berni imádkozik, — add, hogy ne fertőzzenek meg valami húsevő baktériummal, vagy streptococcus bacilussal, esetleg halálos vírussal. Egy kórház tiszta kell, hogy legyen és antiszeptikus. Igaz? Ilyesmi nem történhet meg. Ez a hely magánvállalkozás és profitra megy. A szabadvállalkozási egészségügy büszkesége. A feleségem perelni fogja őket, de nagyon ám, ha ez a stent kiakad és továbbbúszik, és elzárja egészséges vitorla és zsebes billentyűimet. Nem vagyok tudatlan analfabéta. Ismerem az anatómiát és tanulmányoztam jogaimat. A lehető legjobb ellátáshoz van jogom, amit a Medicare biztosítás meg tud engedni. Hozzatok egy újat, a fészkes fenébe, az ára nem az én gondom.

Szeme sarkából Berni láthatja, ahogy doktor Sivankumar csavargatja befele a hosszú csövet artéria femoralis, combartériájába. Be egészen aortaívébe, ahol hajtűkanyart csinál szívkoszorúerei felé és csikorgó féket vág a helyen ahol percekkel ezelőtt lézerrel porrá bombázták eltömődését, a helyre, amit szakmai zsargonnal özvegycsinálónak neveznek.

— Első stent helyben, — jelenti ki a fiatal orvos és sietve kihúzza katéterét, mialatt hátrakiabál a műtőterem sarkába. — Kérem a 28x2 ¼ nagyságú darabot, de az isten szerelmére, ne ejtse ki a kezéből.

A folyamat megismétli magát, a második stentet is benyomják a helyére, ezúttal a bal koszorúér leszálló ágába, és röviddel utána egy harmadikat a coronaria sinisitra-ba.

Az orvos elhagyja a műtőt, a szomszéd teremben egy másik páciens várja, hogy tisztítsák és purgálják a szívereit, és Berni bal perifériás látószögében Vivien bukkan elő.

— Hat Effient tablettát adok be magának, — mondja és tekintete keresi Berni tekintetét. — Vérrendszerét el kell, hogy árásszuk vérhígítókka és holnap reggeltől kezdve legalább egy évig minden reggel be kell vennie egy vérhígító tablettát, különben meghal. Vérhígítók nélkül a stent összegyűjti a hemoglobinlemezkeket és néhány órán belül eltömődik. Bólintson, ha megértette.

Berni bólint, és szájalmas morgást rebeg a lényegre szorítkozó nőrsz felé.

— Borzasztóan sajnálom, de nagyon kell pisilnem. A hólyagom reped széjjel és a fájdalom törzsúrássokkal döfögeti egész alsótestemet. Egyetlen korty folyadékot sem ittam reggel óta és fogalmam sincs, hogy honnan ered ez a rettenetes vizezési inger.

— Az intravénás zacskó a feje felett, — Vivien a köcsögfaserű vasállvány felé biccenti fejét, ami tele van horgokkal és görbe ágakkal. — Az utolsó öt óra folyamán óránként két deci sós folyadékot pumpálunk magába. El nem tudtam képzelni, hogy miért nem panaszkodott már eddig is. Magának akkora hólyagja lehet, mint egy kékbálnának vagy a mája felér egy elefántéval.

— Na, nem, többé semmi sem nagy rajtam. — Berni nyögi, ahogy a nőrsz benyúl a takaró alá, megtalálja nudliját és gombakalapszerű fejét próbálja beleirányítani egy műanyag palackba. — Kivéve, talán a prosztatám.

— Még ne, — a nőrsz biggyeszi a száját és rázza a fejét. — Majd szólok, hogy mikor. Valahogy rettenetesen rövid és csúszós. Olyan, mint egy darab főtt pacal vajas szószban.

— Tényleg? — Berni sóhajtja bánatosan. Vivien végeredményben csinos, és tiszta szégyen, hogy ebben a pillanatban azt gondolja, hogy Berni nem éppen egy teljes férfi.

— Megkaptam, — Vivien ujjai közé csípi a rendetlenkedő pénisz nyakát. — Csinálhatja. Eresszen nekem egy erős és hosszú sugarat.

— Oh, drága jó! — Berni vonaglik a fájdalomtól. — Képtelen vagyok kiengedni. Adjon egy másodpercet. Olyan rettenetesen sokáig tartottam vissza.

— Ne izgassa magát, — Vivien mondja, és az óráját nézi. — Már úgylis túlórában vagyok. A műszakom három órával ezelőtt lejárt. Maga váratlan extraként jött be és a váltásom beteget jelentett. De nekünk ápolóknak mindenkit kezelnünk kell, aki bejön. Addig, amíg meg nem lesznek fixálva, össze nem lesznek varrva, vérzésük el nem lesz állítva és hordágyon át nem lesznek gurítva a szívosztály lábadozó részére, ahol az éjszakai műszak veszi őket kezelésbe.

Még egy fél óra eltelik. Berni utolsó termál egységeit is elveszíti testhőtartalmának és reszketni kezd. Fogai vacognak, mint egy morzegép sürgősségi transzmisszió alatt, amikor Doktor Sivankumar végre visszajön. Az orvos beigazítja a komputer képernyőjét, hogy Berni is láthassa, és büszkén, de röviden elmagyarázza, amit csinált. Megmutatja a vér folyását az összes szívtartériákban, a procedúra előtt és a procedúra után, és lényeges különbség van a kettő között.

Berni szíverei keskeny, cérnával elkötött hajszálcsövek voltak előzőleg és utána nagynyomású gumicsövek, amik tonnaszámba szállítják a vért, ahova kell.

— Köszönöm, doktor úr, — Berni megkékölt ajkai megrándulnak és remegnek. Ha nem viszik ki mindjárt innen, valami melegebb helyre, hypothermiában fog meghalni, mint egy Minnesota jégahalász, aki beleesett a tóba vágott lékbe. — Megmentette az életemet. — teszi hozzá.

— Nem egészen, — feleli a doktor, ahogy sietve távozik. — csak megmentettem a nyitott mellkasú szívűtétől.

Harmadik Fejezet — Betegszobai Nehézségek

A szoba sötét és szinte semmi mozgás a nyitott ajtón túli kivilágított folyosón. Berni jobban érzi magát, bár még mindig nem mozdulhat, nem forgathatja a fejét oldalra, főleg nem igazíthatja meg lábait, amibe beleértetik a lábujjak szigorúan tiltott lazítgatása, ami testrészek jelenleg mind rettenetesen viszketnek.

Hány óra lehet? Berni nem tudja, de egy bizonyos, élete legsötétebb éjszakájának legsötétebb órája lehet. Este fél nyolc körül, legalább féltucatnyi órával ezelőtt, Bernit egy labilis lábú gurulóágyon kitolták a műtőből. Végigrohantak vele egy hosszú korridor mentében, több éles fordulót csináltak, beleütődtek automatikusan, bár lassan nyíló ajtókbá és egy eklektikus seregre való kórházi alkalmazott futott utána. Legtöbb intravénás zacskókkal és csövekkel vagy életfunkciókat jelző monitortargoncákat gurítva, mások injekciós tűkkel felszerelve, hogy rendszeres időközönként vérpróbákat vegyenek.

Berni fázik és éhes, bár fogai végre befejezték a morzekód jelbeszéd küldését, de most csattognak, mint egy műfogsor az éjjeli asztalkán hagyott vizespohárban. Valaki, az Isten áldja meg érte, meleg pokrócot dobott rá, miután átranzsferálták a hordágyról az ágyba. Megint óvatosan, mint egy ólomkölöncöt, ami mérgezett porrá omlana, ha a legkisebb mértékben is behajlítanák.

Valahogy idefele való útján, Berni elvesztette, több más dolog között, humorérzékét. Mennyire lehetne vicces a helyzete? Minden földi mértékeken túl éhes, huszonnégy órája nem evett és rengeteg vért veszített. Bár valaki úgy is vehetné, egy megvetendő cinikus, Berni korábbi karakteréhez egyáltalán nem hasonló, hogy nem nagy ügy az egész. A világban temérdek szegény van, fejletlen országokban az év minden napján milliók éheznek, és fegyveres összecsapásokban, amik állandó jelleggel bukkannak elő a földgolyó minden sarkában, rengeteg vér ömlik a földre. De Berni nincs érdekelve ilyesmiben. Kényelmes élethez van szokva, ahol löfegyverek nem dörrennek, késekkel nem hadonásznak, kivéve a televízió képernyőjén, ahol rengeteg ilyen eseményt mutatnak, feltéve, ha valaki beküldi az előfizetési díjat és középosztálybeli otthonának biztos és védelmezett kényelmében otthon marad a műsort megnézni.

Akkor, miután végre magára hagyták, és az összes egészségügyi dögkeselyűk távoztak, érkezett meg Diána nővér, a legcsinosabb és legtisztább az összes rózsaszín köpenybe bujtatott nőrszök között, akit Berni idáig látott, amióta tegnap reggel bejelentkezett szívprocedúrájára.

Diána, hihetetlen szépségének tetejében, mennyei előrelátással is meg lett áldva és eltett egy tisztességes nagyságú tálca vacsorát. Berni vacsoráját, amit késő estig a melegítő szekrényben tartott, és kielégítve ingyencsípőjét és megcsiklandozva ízlelő mirigyeit, Berni elébe is tett. Úgyszintén, Diána megengedte Berni feleségének, Szonjának, hogy éjszakára

maradjon beteg férje mellett, és betolt neki egy kihúzható fotelt, hogy kényelmesen aludhasson, ha elálmosodik.

Berni a falra akasztott tábla felé intett, ami egyértelműen jelzi, hogy a látogatási idő este nyolckor véget ér, de finom kezének kecses intésével Diana nővér eloszlatta aggodalmait.

— Nem bánjuk, ha egy közeli rokon a beteggel marad éjszakára és elvégez bizonyos feladatokat, amit máskülönben nekünk kellene csinálni. Például a beteg kanállal való etetését, az ágytál aláigazítását és, hogy szájába dugja a szalmaszálat, ha egy kevés folyadékot akar szippantani valamelyik műhab pohárból.

Tehát, mindez a hosszadalmas magyarázat végül is jelen helyzetünkhöz vezet. Szonja becsülettel megérdemelt szundikálását végzi a fotelben, szőke haj koronázta fejcskéje kissé oldalra billen, és mint egy húsvéti nyuszi, fitos orrocskája aprókat mozog és kicsiny száján keresztül finomakat horkolgat.

Mindez az éjszaka legmozdulatlanabb csöndjében, még egy egérke sem mozdul sehol, és egyetlen svábbogár sem mászik a falon, amikor egy súlyos kesztyűvel beburkolt kéz kissé félrehúzza a privátságot biztosító függönyt és egy tornyosodó fekete alak hangtalanul beoson a szobába.

Bent hátralöki csuklyáját és kaszáját beállítja az egyik sarokba. Majd megfordul, Berni mellé lép és köszönti. — Itt vagyok. — mondja. — Ideje, hogy megtárgyaljuk a részleteket.

— Ne most, az óra nem alkalmas. — Berni suttogja. — Nem tudok mozdulni és mindenféle nyugtatókkal erősen be vagyok gyógyszerelve. Ellenére lenne várni, amíg ismét talpra állok? És mindamellett, valaki meglephet minket, ami lerántaná magáról az álcázást.

— Senki nem lát engem, — a jelenés vigyorog és felemeli a takarót, ami Berni csupasz lábát takarja. — Csak egy éjszakás ápolót látnak, aki leszedi ágyékáról a szorítókötést és nyomást gyakorol a szúrásra, hogy elállítsa a vérzést. Húsz percig tart mindegyik sebnél, és magának három is van. Ez egy teljes órát ad nekünk, hogy átbeszéljük az apróbetűs kitételeket, természetesen képletesen beszélve.

— Legyen úgy, — Berni elkeseredetten sóhajt, mialatt fontolgatja, hogy semmilyen megállapodás nem érvényes, hacsak két tanú nem láttamozza, egy notárius ellen nem jegyzi, és be nem vezettetik a városházánál. Mit gondol ez a pojáca, hogy kicsoda? Berninek már akadt dolga nála nagyobb és félelmetesebb alakokkal is, fénykorának napjaiban, amikor, és nem is olyan régen, globális vállalatoknál project menedzser volt fontos építkezéseken.

A szellem, vagy a fantom, de lehet, hogy maga az ördög, akárki legyen is, letépi a kötést az első sebről és gyakorlott mozdulattal mind a tíz ujját rászorítja Berni femoralis artériájára.

— Olyan sokat csináltam már ezt, hogy szinte orvosnak tarthatom magam, — mondja a jelenés megnyugtató hangon. — A teste hemoglobinlemezskéket ömleszt a nyílásra, ami relatíve nagy is lehet, ez itten legalább tíz milliméter nagyságú.

— Amerikai egységekben, kérem, — Berni nyög, a rém csontos ujjai kemények és annyira fájnak, hogy falra tudna mászni.

— Három nyolcad és fél inch között, de nem ez a lényeg. Maga életben marad, legalábbis egyelőre. Bár már láttam embereket kiugrani az ágyból, láttam őket letépni

szorítókötéseiket és láttam halálra vérezni őket, mielőtt azt mondhattam volna, a bűdös csillagát. — magyarázza a fekete alak, majd oldalt fordul, egyenesen Berni szemébe néz és kérdezi.

— Maga nem akar öngyilkos lenni, vagy igen? Hívhatnánk Kevorkian doktort, ha egy szóval is kéri? Remek segítség volt a jó öreg, de most már ő is halott. — a jelenés nevet. — Úgy hallottam, hogy megfulladt a saját orvosságától.

— Nem. Nem vagyok öngyilkos jelölt. — Berni nézi mereven a fekete alakot. — Élni akarok.

— Persze, hogy akar. Ki ne akarna? És ez itt a lényeg.

— Lényeg? — Berni összehúzza a szemeit, — miféle lényeg?

— Ha most feliratkozol nálam. — a kísértet Berni felé hajol, tegezni kezdi és dohos lehelete majdnem lefújja az ágyról. — Megengedem, hogy legyen némi huncutul gonosz öröme, első alkalommal egész életében, mielőtt csatlakozik az elhunytak seregéhez. De feltételeim vannak. Nem hagyhatod ott az élöket a saját akaratodból, ha úgy érzed, hogy életed elviselhetetlen és elegend van belőle. És meg kell, hogy mondjam, saját életedet kioltani egy nap csábítóbb lehet, mint ahogy azt ma gondolod. Az átlagos öngyilkosjelölt azt hiszi, hogy a túlvilágon jobb lesz az élet. A te esetedben ráadásul még azt is reméled, hogy miután átméntél a túloldalra abszolút hatalmat kapsz a kezedbe. Megmérhetetlen látóhatárokat látsz majd élettelen szemeid előtt kitárulni és azt hiszed, hogy egyike leszel a halhatatlanoknak.

— Mi gondja lenne a halálnak? — Berni kérdezi kétkedő hangon. — Hogy magamtól jövök, vagy ő visz?

— Öngyilkosság a rövid egérút a semmihez. Mindenki, aki megöli magát, megszűnik létezni. Javíthatatlanul rossznak lesznek minősítve, lelkeik be lesznek olvasztva és újrahasználva. Megölni másokat, vagy megölni magadat fertelmesen visszataszító és lekicsinyli képességeimet. Öngyilkosok és gyilkosok soha nem fognak az öreg elé kerülni, aki meggyőződéssel hiszi, hogy ajándékát legjobban kell, hogy hasznosítsd. Életed adott neked és nincs jogod, hogy elved bárki életét.

— Az öreg? Ki lenne az?

— Isten, természetesen. Vagy Jehova, amelyik nevet jobban kedveled.

— Azt hittem, hogy az ördögnek dolgozol.

— Nem dolgozom senkinek, és nincs ördög.

— Nincs ördög?

— Az ördög isten jelenlétének hiánya. Ha isten kitagad, többé nem állasz védelme alatt és beléptél az ördög birodalmába. És pontosan ez fog történni veled, ha nem hagyod abba a vitatkozást.

— Zombi leszek? — Berni hangját rettegés itatja át, és nézi, hogy a kísértet karórájára tekint és ujjai szorítását kissé felengedi. — Az élő halottakkal fogok együtt masírozni?

— Nem leszel élő halott. Zombik nem léteznek. Science fikció az egész, amit morbid félkegyelműek szórakoztatására találtak fel. A halott megszűnik létezni, kivéve néhány kiváló vallástudóst, akik az angyalokkal együtt a mennyekben Isten oldalán fogják tanulmányozni a szent könyvet. A többit újra feldolgozzák, lelket és teste beleértve, egész lényüket.

— Úgy érted, hogy reinkarnálódnak?

— Nem. Fel lesznek örölvé és feledés semmijébe lesznek porlasztva. Komposzt lesz belőlük és felismerhetetlen maradványaikból új élet és új lélek fog sarjadni.

— Tehát a halhatatlansághoz egyetlen út vezet... — Berni kezdi, de nem tudja befejezni. A rém félbeszakítja és befejezi megkezdett gondolatát.

— Az örök élethez vezető út az én birodalmamon vezet keresztül. Én vagyok az egyetlen, aki eldönti, hogy méltó vagy-e, hogy ott állj a mennyei magisztrátus előtt és kérd bűneid bocsánatát.

— Ez rosszabb, mint gondoltam.

— Még más is van, — válaszolja a sötét alak. — Berni, te egész életedben templomjáró ember voltál. Emlékezel az Újszövetség tanítására? Könnyebb a tevének átmenni a tű fokán, mint egy gazdagnak bejutni a mennyek országába. Valahogy meg kell, hogy kerüljük ezt a kitélt.

— Igen, de hogyan? — Berni nyögte. — Mire akar kilyukadni?

— Berni, ahogy elkezded új életedet, hagyd abba a takarékoskodást és a felesleges dolgok halmozását. Élj a mának és ne törődj a holnappal. Kövesd a költő szavait. A mai nap az utolsó napod is lehet és a holnap talán meg sem érkezik. Költsd el, amid van, és ne hagyj semmi pénzt vagy értéktárgyat rokonaidra vagy barátaidra. Használd vagyoned, hogy élvezd ki hátralévő napjaidat és ne törődj a szegényekkel és a kitaszítottakkal. Légy egy excentrikus jobboldali személtáda, egy romlott semmirekellő, aki el akar törölni minden juttatást és fent akarja tartani a mi kettétört, profithajhászó egészségügyi szolgáltatásunkat. Valaki, aki adócsökkentést akar a szuper gazdagoknak, növelni akarja a katonai költségvetést és nukleáris pusztulással fenyegeti az országokat, akik nem hajlandók szolgálni a mi gazdasági érdekeinket és nem akarják meghajtani fejüket politikai ideáink előtt.

— Nem lenne jobb? — Berni kérdezi, — ha minden pénzemet a szegényeknek adnám és újraregisztrálnék, mint demokrata? A demokraták ugye a mennyekbe mennek? Még a legkisebb tű fokán is átmennek, nem?

— Badarság. Még akkor is, ha párt nélküli politikai elveket vallasz és teljes, gonosz módra szerzett vagyonedat és minden megtakarított pénzed odaadod a szerencsétleneknek, akkor sem lesz örök életed, hacsak nem vagy a szentírás tudósa és egy fillér nélküli szent. Máskülönben semmiféle erőfeszítésed nem fog gyümölcsözni. Nem elegendő az üres jelszavak ismétlése, a politikai gyűlésekre való járás és a tüntetésekben való részvétel.

— Mi lenne, ha utcai koldussá válnék?

— Ezt megpróbálhatod, — a jelenés rosszallóan oldalt hajtja fejét. — De a szegénység nem lesz jó mulatság.

— Zavarban vagyok, — Berni feleli, és feje mélyebbre hanyatlik a párnába. Tényleg, mi szükségeltetik, hogy életben maradjon? Ez a megállapodás, ez a halhatatlansági dőreség; ez tényleg megér annyit, amennyinek látszik? Majd ismét hallja a rémkép hangját.

— Látom, hogy gondolkodóba estél, tehát hadd iteráljam újra a részleteket.

Öngyilkosság magában foglal minden önromboló tevékenységet. Mint például az egészségtelen étkezés, az elhízás, a cigarettázás és drogok és a kerületi önkéntes polgárőrrel való összetűzés. Ha másokat veszel rá, hogy meggyilkoljanak, a te lelked fog megszűnni. Ha túlléped a

sebességkorlátozást és részegen vezetsz a te egyéni léted lesz semmivé porlasztva és maradványaid elkeverednek a kozmikus piszokkal.

— Rendben, — Berni sóhajt, — megértettem. Csak a természetes halál fog kisegíteni ebből a pácból, amit semmi körülmények között sem siettethetek, bármennyire is utálom életemet. Ez olyan, mint egy életbiztosítás, ahol soha senki nem kap egy lyukas garast.

— Ha természetes halállal is halsz meg, — a jelenés mondja és keresni látszik a helyes kifejezést. — Ne felejtkezz el tű foka metaforáról. Ha gazdag maradsz, be leszel olvasztva és mind a tested és a lelked megszűnik létezni és örökre semmivé leszel. Tehát javaslok, ahogy kijutsz ebből a kórházból, kezd el költeni a pénzed. Ha helyedben lennék, felfogadnék egy finansziális pénzkezelő céget, vásárolni kezdenék timeshare öröklakásokat, vakáció klubokba lépnék be, utazni kezdenék és folyószámlát nyitnék több sztriptíz mulatóba.

— Lenne, akiket rekomendálni tudnál? — Berni nyújtogatja a nyakát, hogy felesége, Szonja alszik-e és vajon hallgatózik. Szonja okos és gyakorlatias és segítene meghozni a helyes döntést, hiszen mind a ketten érintve lesznek.

— Egyik kedvenc helyem a Paradicsom a Földön Életviteli Klub és Pénzkezelési Tanácsadó KFT, — a jelenés mondja, mialatt szeméit, az ő esetében szemüregéit Bernire fókuszolja, és rábeszélő testtartást vesz fel, ahogy kissé előrehajol és ránehezedik az ágy szélét védő korlátra. — Businesskártyájukat itt hagyom az éjjeli asztalon, az ágytálpalack mellé letéve. Weboldaluk is van, a cím ott van a névjegyen. Hozzá tudsz jutni egy komputerhez?

Berni bólint, és a jelenés folytatja. — Káderezd le őket, nézd át a hihetetlen utazásokat és a világ minden részén a helyeket, ahova elvisznek. Osztályon felüli társaság. Nem javasolnék senki sötét, fapados vonattal utazó életművészt, aki a pénzedet akarja csak lenyúlni. Legjobb lenne, ha megnyitnál egy PayPal számlát és tedd át oda a pénzedet. Kezdetben, mondjuk egy félmillió dollárt, az ő számlájukra és abból költekezhetsz. Sokkal jobban jössz ki, mintha egyenként táviratoznád át nekik a költségeket, ahogy egy szolgáltatást igénybe vettél.

— Már van PayPal számlám. — Berni feleli és sugárzik róla a büszkeség. Úgy érzi, mintha máris egy tálból cseresznyézne a halhatatlanokkal és a Talmud könyvet fogja tanulmányozni Isten oldalán az arkangyalokkal.

— Jó, — Berni hallja a választ. — Tudtam, hogy helyesen fogsz választani. Berni Higgins, végtelenül értelmes ember vagy. Élvezni fogod legszebb gyönyöreidet, mielőtt távoznod kell, és a tanítványom leszel. De ne felejtsd el. Egy szót sem a feleségednek. Semmit nem szabad tudnia a mi titkos megállapodásunkról.

Összes pénzem közös számlán van Szonjával, Berni tűnődik bánatosan. A házunk és minden megfogható vagyónunk, részvény opcióink, és ingatlan tulajdonaink. Mind két névre lettek íratva. Sőt, sok közül egyedül Szonja nevéen. Hogyan szórnám a pénzt itálra és nőkre, hogy Szonja észre ne vegye.

A kísértet nem gondolatolvasó, legalább is a részletek nem érdeklik, és ahogy távozik, bejelenti, és megváltozhatatlan bevégzettség van hangjában, ahogy beszél.

— Az idő lejárt és mennem kell. A perforációk lassan bezáródnak artériáidban. Maradj fekvő a hátadon és még legalább két óráig ne mozdítsd a lábaidat. Nemsokára, mondjuk, három

hónap múlva találkozunk és bízom benne, hogy kiváló előmeneteli bizonyítvánnyal fogsz a kedvemben járni.

Negyedik Fejezet — Az Elégedett és a Megkeseredett.

Reggeli után Bernit hazaengedik a kórházból. Mivel nem vezethet, Szonja hajtja a kocsit hazafelé, ami után ismét útra kel, hogy a helybeli Walgreens gyógyszertárban kiváltsa a tablettákat, amit Doktor Sivankumar irt ki Berninek.

Korábbi szívproblémái végett Berni már évek óta betegnyugdíjban van, Social Security csekkeket kap a kormánytól, amihez gyógyszerbiztosítás is jár. Az év elején már kielégítette az évi levonást, mivel három hónapra előre megvette koleszterincsökkentő Lipitor adagját, ha nem, vérkép koleszterinjé az egeket verné. Berni kevés összegnyi hozzájárulást vár a felírt Effient vérhígítóért és kimondhatatlanul meg van lepődve, amikor Szonja hazatelefonál a patikából.

— Gyógyszerbiztosításod nem fizeti az Effientet. — Szonja felháborodva kapkod a levegőért. — Hétszázhusz dollár három hónapra vagy másik receptet kell hoznunk Plavix-re, a szélesebb körökben használt vérhígítóra, ami rajta van formula listájukon.

— A szemetek! — Berni rácsap a konyhapultra és a tányérok csörögni kezdenek a mosogatógépben. — A vérem már tele van telítve Effienttel. És máskülönben is, hogyan szereznek egy másik receptet ilyen rövid idő alatt? Nyugodtan meghalhatok, mielőtt elérjük Doktor Sivankumart.

— Ez zsarolás, — a gyógyszerész közbeszól, aki egy mellékállomáson hallgatja a beszélgetést. — Biztosítótársaságok nem dőlnek be ilyen manipulációknak. Javasolnám, hogy vegyenek ki egy hónapi adagot kétszáznegyven dollárért és rendezzék el az ügyet, mialatt a kiváltott pirulákat szedi.

— Azonnal tárcsázom őket, — Berni kiabálja. — És megmondom nekik a véleményemet. Szonja, még a vonalban vagy? Tíz percen belül visszahívlak.

Felesleges mondani, Berni hiába hívta a biztosítót. Bármennyire is szeretett volna okos lenni, később leveleket is írt, hogy újrafontolják döntésüket, többször fellebbezett és beadványokat küldött, mialatt angina fájdalmai többször kiújultak. A pénz és a profit fontosabb volt, mint az élete. A visszautasítás állt, mint Gibraltár sziklája Európa és Afrika között, mint a civilizált társadalmak szociális orvosi ellátása és a harácsolj magadnak, amennyit tudsz kapitalista szabadvállalkozás orvosi rendszere között.

— Csak várjatok, amíg elkezdek dolgozni a kaszásnak. — Berni napokig dühöng és szemei gyilkos sugarakat szórnak, amerre néz. — Egyetlen semmirekellő szemét sem fogja megérni közületek az öregkort, és egyetlen egy sem fog meghalni rettenetes fájdalmak nélkül. Mindannyian kemoterápiát kaptok és minden összezsáolt pénzeteket orvosra és patikára fogjátok költeni.

— Ne bolondulj be, — Szonja feleli kedves hangon, soha nem mérgesítené fel paprikás természetű férjét, hacsak nem szükséges. — Van elég megtakarított pénzünk. Mi baj lenne, ha egészségedre kellene költenünk egy keveset belőle?

— Elvi kérdés, — Berni feje elveresedik, mint egy bugyborékoló látató a kitörni készülő vulkán tetején. — Inkább adnám pénzemet valami jótékonyági intézménynek, minthogy engedjem, hogy ennek a profitra menő privát egészségügyi rendszernek döggelölje ellopják.

— Berni, — Szonja feleli csendesen és vizsgálgatni kezdi frissen festett kárminpiros körmeit. — Megint értelmetlenségeket beszélsz. Mikor adakoztunk bármit is bármi jótékonyagnak? Házasság előtti prenuptial megállapodásunkba belevettük, hogy nem adakozunk. Saját költségeink és számláink fizetése mindennél elsődlegesebb.

—

Két hónap múlik el. Berni teljesen helyrejött, dolgozik a kertben, hosszú sétákra megy a környéken, és sokat biciklizik a közeli Starkey parkerdőben. Szerda az egyik nap, amikor mindig kint van. Istenáldotta gyönyörű nap, a teremtés minden apró és nagyobbacska élőlénye tele van örömmel és élvezi az életet. Egyetlen felhő sem látszik az azúrkék égen, a balzsamos hőmérséklet felettébb kellemes és Berni boldogan biciklizik a park közepén futó aszfalt ösvényen, amit nemrégiben bővítettek tíz kilométer hosszúra.

Megáll közel az ösvény végéhez, ahol a bicikli út csatlakozik egy másik Floridai csodalétesítményhez, a Suncoast Parkway bicikli úthoz. A pihenőházikónál lábát ráteszi a padra és leül a piknikasztal tetejére. Éppen úgy, mint mások, mivel senki nem ülne le rendesen az asztalhoz, inkább oda teszik feneküket, ahol normálisan enni kellene.

Berni kivesz egy erőnléti csokoládé szeletet, beleharap ízletes finomságába és egy palack Zephyrhills vizet vesz elő, hogy leöblítse a ragadós csokoládé ízt. Milyen gyorsan elfelejtette már a kórházban történeteket, életveszélyes betegségét, és a három stentet, amit a gyár bármikor veszélyesnek nyilváníthat és visszahívhat; és természetesen a halál kaszását és a bornírt alkut, amit felajánlott neki.

A pokol fog jéggé fagyni mielőtt pénzét átírja bármi befektető cég számlájára és hagyja, hogy ellopják. De szórakozni fog, végre fog magára pénzt költeni, be fogja hozni az elvesztegetett időt.

Egy fiatal nő bukkan elő a kanyarból. Sötét napszemüveg és gyorsan pedálozik egy versenybiciklin, testhezálló spandex bicikli sortja ugrándoató popsit sejtet és látszani engedi ennivaló, kisportolt combjait. A meleg szél csábosan lebegtető rózsaszínű biciklisisakja alól kilógó szőke tincseit és legyezőként betakarja velük selymes hátát, mintha angyalokhoz hasonlóan szárnyai lennének.

Ahogy közelebb ér a kis nő lelassul, kezei szorítják a fék fogóját és felnéz.

— Hello, Berni, — mosolyog, — tudtam, hogy itt meg fogom találni.

Berni bámul a jelenésre, mintha újra kellene feltöltenie komputerének Winchester lemezét. Ha életéről lenne szó, nem tudná kitalálni, hogy ki lehet ez a vonzó külsejű leány, aki a

nevéen szólítja. A legtöbb, amit valaha is kapott ezektől a biciklis erdei tündérektől, egy fogak fehérjét kivillantó mesterkélt mosolyt vagy alig észrevehető megemelését a kormányt tartó maroknak.

— Hello, — válaszolja nagy sokára vékony hangon, mintha lenyelte volna a kanárit és a madár megakadt volna a torkán. Kérdezze meg, hogy ki ez a hölgy? Vagy tettesse, hogy az, akit keres, mert minden bizonnyal itt tévedésről van szó. Ez a kislány valakivel holtbiztosan összetéveszti.

De Berni nem olyan férfi, aki valaha is csalódást okozna egy fiatal nőnek, aki érdeklődést mutat iránta, és kissé biztosabb és beleegyezően barátságos hangon hozzáteszi. — Szép napunk van biciklizésre, nem?

— Szép, — a leány bólint és leveszi biciklisisakját és kiegyenesedik az ülésben. — Nem emlékszik rám? — kérdezi.

Berni soha nem frekventált semmiféle gentleman klubbot, soha nem látogatott semmiféle vetkőzőbárokat és soha nem sörözgetett egy topless tavernában. Ki lehet a nő? Talán egy fiatal pincérnő? Berni soha nem adott tisztességes borraivalót senkinek. Talán túl keveset adott, és a nő emlékeztetni fogja, hogy milyen zsugori egy gazember.

— Diana vagyok, — a biciklista lány mosolyog és lábát leteszi a füves talajra. — Diana Artemisz, a nappali nőrsz a kórházból. Hogy érzi magát? Gondolom jól, mivel itt biciklizik. Hogy van aranyos felesége?

Oh, igen. Ez a Diana. Berni most már emlékezik. Bár az ápolónői köpenyben nem látta, hogy milyen csodás alakja van. De a hang, a mennyei szeráfok hangja, oh, drága istenem. Ő az, Nőrsz Diana. Mennyire izgató, ugyanazon a bicikli ösvényen pedálozik ahol ő. Ez egy ómen. Egy váratlanul letett előleg új életéhez. Egy jel, hogy kezdjen élni.

— El vagyok bűvölve, — dadogja, — kérem, ne vegye tolakodásnak, de sokkal jobb itt találkozni magával, mint a szívostályon.

— Joe-ról szeretnék beszélni magával, — Diana kezdi, és hirtelen sötét felhő takarja el a napot és árnyékot vet a helyre, ahol állnak.

— Joe? — Berni kérdezi, és jeges reszketés fut végig a gerincén. — Felfrissítené az emlékezetemet? Ki ez a Joe?

— Joe, az éjszakás ápoló, aki levette magáról a szorítókötést és a katéter szúrásokat bezárta artériáiban.

— Oh, az. — Berni mormogja és a gyönyörű nap minden kellemessége elszáll. Többé nem kedveli ennek a fiatal nőnek a társaságát. Joe a halál, és lehet, hogy alkujának rá eső részét egy női megbízott útján hajtja be, csak hogy Berni jobban sajnálja, hogy távoznia kell az élők sorából.

— Mi dolga lehet magának egy ilyen alakkal? — Berni kérdezi reszkető hangon és a félelem festi sápadtra arcát.

— Semmi dolgom, abszolúte semmi. — Diana mosolyog és gyöngysorszerű fogai éles kontrasztban állnak napbarnított arcboréval. — Soha nem beszéltem vele, de miután kiengedték a kórházból business kártyáját megtaláltam a maga éjjeli asztalán. Nem ez az első alkalom, hogy

ilyeneket csinál. Haldokló emberek pénzét próbálja elcsalni. Próbálta magát kineveztetni végrendeleti végrehajtójává?

— Nem, — Berni nemet int a fejével. Vajon ez a csinos nő tudja, hogy Joe a halál kaszája és nincs szüksége pénzre, és örök életet ajánlott Berninek, ha eladja lelkét a gonosznak.

Diana leszáll biciklijéről és leül Berni mellé. Kezét kezébe veszi és mélyen belenéz a szemébe. — Ne válaszd a széles és hívogató utat, — mondja tegezve, — ami a szomorúsághoz vezet és a lealacsonyodottak országához. A bűnös élet nem fog örömet hozni. Légy boldog azzal, amid van és köszönd a gondviselésnek, hogy nem rosszabbat adott. Berni, keresd az intellektuális kielégültségeket, ne engedd, hogy a könnyű testi gyönyörök villogó fényei elvakítsák ítélőképességedet és tompítsák érzékelésed.

— Elvesztem és többé nem tudom, hogy mi a jó és mi a gonosz. — Berni feleli bánatos hangon. — Elvesztettem az akaraterőm és ambícióimat, együtt a vagyonnal, amit a tőzsdén elcsaltak tőlem. Egész életemben tettem félre kemény munkával keresett pénzem és most a bankok nem fizetnek kamatot. Rich, egyetlen fiam képtelen eltartani magát és rá vagyok kényszerülve, hogy fizessem a számláit, különben az utcára kerül. Hozzánk hasonló embereknek nincs társadalmi segítség adta biztonsági háló, addig, amíg fel nem adjuk a kevés pénzünket is, ami megmaradt. Az államoknak nincs keretük a segítségre, alacsony jövedelmű élelmiszerjegy kérvényeket rutinból figyelmen kívül hagyják. Tisztességes embereknek nélkülöznie kell, ehetik a legolcsóbb élelmeket, babot, kenyeret, főtt tésztát és paradicsomszószt. Nekünk nincs pénzünk az egekbe felárazott gyógyszerekre, és a felső rétegek milliárdokat sepernek be. A gazdagok adórátáját tovább fogják csökkenteni, máris jóval kevesebb adót fizetnek, mint a középosztály. A fegyver lobbi minden elmebeteg kezébe lőfegyvert akar adni. Lelőnek, ha nem tetszik nekik a kinézésed és önvédelmet kiáltanak, és a bíróság felmenti őket. Ez az örültek országa és ennél csak rosszabb lesz.

— Kutass megállíthatatlanul, — Diana mosolyog Bernire, — és megtalálod békédet.

— Úgy érted, hogy csatlakozzak egy gyülekezethez, és újjászületett evangélista legyek belőlem? Ez túl késő, egy ilyen agnosztikus cinikusnak, mint én. Mindamellet, az összes vallás csak business, adómentes státuszuk a legelvetemedettebb demagógokat vonzza magához. Intelligencia szintem fényévekkel jár előttük. Ugyanazt a dogmát ismétlik és elvárják, hogy el is hidd, minden bizonyíték nélkül.

— Keress egy csoportot, akiknek hozzád hasonló érdeklődése van. Emelkedj a magasba, mint egy buborék a tudás feneketlen kútjából és találd meg a szintet, ahol otthon érzed magad.

— Feleségem nem akar csatlakozni semmiféle közösséghez, ahol megkíváncsatik, hogy társadalmilag keveredjen velük. Egyedül magának akar megtartani. Örökké kérdezi, hogy mit csinállok és hova megyek. Miért maradtam pár perccel tovább a szupermarketben, mint kellene? Találkoztam-e valakivel és mikről beszélgettem velük? Bosszantóan rövid pórázon tart, nincs semmi személyes szabadságom, és nem ad semmi lehetőséget.

— Berni, — Diana hangja megkeményedik, komoly lesz és vádoló. — Nem gondolod, hogy neked is részed volt abban, hogy ilyen lett? Megadtál-e neki mindent, hogy elfogadhatóan nézzen ki és egyenlőnek érezze magát más nőkkel és férjeikkel? Elegendő támogatást adtál-e neki, hogy egyenrangú legyen kortársaival?

— Nem az én feladatom, hogy közvetlen természetet ruházzak rá.

— Akkor miért vetted el felségül? Nem ő volt ifjúkorod szerelme?

— Több szerelmem is volt. Szonja csak az egyik volt és éppen akkor ott volt, amikor elhatároztam, hogy megnősülök.

— Berni!

— Igen, — Berni felemeli a fejét és kihívóan néz Diana szemébe. Nem fog senkitől sem lenyelni semmiféle erkölcsi kioktatást, legyen az illető bármilyen vonzókülsejű is.

— Hosszú utat kell még bejárnod, mielőtt feloldozást kaphatsz. — Diana rosszállóan csóválja a fejét. — És rengeteg munkám lesz, ha meg akarlak menteni a poklok szörnyűségeitől.

— Tényleg? — Berni feleli. — Fogalmam sincs, hogy miről beszélsz, hacsak ki nem töltöd az összes hiányzó rubrikát.

— Talán máskor, — Diana titokzatos, talán megbocsátó mosolyt vet Berni felé. — Most mennem kell. Más dolgaim is vannak, más felelősségek, amiket el kell, hogy lássak.

Ötödik Fejezet — A Ravasz és az Okos Közötti Vetélkedő

A biciklizés magányos, bár alacsony költségű szórakozás, tépelődik Berni és nekiáll, hogy feleségével valami más, lehetőleg örömmel teli és gazdaságilag jövedelmezőbb szórakozást keressen.

— Drágám, — mondja, miután kihörpintette zöldségekből facsart esti italát, mialatt a National Geográfia műsort nézik ketten a televízión. — Kolosszális ötletem támadt.

— Oh, istenem, — Szonja sóhajt. — Megint?

— Mi lenne, ha eladnánk ezt a házat, vennénk egy Winnebago lakókocsit és útnak indulnánk?

— Ez igazán okos, Berni, — Szonja felnéz az ölében lévő alma hámozásából. — Éppen a legjobb alkalom, hogy eladjuk a házat. Az árak még soha nem voltak ilyen alacsonyak és az összes árverezésekkel és sürgős eladásokkal kell versenyeznünk. Plusz, a benzin ára négy dollár egy gallon. Még soha nem volt ennyire magas. Mennyit fogyaszt egy ilyen tobogán? Tudunk egy mérföldet menni egy dolláron?

— Winnebago, — Berni közbevág. — És figyelembe nem véve irritáló szokásodat, hogy összekevered a szavakat, nem fogjuk túl sokat hajtani. Biciklit szerelünk a hátsó tartóra és a helybeli kiruccanásokat pedál erőből fogjuk csinálni.

— Valahol le kell parkolnunk az átkozott kölöncöt. Be kell, hogy kössük a csatornába és a vízszolgáltatásba, és ezek a díjak rendkívülien költségesek.

— De nem kell fizetnünk házadót. A lakókocsit beregisztráljuk, mint automobilt és Rich címét írjuk be állandó lakóhelyül.

— Nonszensze, abszurdum, ostoba, — Szonja rázza a fejét. — Válaszd ki te a kifejezést, ami legjobban illik fényességes agyzavarodhoz.

— Szonja, — Berni negyed-fordulatot csinál, hogy szembenézzen indokolatlanul akadékoskodó feleségével. — Ne ugorj bele állásfoglalásokba ilyen hamar. Elismerem, felhoztál néhány érdekes meglátást. Eladás helyett bérbe adjuk a házunkat, bútorostól és mindenestül. Ruháink nagy részét és személyes dolgainkat bérelt raktárba tesszük, kivéve néhány ruhát, amit átviszünk a Winnebagóba.

— Az összes ruhámra szükségem van, — Szonja szemei kikerekednek, és szempillái felháborodva pillognak. — Főleg, ha az egész országban körbehajtunk. Északon meleg téli ruhákra is szükségünk lesz.

— Nem. Nem lesz. — Berni arcát elárasztja a mindentudó mosoly. — Tanulmányoztam az interneten és két évre előre megterveztem útitervünket. Pénzünk nagy részét áttettem a Bank of Amerika bankba. Mindenütt vannak fiókjaik. Nyugdíjcsekkjeinket elektronikus módon fogják betenni és összes számlánkat az interneten fizetjük. Nudista táborokban fogunk megszállni és jól fogunk szórakozni, amíg csináljuk a pénzt.

— Na, ezt szeretném látni.

— Melyik részét, a meztelen embereket? — Berni csalafinta vigyort vet feleségére.

— Nem, a pénzcsinálási részt. Hogyan szedsz el pénz meztelen emberektől? Nincsenek zsebeik, ahol pénzt tartanának.

— A nudisták előlegezik a bizalmat. Ahogy kibújsz a ruháidból, testvéri közösséget vállalnak veled. Úgy kezelnek, mint egy régi jó, közvetlen barátot. Elvegyülünk közöttük, partizunk velük, viccelődünk és megnyerjük a bizalmukat.

— És utána?

— Letarháljuk őket.

— Berni! — Szonja felemeli a hámozó kést és hadonászni kezd vele férje arca előtt. — Senki nem kezdi el a tarháló szakmát a te korodban. Ez olyan, mint egy tisztességes templomi matróna elhatározza a hatvanadik születésnapján, hogy mostantól kezdve prostituált lesz.

— Semmi kivetnivalót nem látok a koncepcióban.

— Berni! — Szonja keskenyre húzza a szemét. — Te tudod a legjobban, hogy utálok a szexet. Okádni tudnék, még ha beszélünk is róla. Soha, de soha fogom csinálni, ha ezt gondolod rólam. Te aztán igazán megbolondultál, hogy még meg is említesz ilyen ötletet.

— Nem kell, hogy lefeküdj senkivel, — Berni felesége térdére teszi kezét és a nő szemmel látható undorral visszaretten. — Csak sétálgass anyaszült pucéran. Mosolyogj erre, arra, néz ki megkaphatónak és bízd rám a többi. Az emberek kapzsiságát fogjuk kihasználni. Rengeteg ember van a világban, akik nem tudnak mit kezdeni a pénzüikkel. A bankok nem fizetnek kamatot, és az emberek keresik a lehetőséget, ahova befektethetik a pénzüket. Részvényeknek, a tőzsdének és a derivált értékpapír csomagoknak rettenetesen rossz hírneve lett. Senki nem megy többé nyugdíjba menési tanácsadó szemináriumokra. Az összes nagy számviteli cég neve be lett mocskolva csalásokkal, korrupcióval és mértéktelen igazgatói bónuszokkal és piramisséma becsapásokkal. Egyetlen értelmes ember sem teszi be pénzét visszafizetési kötelezettség nélküli bebiztosíthatatlan kötvényekbe.

— És benned megbíznának?

— Természetesen. Nudista pájtásuk vagyok.

—

Tehát így esett, hogy Berni és Szonja végül is lementek Tampa városba, ahol jelenleg Ravasz Róberttel beszélgetnek, nagytestű és fiatal eladójával a nagy terepjáró camping és lakókocsiknak.

— Egy Winnebago, — Ravasz Róbert nyit széles mosollyal és örömteli hangon kiáltja.
— Kitűnő ízlés, éppen van egy remek akcióalkalmam számukra.

— Egy használt modell is megteszi, — Berni próbálkozik, — Szűkében vagyunk a készpénznek és más számlákat is kell fizetnünk.

— A pénz ne legyen probléma, — Ravasz Róbert széjjeltárja karjait, és tenyerét a leghívogatóbb módon kifele fordítja. — Egy ilyen járművet éppen úgy lehet finanszírozni, ahogyan egy házat. Felvesznek rajta egy jelzálogkölcsönt és fizetik a részleteket, mialatt utaznak keresztül-kasul az országon és élvezik korlátozatlan szabadságukat.

— Másodkézből vett jármű is tökéletes lenne. — Berni ismétli és körbenéz a parkolóban, hogy lenne egy ilyenhez hasonló.

— Legádázabb ellenségemnek sem adnék el egy használt Winnebagót. — Ravasz Róbert bólogat, és bánkódó mosoly vetít hosszú árnyékokat kerek, triplatokával ellátott arcára. — De, ha mindenáron ezt akarják, van egy. Tíz éves és az udvar legtávolabbi sarkában tartjuk. Valahogy, hogy ne lehessen észrevenni. De azért megnézhetjük.

Odafelé vezető útjukon, cikkcakkban haladva előre a behemót nagyságú lakókocsik, autóbuszok és utánfutók között, mind feltűnően vidám színekre festve, Robert megáll egy Winnebagónál és kétszer megkattint egy távirányítót, ami tiszta véletlenül éppen a kezébe került.

— Mivel ez a világ csodája utunkba akadt, — mondja, kinyitja az ajtót és lehúzza egy összehajtható lépcsőt, — miért ne néznénk meg? A legújabb modell, a legjobbak legjobbja, minden kényelemmel ellátva és teljesen bebútorozva. Benzinhajtású motor, hatszáz literes üzemanyagtartály és tizenkét méter teljes hossz. Van benne társalgó, LCD televízió, komplett konyha, üvegfallal ellátott zuhanyozó, mosó és szárítógép, fényesen berendezett hálószoba tükrökkel minden falon és a mennyezeten, valóban egy luxusotthon az országúton.

— Mennyibe kerül? — Berni kérdezi, miközben gondolja, hogy nem fog bedőlni semmiféle eladói trükknek és nem fog engedni semmiféle erőszakos nyomásnak.

— Háromszázötven és némi aprópénz, — Ravasz Róbert mosolyog, kinyitja és becsukja a konyhaszekrények ajtaját és Szonja felé fordul. — Rengeteg hely van elrakni dolgokat, nem?

— Nem áll rendelkezésünkre ekkor összeg. — Szonja rázza a fejét és zord pillantást vett Bernire, ami éles törként járja át férje húsát és velejét. — A legtöbb, amit akarnánk költeni százezer. Hitelkártyáink és orvosi számláink lefizetése után több pénzünk nem marad.

— Letétnek százezer dollár bőven elegendő, — Ravasz Róbert kijelenti, mialatt leül a konyhaasztalnál, hat személyre alkalmas és forgószékekkel ellátva és a székek támlája valódi disznóbőr, és egy vastag kötet félig kitöltött űrlapot tesz maga elé. — A megmaradó összeget alacsony kamatlábra finanszírozzuk. Ez egy kormány szponzorálta program és tényleg ki kellene használnunk a jelenlegi politikai vitatkozásokat, hogy munkaalkalmakat teremtsenek és újrastartolják az ökonómiát. Egy nemzetileg jelentős hitelintézettel állunk kapcsolatban, ami a szövetségi FDIC tagja és az engedélyezés garantálható.

— Drágám, — Berni bővíti a feleségét. — Ez olyan, mintha egy álom válna valóvá. Nézd ezt a tip-top motorizált otthont. Vegyük meg. Biztos vagyok benne, hogy minden jól fog kijönni és a kölcsönt rövid idő alatt lefizetjük.

— A halott testemen keresztül! — Szonja válaszol és hátat fordít Berninek.

— Bocsánat, — Berni eszetlen birka módjára beszél Ravasz Róberthez. — Beszélhetnék a feleségemmel kettesben?

— Természetesen, — a nehézsúlyú fiatalember udvariasan int neki. — Adja ide a jogosítványát és üljenek le a vezetői székbe. Beszéljék át maguk között, amilyen hosszan csak akarják, és ne tétovázzanak kipróbálni az összes műszert és kezelőkarokat, beleértve a beépített komputert, mialatt én kitöltöm a papírmunkát és leellenőrzöm hitelképességüket.

—

Miután Berni leül a vezetői ülésbe, szerelmetesen megsimogatja a kormánykereket, végighúzza a kezét a műszerfalon, amin több különleges műszer, szerkentű és jelzőalkalmatosság van, mint egy kereskedelmi óriásrepülőn Szonja végtelenül irritált modorban kezdi szidalmazni.

— Ebből elegen van. Menjünk innen.

— Ne siessünk annyira. — Berni válaszolja és lenéz a hatalmas jármű fenséges magasságából, mintha máris az országút császára lenne. — Egyszer kapjak ízelítőt, hogyan fog érződni hátralévő életünk minden napja.

— Nem fogom elvesztegetni utolsó százezer dollárunkat egy ilyen fehér elefánton. — Szonja dühödten nézi férjét. — Nem leszek otthontalan csavargó öreg napjaimra, hogy neked szórakozásod legyen vénségedre. Berni, te beteg ember vagy, fizikailag és szellemileg is. Ha bármi rosszul jön ki, kirúglak vagy a hátsó ütközőjéhez kötlek ennek a lakókocsinak és száz mértföldes sebességgel foglak magam után húzni az országúton. Szerezd vissza hajtási engedélyed és tűnjünk el innen.

— Ne menjünk még, Szonja, — Berni mondja könnyörgő hangon és mosolyog, mint egy gyengeelméjű, aki hirtelen felfedezte, hogy mennyire ostoba. — Tudom, hogy mit csinállok. Remek tervem van. Ez a lakókocsi a mi belépőjegyünk Palm Beach-re. A leggazdagabbak leggazdagabbjai között fogunk élni. Egy éven belül több gyémántod lesz, mint a Littman ékszerésznek a Westfield Mall-ban. Ha félted megtakarított pénzünk, vegyük kölcsönre az egészséget. Teljes felelősséget vállalok a következményekért. De ígérem neked, hogy semmi baj nem fog történni. Jó biztosítást kötünk, bérbe adjuk a házunkat és tonnaszám fogjuk besöpörni a bankókat.

Ennél a pillanatnál próbára fogjuk tenni a kedves olvasó türelmét és nemes kötelességet fogunk teljesíteni. A legapróbb részletekben ismertetni fogjuk Szonja karakterét, hiszen fontos szereplője lesz ennek a történetnek és meglátásai és véleménye minden bizonnyal abban az irányban fogják terelgetni Bernit, amelyet ő választ és Szonja fogja megszabni férje lehetőségeit és ő fogja korlátozni cselekvési szabadságát.

Késő negyvenes éveiben Szonja sokkal fiatalabb, mint Berni. Mindamellet, hogy édesanya volt és otthonteremtő, és még mindig az; Szonja biztosítási ügynök volt Connecticutban, mielőtt Berni nyugdíjba ment és leköltöztek napos Floridába. Szonja nem egy észkombájn, ahogy Berni szereti kifejezni magát, amikor felesége nincs hallótávolságban, de éppen elegendő gögyija van, hogy ne lehessen rámondani, hogy egy középszerű, futószalagon gyártott szőke liba.

Ha Berni nem volna megvetendő férfi sovíniszta, nagyon is büszke lenne Szonjára és gyakran elismerné okosságát és dicsérné elmebeli képességeit.

Ami fizikai megjelenését és nőies szépségét illeti, nem éppen mai csirke kora ellenére, Szonja csinos és formás, egy teljes pompájában tündöklő érett virágszál. Korábbi műkorcsolyázó bajnoknője az északi Norvégiának, Szonjának hosszú lábai vannak, két jól fejlett és telt ütközője elől és ellenállhatatlanul kedves mosolya, amit, és jobb lesz vigyázni, könnyen fegyverül is választhat. Elragadó bája és feminin ereje senki más hasonló mögött nem maradna le, kivéve Berni már régen észre sem veszi, hogy milyen kincs a felesége.

Dús szőke haja háta közepéig göndörödik és Szonja órák hosszat szereti fésülgetni, mintha egy habléány lenne, aki egy mély fjord szikláján ül és énekel az Aurora Boreális halovány fényével megvilágított festői tájon.

Jelenleg testhezálló fekete nadrágot visel, hozzá magas sarkú cipőt, rózsaszínű blúzt, némi sminkelés van rajta és egy kevés Chanel 5 parfüm. Testének többi részét, kíváncsok domborulatait és selymes bőrének puha árnyalatát alkalmasabb helyen kellene leírnunk, pontosabban, amikor belép a nudista kolónia területére, ha ez valaha is megtörténik, és ahol le fogja dobni összes ruháját, kivéve természetesen a magas sarkú cipőket.

Hatodik Fejezet — Mezítelen Kalandok

Tehát így esett, hogy Berni és Szonja egy vadonatúj Winnebago lakókocsiban jöttek el, bérbe adták házukat, mozdítható dolgaikat raktárba tették és beiratkoztak a Caladesi Lake osztályon felüli nudista klubba, Florida állam közepén.

Miután végigcsinálták a létesítményeket bemutató kötelező túrát, meghallgatták a törvényeket és szokásokat, és viselkedési szabályokat ismertető előadást, elővigyázatossági szempontokra való tájékoztatást is beleértve, kifizették az egy évre szóló tagsági díjat. Mike a mélynövésű, de széles vállú túravezető, a klub egyik tulajdonosa megmutatja nekik a betonlapot, ahol leparkolhatják lakókocsijukat és elmagyarázza, hogy melyik közszolgáltatási kapcsolóba és csővégbe kössék be járművüket.

— Nem csodálatos? — Berni sóhajt boldogan, miután minden a helyére került és akkurátusan el lett rendezve, és az elégedettség boldog mosolya terjed széjjel arcán, ahogy leül a nappaliban és keresztbe teszi lábait.

— Mi lenne csodálatos rajta? — Szonja válaszolja ingerlékenyen. — Hogy mindent feladtunk, amiért idáig dolgoztunk és száz mértöldes körzetben senkit sem ismerünk?

— Tudod mit, — Berni karórájára pillant. — Majdnem este hét óra. Nem szeretnéd megtapasztalni az egyik előkelő éttermet a klubháznál? Ünnepeljük meg méltóan paradicsomban töltött első napunkat egy palack pezsgővel, vagy valamivel.

— Van hozzá pénzed? — Szonja ellenségesen mered férjére. — És mindamellett, nincs semmi alkalmas ruhám, amit felvegyek.

— Vettem neked néhány darabot. — Berni előrehajol és a konyhaasztal alól kihúz egy veres bevásárló zacskót. — Vedd fel ezeket és elfogadhatónak és nagyon is a hely jellegének megfelelően fogsz kinézni.

Szonja benyúl a zacskóba és kihúzza az első ruhadarabot. Formába rázza és egy átlátszó kombinészerű felsőrész, amit egy pincérnő viselne egy szex-bárban, alakul ki belőle. — Nézzünk oda, — kiáltja gúnyosan. — Mindig éppen egy ilyenben akartam vacsorára menni.

— Több is van. — Berni arca veresedik az izgalomtól. — Nézegess tovább.

A következő darab egy thonga bikini, szintén átlátszó, és két fehér strandtörülköző, puha frottírányagból és gondosan összehajtogatva a zacskó legalján.

— Nem vagyok hajlandó ezekben és magas sarkú cipőmben egy mértföldet gyalogolni a klubházig. — Szonja tiltakozik, bár látszik rajta, hogy nagyon szeretne kimenni és már veszi is fel a szexi öltözéket.

— Szó sincs gyaloglásról, — Berni mondja, és fondorkodó grimasz terjed szájától a füléig. — Kibéreltem Mike-től egy elektromos golf kocsit és azzal hajtunk oda.

Szonja felveszi a lenge darabokat, és szerénység okáért csipkés strandruhát ölt tetejükbe. Berni rövidnadrágot húz és ujjatlan inget, bedobja a törülközőket egy strandtáskába és a golf kocsival a klub bejáratához hajtanak. Egy inas beparkolja a járművet és bemennek a fényesen berendezett palotaszerű épületbe. Középen mindenfelé mezítelen istennők és faunok szobrai állnak, a recepciópult a jobbukon, utána az éjjeli mulató, egy étterem a baloldalon és a kettő között széles bár, polcai az iszákos világ minden ismert likőrével roskadásig rakva.

Berni megmutatja vadonatúj bérletüket az ajtónállónak. A hölgy beszkennerezi egy komputerbe; fényképük megjelenik a képernyőn és széles mosollyal az arcán beengedi őket.

— Nézd ezt az étteremet. — Berni mondja Szonjának, mintha ő lenne a tulajdonos és az étterem lenne minden büszkesége és öröme. — Frissen mosott és vasalt asztalterítők, valódi ezüst evőeszközök és kristálypoharak, és ez az étvágycsináló illat, mintha nem is ezen a világon lennénk.

Valóban, az étterem drága egy helynek nézett ki, de ahogy később kitapasztalták az konyha inkább hétköznapi és túlárazottnak bizonyult.

— Menjünk a teraszra, — Berni javasolja és karjánál fogva tartva feleségét keresztüllibegnek egy széles üvegajtón és a kőből rakott mellvéd mellett leülnek egy asztalhoz. Mintegy hat méterrel alattuk hatalmas medencét látnak. Középen egy parkosított szigettel, egy szikláról alázuhanó vízeséssel, majd tucatnyi pálmafa alatt fehér nyugágyakkal teli faragott terméskő napozó térséget, további medencéket, egy zsúptetős második bárt, egy sportpálya területet, ahol különféle játékok, mint röplabda, petanque, lópatkódobás és tenisz számára pályák vannak kialakítva. Valamint egy hatalmas tó is látszik. A partján körbe kétemeletes hosszú lakóépületek, és kissé távolabb családi kúriák, túlságosan is sok csoda egyszerre leírni.

— Meglehetős, — Szonja fölényesen megbiccenti a fejét. — Nagyon pompás és elegáns, csak azt nem tudom, hogyan fogunk itt pénz csinálni?

Mielőtt Berni válaszolni tud, egy kissé telt idomú fiatal pincérnő jelenik meg asztaluk mellett.

— Lulu a nevem, és ma este én leszek a vendéglátójuk, — mutatja névcéduláját, ami hatalmas keblein lévő miniatűr háromszög alakú ruhadarabhoz van erősítve, ami alig takarja el mellbimbóit és körülötte az udvart. A melltartón kívül csak egy piciny fehérvászon sortot visel, és úgy látszik, hogy közszemlére kitett fenekének rugalmas partjai között diót is tudna törni.

Lulu két étlapot dob az asztalra és savanyú arccal, mintha reggelire örökké citromokat szopogatna, megkérdezi. — Hozhatok valamit inni?

— Egy száraz martinit, — Berni szirupos mosolyt vett durcás Lulu felé, majd feleségéhez fordul. — Te mit iszol, drágám?

— Egy pohár Chardonnay bort, — Szonja összehúzza a szemét és ellenségesen szemléli a hepciás pincérnőt.

— Percen belül jövök az italokkal. — Lulu feleli, és ajkait keskeny vonalba húzva a sportbár felé siet, ami mint egy hatalmas futballpálya terjeszkedik az étterem távolabbi oldalán.

— Várjon egy percet, cukorgombócom, — Berni szól Lulu után. — A hely szinte teljesen üres. Meg tudná mondani, hogy hol vannak a többi vendégek? Hol zajlik az akció errefele?

— Akció? — Lulu megvető pillantást vet Bernire. — Hétköznaponként itt nincs semmiféle akció. Jöjjenek le péntek vagy szombat este. Diszk zsoké add zenét a nightklubban és este hattól tízig, találkozzunk-és-köszöntsük-egymást parti van a bár körül.

Vacsora után, nem sokkal több, mint bepanírozott csirke szárnyak, olajban sült zöldségek és káposztasaláta, Berni és Szonja nekiindulnak, hogy maguk erejéből felfedezzék a terepet és kipróbálják hedonista lehetőségeit.

A nap addigra lebukott a távolban álló magas ciprusfák koronája alá és utolsó sugarai lángcsóvát vetnek az ég aljára, ahogyan alacsonyan járó felhők úsznak keresztül a sötétedő hemiszféra fordított félgömbjén és darumadarak seregei repülnek a magasban és rekedtes hangjukon énekelni próbálnak.

Többen is vannak, akik csodálják a színek és formák félelmetes játékát és tovább maradnak az egyre elnéptelenedő medencékben és szemeiket ráfüggeszti a haldokló nap fájdalmas elmúlásának szédületes látványára.

Berni és Szonja mostanra eljutottak egy méretes földbe süllyesztett termál kádhoz a felső teraszon és meg szeretnének mártózni.

Zord figyelmeztetés állja el útjukat. *Ruházat nincs megengedve a medencében.*

Mi lenne a különbség! Berni gondolja; csak egyetlen pár van a medencében rajtuk kívül. Két nyugágyat kiválasztva a közelben, lefekteti rájuk törülközőiket, amit strandtáskájában a Winnebagótól egészen idáig cipelt, gyorsan kilép rövidnadrágjából, ledobja ingét és int feleségének, hogy kövesse példáját.

— Te tréfálsz! — Szonja mondja szégyenlősen és arca zavartnak látszik. Egyszer tétozva ugyan leveti a strandruhát; majd meggondolva a dolgot, dereka köré teker egy törülközőt.

— Siess már, — Berni könyörög. — A víz rettenetesen kellemes és igazán vérpezsdítő.

— Fogd be a szád, — Szonja mormogja, — hadd szokjak hozzá egyszer a gondolathoz.

Csend. A pár a termálmedencében saját ügyeikkel látszanak elfoglalva és Berni a nőt bámulja, aki derékig kiemelkedik a vízből, felül a legfelső víz alatti lépcsőre. Szonja durcás fintort vág és a törülköző védelme alatt lehúzza magáról a bugyit és kibújik a felsőrészből. Gondosan összehajtja őket, beteszi a táskába és a medence szélére lép.

Ebből a parancsolói helyzetből, gögös pillantást vet az idegen nőre, aki határozottan vaskosabb, mint ő, majd ledobja magáról a törülközőt. Egy töredék másodpercig ott áll a lángoló éggel a háta mögött, ahogy Éva állt az első férfi előtt a paradicsomban, és gyorsan belép a medencébe.

Sok hely nincs. A másik nő a lépcsőkön ül, fenekével elfoglalja több, mint a felét, és a bepárasodott korlát csúszik, és ismételten, ahogy egyszer az olimpián tette, Szonja megbotlik és elveszti egyensúlyát.

Ijedten kapaszkodva és lefele csúszkálva a lépcsőn, Szonja szinte beleesik az idegen férfi ölébe, aki mindvégig a medencében maradt és elmélyülten csodálta Szonja vonakodó lépéseit. A férfi segédkezet nyújt Szonjának, kissé odébb segíti magától, miközben egy másodpercre hozzáér selymes bőréhez, és engedi, hogy Szonja végül is belecsobbanjon a vízbe és állja csücskéig elmerüljön.

A jó ízlés meggátol, hogy másodkézből vett gyönyöröket szolgáltatassak a kedves olvasónak. Tehát rövid kell, hogy legyen és lényegre térő, hogy leírjam Szonja mezítelen testét, amit amúgy is csak egy múlt pillanatig láthattunk.

Hosszú lábak, széles csípő, kerek, de mégis lapos has és rugalmas fenék. Mellei, mint két alabástrom alma, kivéve a csészealja nagyságú sötét udvart bimbói körül, melyek, mint két érett eperszem állnak hegyesen előre.

Na, ebből ennyi elég. Remélem, el tudod képzelni, pervert.

— Hoppá, — mondja az ismeretlen férfi a vízben, miután Szonja odébb csúszik és a másik nő biztatóan kacag feléjük. — Remélem, nem ütötte meg magát, édesem.

— Bocsánat, — Szonja feleli, — megcsúsztam.

— Vakáción vannak? — a férfi Berni felé fordul, és testtartása és hangja barátságot és megnyerő magabiztosságot jelez.

— Olyasféle, egy hosszúra nyújtottan, talán egy teljes évig is, ha kedveljük eléggé ezt a helyet. — Berni mosolyog, maga mellé húzza Szonját és egyik lábát áttesz Szonja térdein.

— Milyen régen lettek nudisták? — az ismeretlen nő közelebb hajol, arca maga a szomszédias barátság és szívélyesség megmintázása.

— Nem régen, talán egy perccel ezelőtt, — Szonja válaszolja gyorsan és Berni közbevág, hogy nehogy butaságokat mondjon, hogy amíg vérkeringési problémái miatt férjem agya teljesen meg nem lágyult, nem cseresznyéztünk egy tából beteges alakokkal.

— Mind a ketten nudistáknak születünk, — Berni hadarja sietve. — Csak később bugyoláltak be minket rongyokba a bölcsődében.

— Nagyon vicces. Tisztára kedvelem, annyira eredeti. — Az idegen férfi nevetgél és kezét nyújt Berninek. — Bill vagyok és ez itt a feleségem, Ashley. Egész évben itt lakunk a Caladesi Lake üdülőhelyen.

— Örvendek, — Berni elfogadja a parolát és karját felesége dereka köré fonva noszogatja, hogy legyen kissé barátságosabb és viszonozza a pár kedves közeledését. — Berni a nevem, és a feleségem pedig Szonja.

Az érdeklődés izgalmát meglovagolva lassan erőre kap a beszélgetés és a bemutatkozást követő könnyed csevegés legalább egy órára lefoglalja a két házaspárt. A víz kellemesen meleg, a felszín alatti köpöből kiáramló vízszugár buborékjai csiklandósak és a levegő hőmérséklete észrevehetően csökken, ahogy az alkony homálya titokzatos éjszakába sötétedik.

— Előjöttek a szúnyogok, — Bill agyonnyom nyakán egy vérszopót. — Meghívhatnánk magukat egy koktéllra a házunkhoz?

— Messze van? — Berni kérdezi és összepillant Szonjával és mind a ketten Szonja magas sarkú cipőire tekintenek, ami a nyugágy végénél csendesen áll a kövezeten.

— Nincs, — Bill rázza a fejét és hangja magabiztos és könnyed. — A lagúnán átvezető gyaloghíd után a második ház a mienk. Háromszáz méternél semmivel sem több.

— Golf kocsival vagyunk. — Berni ajánlkozik, de felesége beleegyezését keresve Szonján tartja a szemét.

— Szuper. — Bill vigyorog. — A golf kocsival ugyan nem lehet áthajtani a gyaloghídon, de körbe hajthatunk a tó körül és bejöhethünk a másik irányból.

— Nem problémás, — Berni bólint és még mindig Szonját nézi. — Igaz, tündérkém. Nincs ellene kifogásod? Nem?

— Mi ellen? — Szonja meredten nézi a férjét.

— Tudod, — Berni motyog, — semmibe sem akarlak erőszakkal belevinni.

A családi nézeteltérést csirájában elfojtva Bill felkiált. — Kapjuk fel a törülközőinket és szaladjunk. — És már kint is van a vízből, vállán átdob egy törülközőt és vár, hogy a többiek is kikászálódjanak, csöpögve a víztől és felkapdosva csomagokat és törülközőket és belebújva szandáljaikba, Szonja esetében pedig a magas sarkúba.

—

A golf járgányon tett rövid és eseménytelen kocsizás után a két házaspár zajtalanul megáll egy kocsibejárón, egy ház előtt, ami nagyságra egy átlagos grófi kastélyt is eltörpítene. A mozgásérzékelő lámpák fényárba borítják a térséget és Bill kiszáll a járműből és kinyitja a duplaszéles intarziás fa és csiszolt-üveg ajtó zárját.

Elsőnek ő megy be, felkattintja a villanyokat, és a két nő utána, és Berni, szokása szerint utolsónak kullog.

Ahogy szembe kerülnek Bill és Ashley házának gigantikus központi halljával, a döbbenet elnémítani látszik Szonját és Berni meglepetéstől zavarodott arca, mintha be lenne drogozva és dupla homloklebeny metszés hajtottak volna végre rajta. Pontosan, életüknek ez lesz az értelme, ilyet akarnak, gondolják. Egy pazarul berendezett palota, plüss bőrdíványok és két hatalmas fotel, gázzal működő kandalló, egy faragott szublód alsó felében és a tetején egy kétméteres LCD televízió. A falak egyike részben könyvtár, részben primitív művészeti kiállítás. Egy üvegezett likőrkabinet, körülötte sorozat trófea, beleértve egy kafferbivaly fejét, egy rinocéroszt, és valamiféle hatalmas antilopét.

— Az egy kudu, — Bill mondja, elkapva Berni tekintetét.

— Értem, — Berni mormogja és beteges sápadtságából arca az irigység sárgájába változik, mintha hirtelen hidegrázás érte volna a máját, és kérdezi. — Bill, meg vagyok hatódva. Te magad vadásztad le ezeket a szörnyetegeket?

— Nem, — Bill hahotázik. — Soha nem vadásztam semmit, kivéve jó alkalmi vételeket.

— Bill antik kocsikat gyűjt. — Ashley teszi hozzá. — Levadássza őket, feljavítja, és búsás haszonért eladja.

— Ez a ház megérhet egy milliót is. — Szonja körülnéz, mint ismeretlen földrészen járna, és szemeivel megbecsülni látszik a berendezés értékét, ami egy másik félmilliót is kitehet.

— Két milliót, — Bill bólint és várva a kellő hatást Szonjára függeszti a szemeit, aki elveresedik, mint egy piros tulipán és szorosabbra húzza dereka körül a törülközőt.

— Sokat dolgozhattál egész életedben, hogy idáig eljuss és élvezd nyugdíjadat egy ilyen csodálatos helyen. — Berni csatlakozik az eszmecseréhez, és alsóbbrendűnek érzi magát, kivéve megállapítja, hogy felesége sokkal csinosabb és karcsúbb, mint Bill életének párja.

— Bill életében nem dolgozott egy napot, — Ashley csalafintán rámosolyog férjére, mintha Bill földi eredményeinek legjelentősebb magaslátát tette volna közhírré.

— Ugyan már, — Berni kezdi, de egy gondolat lövell elméjébe, mint egy berobbanó meteor, egy fényes és sziporkázó meglátás. A legjobb helyen van és a legjobb emberekkel vegyül. Bill és Ashley nyilvánvalóan akarnak tőlük valamit, legalább is ma éjszaka, de addig nem kapnak semmit, amíg meg nem mutatják nekik, hogy hol zajlik az akció és nem kanyarintanak ki belőle nekik is egy szeletet, és amíg meg nem mutatják a kiskaput a pajtához, ahol az aranytojó gúnárt tartják.

Saját maga, Berni, mint egy ló dolgozott egész életében. Magas beosztásban és nagy felelősséggel és mit kapott cserébe, szívütoér dugulást.

— Keverhetnék nektek egy-egy italt? — Bill elereszti füle mellett Berni siralmas közbevetését és a likőrkabin felé lép. Gondokba merülten felméri vendégeit, mialatt megbecsüli, mennyire kellene betintáztatni őket, ha akarja, hogy mindenki eszét veszítse és megkezdődhessen a vadászat.

— Skót viszkít jégkockákon, — Berni feleli sietve és törülközőjét az egyik hintafotelre dobja, ráereszti testének tömegét és keresztbe teszi a lábait.

— És te, babaarc? — Bill ismételtén mellőzi Bernit és szerelmes pillantást vet Szonjára.

— Látom, van Galliano likőrötök, — Szonja mondja bátran. — Csinálnál nekem egy Galliano és brandy mixet? Ha elég erősre adagolod, akármelyik brandy márka megteszi.

— Azonnal készen van, — Bill arca ragyog, nyilvánvalóan gondolva, hogy Szonja hátsója ruganyosnak látszik és igazgathatónak, mint valami kerek kormánykerék.

Ashley, aki percekkel eltűnt a ház kavernás mélységeibe, feltehetőleg a konyha irányában, visszajön, és hatalmas tálcát balanszíroz kezeiben, ami korhely finomságokkal, legtöbbjük partira való szex-étvágycsináló, látszik megrakva.

A tálcát leteszi a koktél asztalra, valahonnan előkerít szalvétákat, papírtányérokat és egy csomag bambuszpálcikát és kínálja a társaságot.

— Álljatok neki; nem tanácsolnám, hogy éhgyomorral igyatok Billivel.

Hetedik Fejezet — Az Aranyborjú

Érdeklődése olyan delikát, mint egy medvecsapda; Berni felteszi a kérdést, amire legjobban szeretné a választ.

— Bill, — kérdezi, — bocsásd meg tudatlanságomat, de fel tudnál világosítani? Hogyan gazdagszik meg valaki, anélkül, hogy megdolgozna érte?

Bill arca megvilágosodik, mint egy egész éjszaka nyitva tartó közértüzlet kirakata és készen áll, hogy felköhögjön valami szórakoztató klisé, de mielőtt elegendő levegőt tud pumpálni tüdejébe, egy sziporkázó válaszra és egy vad röhögésre, Szonja közbeavatkozik. Kicsit böffent, nagyot kortyol Galliano italából és úgy lebegteti a szempilláit, mintha primadonna lenne egy burleszk revüben. — Berni, fogd be a szád. — kiáltja. — Hagyj békét Billnek. Minden bizonnyal beörökölte a pénzt. Kiújulhatott az agydaganatod, hogy ilyen udvariatlan kérdéseket teszel fel.

— Bill nem a leggazdagabb fajankó az utcában. — Ashley siet férje segítségére; mintha Billnek valaha is támogatásra lett volna szüksége. — Kérdezzétek meg a többiekről. Olyan érdekes pletykákat tud, hogy széjjelrepeszti az agyatók.

— Idefigyeljetek, — Bill mondja végül, mialatt szőrös testét Szonja selymes bőrének közvetlen közelébe csúsztatja és lábuk és combjaik egymást érik. — Lenne egy jó pár kitűnő, hogyan-gazdagodj-meg-gyorsan sztorim? Bizony mondom nektek, jó pár különleges figura rejtőzködik két méter magas magánterület betonkerítésünk mögött.

— Tölthetek újra, mindenki? — Ashley körbehordozza tekintetét és szeme megakad Bernin és gyere-az-ágyamba nézéssel mered rá.

— Például, — Bill kezdi, mialatt nézi, hogy felesége mindenkinek tölt. — Itt van Bruce, három házra mellettünk az utcában. Bruce nyugdíjazott Washingtoni lobbista, eredeti szakmája szerint ügyvéd és jelenlegi felesége, öreg éveinek igaz szerelme, egy valódi életre kelt kínai porcelánbaba. Legalább harminc év korkülönbség van köztük, de lehet, hogy harmincöt. Előző házasságából, ami legalább tíz évvel ezelőtt válással végződött Bruce-nak három gyereke maradt, akik az anyjuk mellé álltak és közös erőfeszítéssel úgy megkopsztották, hogy ottmaradt, mint tollatlan közértcsirke a műanyagzacskóban. Mondom nektek, Bruce már az utolsó milliójánál tartott és bejelentette Mei-nek, a kínai feleségének, akkor még csak az ágyasának.

— Drágám, mostantól kezdve vigyáznunk kell a pénzünkre.

— Nem oda Buda, — Mei tiltakozott. — Bízd csak rá a macskára, akinek legdúsabb a szőrzete. Van egy testvérbátyám, aki főfoglár a Pekingi Központi börtönben, egy utcasarokra a Tiltott Vároستól. Neked jó kapcsolataid vannak orvosokkal és sebészekkel, minden fontosabb kórházban. Állíts fel egy internet céget és árulj emberi belső szerveket, betegeknek, akiknek életbevágóan szüksége van rá. Ha valaki érdeklődő akad, ígérj neki háromnapos kézbesítést és máris úton vagyok Kína felé. Mire odaérek a bátyám már kiválasztotta az odaillő donort, a megfelelő vércsoporttal, korral és szexszel. A balszerencsés legényt, vagy dámát már kora hajnalban agyonlőtte a kivégzőosztag, én felveszem a megrendelt testrészt, néha többet is, beteszem száraz jégre és jövök visszafelé. Idehaza Washingtoni elosztó központunk idejében kikézbesíti a megrendelőhöz.

— Bevált a javaslat? — Berni álla leesik és szemei libatozás nagyságura növekednek.

— De még, hogy. — Bill Szonja dereka köré fonja karját és nézi Bernit, hogy mer-e ellenvetést tenni. — Virágzik a business. Most már három futárjuk van, mind a három csinos kínai nő, akik bármi vámosnak elvonnák a figyelmét, legyen az egy férfi vagy egy leszbikus. Egyikőjük állandóan úton van. Bruce e-postán küldi nekik a specifikációt, kódolt nyelvezettel természetesen. A futár továbbítja Pekingbe, és a megrendelt belső szerv már úton is van az Államokba.

— Előbb, utóbb elkapják őket. — Berni rázza a fejét hitetlenkedve, persze valójában irigy, hogy miért nem tudott ő összehozni egy ilyen szisztémát, mint ez a felettébb lenyűgöző testrészt csempészet.

— Nem fogják, — Bill feleli, mialatt keze tovább tapogatja Szonja perifériális anatómiáját, és Szonja látszólagosan nem ellenzi. — Brucenak teljesen legális orvosi műszer és eszköz vállalata van. Minden pénzük offshore számlákra van betéve. Leginkább Ciprusban, ahogy mondja, „Ezek a Kajmán szigeti és Arubai sarlatánok nem megbízhatóak. Mindegyik beköp téged az FBI-nak.” Ami pénz a mindennapi költségekre szükséges, üzleti ügyekben vagy otthon, táviratilag küldetik át és a minimális külföldi befektetés utáni jövedelemre kiszabott adót fizetik rajta. Egy álom az egész, olyan sikamlós és megfoghatatlan, mint siklókiyók a vödör takonyban.

— Ez semmi, — Ashley mondja és teletölti Berni félig kiivott viszkis poharát, beledob egy jégkockát, mialatt leül melléje és finoman kutató ujjacskáival megtapintja quadriceps femorisét, azaz combizmát. — Bill, drágám, mesélj Berninek és Szonjának Carry-ről és kubai kedveséről, Santiago-ról. Ha bakugratásokról van szó, ők a helybeli szemétdomb koronázatlan királyai. Santiago eredetileg a furgonjából kezdett árulni pénznyomtató masinákat. Bolhapiactól bolhapiacig hajtott és felállította businessét egy éppen üres bodegában. Most már áttértek a szupertechnikára és hamis Antivirus programokat ajánlanak és halásszák az internetet személyes adatokért, amit eladnak személyazonosság tolvajlási szervezeteknek. Nézzétek meg a haciendájukat. Az utolsó ház az utcában, ami a második zsákutca cul-de-sac-hoz vezet. A ház, aminek lapos teteje van és mexikói cseréptéglából a falai.

— Hogyan működik egy pénznyomtató masina? — Berni kérdezi, mialatt próbálja Ashley kezét ágyékától távol tartani.

— Egy rendes printer, ami százdolláros bankókat nyom. — Bill hahotázik ismét és inti Szonjának, hogy akarna-e még egy Galliano-t. — Meg van preparálva, hogy valódi százdollárosokat köpjön ki, egyenesen a szövetségi kincstárból. Maximum mennyiség kettő, a többi csak rendes színes másolat, amennyi csak akarsz. A kiszemelt áldozatnak eladnak egy láda nyomdapapírt is, leragasztott csomagolásban persze, még egy további ezresért. A teljes eladási ár körülbelül tízezer dollár, esetleg húszezer, ha hitelkártyára terhelik. Ami ezer százalékos felár, ha meggondoljuk, hogy egy lézerprintet és a legolcsóbb géppapír a Staples üzletből, nem sokkal több, mint száz dollár. Az egész ügylet nagy titokban van lebonyolítva, a bodega elfüggönyözött hátulsó részében, mivel FBI ügynökök mindenütt lehetnek, és a vásárló balek csak saját otthona biztonságában kezdheti használni pénzcserélő masináját.

— Vannak errefele becsületes gazdagok is? — Szonja kérdezi szégyenlősen, és kiissza harmadik Galliano kevertjét.

— Hogyne lenne, kis északi violám. — Bill ismét próbálkozik, hogy az egykori jégkorcsolyázó királynő fenekét ölébe csúsztassa. — Még sok is. A legtöbb nudista legitim üzletember, mint befektetési tanácsadók, pénzügyi guruk, portfólió menedzserek, pénzmosók és adócsalási számvitelezők. Senki nem csinálja többé errefele a Santo Domingo fullánkot, a vonóhegedűs kibabrálást, a postagalamb kézbesítést, a biztosítási csalásokat, az irodalmi ügynököket, a bányaspékelést, a lelki sebészetet és az olcsó gyógyszereket. Ezek mind túlságosan kockázatosak és könnyen felismerhetők, bár ugyanazt a bevált elméletet használják. Mint például az emberi kapzsiság kihasználását, a becstelenségre való hajlam meglovagolását, vagy az anyagiak miatti elkeseredést, és az ösztönt, hogy eltitkolják az adóhivatal elől jövedelmüket, és a hiszekenységet és a kielégíthetetlen vágyat, hogy gyorsan meggazdagodjanak anélkül, hogy megdolgoznának érte.

— Beszéljünk másról, — Ashley felkiált, miután kellemes meglepetésére észreveszi, hogy Berni hormonális reflexe méreletesen megnövekedett. — Ez a business halandzsa borzasztóan unalmas. A pénz említése elfojtja életerőmet és ködösíti látásomat, hogy ne lássam az összes érzéki szépséget, ami körülvesz minket. Bill, kérdezd meg Bernit és Szonját, hogy azok-e.

— Hogy mik vagyunk, old sport? — Berni Bill felé fordul, mialatt felidézi, hogy Great Gatsby megöletését milyen ügyesen is rendezte el a féltékeny férj.

— Amit akarok kérdezni? Hogy ti két tubarózsa galambok, ti ketten? Csereberélők vagytok? — Bill nyekergi, mialatt szeme ide-oda jár Berni és Szonja között.

— Mit értesz ez alatt? Te vén kujon? — Szonja kacag és arcul legyinti Billt.

— Azt értem, — Bill szemei abbahagyják a vibrálást és Bernire merednek. — Ha ti ketten akarjátok, partnert cserélhetnénk, csak ma éjszakára. Holnap az egy másik nap és úgy teszünk, mintha semmi nem történt volna. Senki sem fogja tudni, egyetlen lélek sem, senki nem pletykázik ezeken a falakon belül, és a nudista kolónia területén nincs utcai rémhírterjesztés.

— Ezt halasszuk el máskorra. — Berni feleli és alkoholgőzök festette arcáról eltűnik a mosoly.

— Örömrontó, — Ashley mondja és a változatosság kedvéért ő üti pofon Bernit. — A térdeidre, rossz fiú. Engedetlen vagy és mama alaposan el kell, hogy verje pucér fenekedet.

— Sajnálom, — Berni tiltakozik. — Szonja herpesze kivirágzóban van és rettenetesen fertőző. Nem hiszem, hogy akarnátok egy ilyen gyógyíthatatlan betegséggel játszani.

— Idióta, — Szonja leugrik Bill öléből és egy hatalmas jobb egyenest tapaszt Berni állára. — Nincs herpeszem. Miért nem mondod el nekik inkább a te tripper és szifilisz kombinációd? Te ostoba balfácán.

— Ugyan már, srácok. — Billi mondja és hangjában jó adag sértődöttség. — Senki nem akar itt semmiféle óvszer nélküli szexet. Ha ti gyerekek olyan kényesek vagytok személyes higiéniaokra és, hogy ne keverjük össze testi nedveinket, fényképeket fogunk csinálni és esetleg forgatunk egy videót. Bármilyen pénzért megvehető legjobb felszerelés áll rendelkezésünkre.

— És eladod az interneten? — Berni kitessékeli Ashley-t az öléből és feláll. — Tehát így keresed a pénzedet? Tisztességes embereket becsalsz a házadba, leitatod őket és eladod a fényképeiket, mint eredeti művészfotó matériát.

— Nem neveznék tisztességesnek. — Bill is feláll és farkasszemet néz Bernivel, és olyan hangon folytatja, amit akár ittas humorizálásnak akár szándékos provokációnak lehetne venni. — Nudista vagy.

— Te is az vagy. — Berni felfújja a mellkasát és szembeáll Bill-el, mint egy tarajos kakadu ellenfelével a kakasviadal gödörben.

— Erre iszunk, — Ashley mondja, és most már mind a négyen állnak szembe egymással, bár kissé ingadozva lábaikon és részegen, mint a kapanyél.

— Be kellene, hogy húzzak neked, hogy így a becsületedbe gázolsz. — Berni Bill nyaka köré fonja karjait, pofacsontját csókolja és hangosat böfög a fülébe. — És felszarvazott férjet akarsz csinálni belőlem.

— A férjed homokos? — Ashley Szonja felé néz.

— Nem, — Szonja rázza a fejét. — Nincs tudomásom róla.

— Teljesen úgy viselkedik. — Ashley feleli meggyőződéssel. — Nem kellene személyes sértésnek vennem, hogy nem kellek neki.

— Hol vannak a kulcsaim? — Berni elereszti a rágalmazást a füle mellett; de inkább túlságosan be van rúgva, hogy megértse. — A feleségemet haza kell vinnem a golf kocsin. Nincs olyan állapotban, hogy gyalogoljon.

— Te meg nem vagy olyan állapotban, hogy vezess. — Bill lefejt magáról Berni karjait és ellöki.

— Ez egy dilemma, mondhatnám egy agytörő, ha elegánsabban akarod kifejezni magadat. — Ashley teszi hozzá és milyen rettenetesen sajnállak, drágám, pillantást vet Szonjára.

— Óvatos leszek. — Berni kijelenti és könnyökénél megfogva az ajtó felé noszogatja feleségét.

Szonja lerázza férje szorítását. — Maradok. Nem ülök be semmiféle mozgó járműbe valakivel, aki nem bírja az alkoholt. — morogja méltatlankodva és ledobja magát a földre, ahol kinyúlik, mint egy rózsaszínű óriáskígyó és próbál a bőrdívány alá begurulni. — Itt fogok aludni és kikaparom a szemét, ha valaki hozzám mer nyúlni.

— Szeressük egymást gyerekek, — Bill nézi, ahogy Szonja nyomogatja hosszú csontjait és finom izmait a szabadon maradt keskeny részbe. — Ha nem akartok maradni és játszani velünk

ma este, lesz még más alkalom. Ami pedig a vezetést illeti, hadd csengessem fel West, egy szempillantás alatt itt lesz. Majd ő haza vezet abban a felbecsülhetetlen értékű elektromos hogyishívják járgányotokon.

— Ki ez a Wes? — Berni kérdezi.

— Wes a mindenes, aki mindig rendelkezésedre áll és mindent megjavít. Főállásban a bútorszállító iparban van alkalmazva...

Szonja közbevág. — Akkor meg tudja mozdítani ezt a disznóbőr nyavalyát, hogy alámásszak.

— Vagy el tudja mozdítani Bernit, — Ashley kacarászik. — Berni nagy és nehéz, mint egy háromrészes ruhásszekrény.

— De komolyan, — Berni próbál józanságot tetetni. — Ki ez a Wes? Tudni akarom, mielőtt feleségem életét és biztonságát rábízom.

— Wes egy ezermester. Éjjeliőr, minden törött dolgot megjavít és kiviszi a bőrdöngőt a repülőtéri limuzinhoz. Wes a helybeli teniszoktató, a nők kedvence, és ha akarod, kitisztítja fürdőmedencéd szűrőjét.

— Énfajta emberemnek hangzik. — Szonja felnéz. — Hány éves és milyen magas?

— Harminc alatt és legalább százkilencven, nagyon széles vállakkal. — Bill oldalpillantás vet Szonjára, mialatt kihalássza a szublódból mobilját és megnyomja az egyik direktbe tárcsázó gombot.

Néhány perccel miután Bill befejezte a telefonbeszélgetést egy magas árnyék jelenik meg az ajtó intarziás üvegében és Ashley rohan, hogy kinyissa. Egy elképzelhetetlenül jóképű fiatalember lép be és Ashley a nyakába ugrik, és nedves csókokkal halmazza el ajkait.

— Halló, Mrs. Cartwright, — mondja a fiatalember. — Bill hívott és itt vagyok. Miben segíthetek?

— Wes, drága fiam. — Bill előrelép a háttérből és szeretettel szemléli feleségét, aki jobb lábát körbetekeri a fiatalember derekán és harapdálja a fülét. — A mi drága barátaink itt, Berni és Szonja, kicsit többet ittak a kelleténél. Haza tudnád vinni őket? A golf kocsijuk ott áll a kocsibejárón.

— Természetesen, — Wes bólint és lefejt Ashley karjait a nyakáról, elnyomja a szerelmes nőt és gyors pillantást vet Bernire, aki közben Szonját nézegeti. — Hova?

— A Winnebago lakókocsink ott áll az utánfutó parkolóban. — Berni feleli végtelenül büszke, de alaposan becsicscentett hangon.

— Oh, — Bill sóhajt csalódott hangon. — Ott?

— Semmi baj, Mr. Cartwright, — Wes feleli. — Azt a részt nemrégiben helyreállították. Magam is ültettem néhány új bokrot oda. Láttam már rosszabb helyeket is és vittem embereket rosszabb helyekre is.

— És én lefeküdtem rosszabbakkal is. — Ashley teszi hozzá és még egyszer komoly erőfeszítést tesz, hogy megöleltesse magát Wessel.

Mostanra már Berni, úgy ahogy áll a lábán, de szegény és csinos kis Szonja képtelen felkelni. Ül a szőnyegen, hátát a bőrdíványnak támasztja és mind a két kezével szorítja a térdeit.

— Szabad? — Wes Szonja fölé hajol, gyengéden combjai alá csúsztatja a kezét, és mint egy súlytalan pihét, felemeli. Szonja Wes nyaka közé fonja karjait, arcát a fiatalember arcához szorítja, mialatt a háttérben Ashley sárgul az irigységtől.

Wes kiviszi szégyenlősen szépséges terhét és a legnagyobb óvatossággal ráülteti a golf kocs front utas-ülésére. Magát is lehelyezi a hölgy mellé, a kulcsokat az indítóban találja és begyűjtja a motort. Mint egy lúdtalpas kacsa Berni sietve utánuk imbolyog, és arccal előre ráesik a hátsó ülésre, egy törtmásodperccel mielőtt Wes elhajt a feleségével.

Ahogy Wes fordul be az első kanyarba a főutca felé, a Rancho del Rio utcatábla alatt, Szonja férje felé billenti a fejét.

— Berni? — kérdezi. — Mit csináltál a ruháinkkal? Hol vannak?

— A sporttáskában, — Berni feleli és mind a két tenyerét leszorítja a műbőr ülésre, hogy ingadozó felső testét egyensúlyban tarthassa.

— És hol a sporttáska? — Szonja nyaggatja a férjét.

— A csillagát, — Berni sóhajt. — Otthagytam a Jacuzzinál.

— Kanyarodjak arra, hogy elhozzuk? — Wes csatlakozik a beszélgetéshez.

— Nem, — Berni feleli, — Holnap délből az étterem után felszedjük.

— És a törülközők? — Szonja ráncolja a szemöldökét.

— Azok Billnél maradtak. — Berni morogja. — Majd valahogy visszajuttatják nekünk.

— Nem kell arra várni, — Wes átfogja Szonja vékonyát és derekánál fogva tartja, ahogy egy kicsit gyorsabban fordulva a golf kocs megcsúszik a kanyarban és a sikkos kis nő kezd lefele csúszni az ülésről. — Tenisz után, holnap kora reggel felveszem a táskát és áthozom magukhoz.

— És a törülközők? — Berni kérdezi kételkedő hangon.

— Bill is teniszezik és a játék előtt telefonálok neki, hogy hozza magával a törülközőket. Készségesen meg fogja csinálni.

— Tenisz? — Szonja szeme fixírozza West. — Imádok teniszezni és nagyon jól tudok ütni.

— Mindenképpen, Mrs. — Wes kezdi, de elakad a névnél és Berni kisegíti.

— Higgins.

— Igen, Mrs. Higgins. Jöjjön le és bevezetlek valamelyik játszmaiba. Általában párost játszunk, és hat teniszpálya van. Végtelenül örvidenénk egy új tagnak.

— Jól hangzik. — Szonja arca csupa mosoly. — Hány órára menjek?

— Nyolcra.

— Ott leszek. — Szonja feleli és fejét Wes vállára hajtva elalszik.

Nyolcadik Fejezet — Salakpályai Csatározások

A tenispálya rész a Caladesi Klub területén egy rendkívüli hely, ami megérdemli a részletes leírást.

Centruma egy masszív gerendákból összeácsolt architektúra és cseréptető alatti váróhely, ahol minden kedden, csütörtökön, szombaton és vasárnap reggel gyülekezik a helybeli teniszezők rémségesen komoly csoportja.

A kitett falitáblára krétával érkezési sorrendben iratkoznak fel a játékosok és csapatok formálódnak a résztvevők játékeréje és ügyességi szintje szerint. Hűtőgépből lehet hideg italokat és szendvicseket vásárolni, ha valaki azonnali frissítőt vagy táplálékot kíván, a játszmák között, aminek intenzitása olykor megközelíti a szóbeli gyalázkodás és brutalitás színvonalát.

A hat tenispálya, és a lekövezett ösvény közöttük, jelentős részét foglalja el a klub értékes ingatlanának. Az elkülönített rész a két vízi-röplabda medencétől a gyermekjátszóterig nyúlik. A játszótér hintáit és csúszdáit és a fél kosárlabdapályát ritkán használják, és az elkülönített rész túlsó oldala eléri a kocsit és a kanyargó sétányt, ami mint édesanya a hatos-ikreit, öleli magához a tenispályákat.

Dénes érkezik elsőnek, mintha az egész éjszakát a székben töltötte volna, ahol jelenleg ül. Dénes középkorú és testes, és morcos férfi, köztudott homoszexuális, aki ritkán beszél, hogy el ne árulja veleszületett belső ostobaságát. Nem sokkal utána érkezik Alec, egy késő hatvanas éveit taposó korábbi Speciális Kommandó vezérőrmester, tripla magas frizurájával és vastag, Groucho Marx bajuszával.

Alec az egyik Casita, vagy házikó épületben lakik, egy ötven négyzetméternyi összeszorultságban, és havonta fizeti érte a végtelenül magas földbérleti díjat. Alec magányos férfi, bár a szóbeszéd azt tartja, hogy játszópajtást tart, egy fiatal színes fiú személyében, aki gyakorta üldögél vele a pálmafák árnyékában, elegendő távolságra a medencéktől és messze a sokaságtól, hogy ne keltsenek feltűnést. Alec kiváló humorérzéssel rendelkezik, bár ritkán használja, mivel nincs körülötte elegendő intelligens hallgatóság, aki megértené burkolt célzásait és rejtélyes rébuszait, amiből rengeteg van elraktározva fejében.

Többen is vannak. Az egyik korán kelő játékos Jen, egy hatvan körüli ősz-hajú nő, aki azt hiszi magáról és úgy is viselkedik, mintha férfi lenne, egy markáns építkezési segédmunkás, aki szereti megmarkolni és megrázni a lába közötti csomagot. Jennek látszólagosan nincs semmi ruhája, még senki nem látta felöltözve, még hidegebb napokon sem, amióta a klub megnyitotta kapuit, körülbelül tíz évvel ezelőtt és az első állandó lakosok között ő is beköltözött.

Semmi kétség nincs afelől, hogy Jen a női nemhez tartozik. Nudista társadalomban nincs hely transzvesztitáknak és női imitátoroknak.

A korai érkezők másik oszlopos női tagja Lili, állítólag egy Rhode Island államból való rokkant rendőr felesége, aki derekától lefele megbénult és soha nem látható emberek között. Lili vidám és kikapós fiatal kicsi barna, kitűnő játékos, aki szerény szégyenlősségből általában nem teljesen meztelen. Apró csipkés bugyit visel és semmi mást.

Felsorolni a többieket, körülbelül még hatot, egy prédikátort, egy nyugalmazott kézitáska vargát, egy mester péket, és egy rövidlátó gyertyaöntőt, időpocsékolás lenne.

Tehát így a csodálatos reggel, amikor Szonja és Wes előtűnnek a gyalogúton és minden szem feléjük fordul és minden társalgás azonnal szüneteltetik.

Wes a falitáblához megy, beírja Szonja nevét és a sajátját a következő üres pályára.

— Az új lady kitűnő játékos, — Wes egyszer büszkén Szonjára néz, majd tekintetét Lili felé fordítja. — Ki merne kiállni ellenünk?

Lili felveszi a szivacsot és kitörli nevét a két hellyel feljebb lévő csapatból és beírja nevét Wes után. — Én, — mondja, — ha megígéred, hogy nem sírsz, miután mind a két játszmaiban nullára vertelek.

— Ezt nem csinálhatod. — Jen rámereszi a szemét Lilire. — Nekünk megvolt a négy és mi voltunk a következők. Nem babrálhatsz ki a másik hárommal. A szabályok szerint...

— A kivétel erősíti a szabályt. — Lili lekicsinylő grimaszt vág és belevág Jen szavába. — És ez a kivétel. Az új játékoshoz udvariasnak kell lennünk és meg kell adnunk az elsőbbséget.

— Miattam nem kell vitatkozni. — Szonja mosolyog és kezét nyújt Jennek. — Szonja a nevem és tudunk várni. A férjem erősen másnapos és déli tizenkettő előtt nem fog felébredni. Rengeteg időm van, hogy türelmes legyek és előzékeny.

— Azt akarod mondani, hogy udvariatlan vagyok? — Jen összehúzza a szemét és elhúzódik a felajánlott kéztől. — Te ki vagy? Soha nem láttalak még itt.

— Ugyan már, Jen. — Wes feszítgeti a bicepszét és többször oldalra hajol, hogy nyújtsa a lábizmait. — Ne légy olyan ellenséges.

— Szonja férjénél van. — Lili Wes-re néz és kijelenti. — Tisztában vagy vele?

Időközben Ashley-vel az oldalán Bill is megérkezik és lelkesen köszöntik Szonját.

— Hogy örülünk itt látni. Játshatnánk egy meccset Wessel és veled? Hol van Berni?

— Elkéstemek. — Jen felveszi az ütőjét és rázza a fejét. — Már Lili és én játszunk velük.

— De egy másik csapatra vagy feliratkozva. — Bill nevet, amit morgásnak is lehetne venni. — Nem lehetsz egyszerre két helyen.

— Miért ne lehetnék? — Jen felkap egy szivacsot, letörli a nevét az első csoportból és beírja Lili neve után. — És te is lehetsz, kedves barátom. Kapard csak oda a neved és menjetek játszani. Egy pálya éppen megürült.

Bill és Ashley, és a két másik játékos megindulnak a szabad pálya felé és törülközőt dobva egy padra Lili és Jen leülnek egymás mellé.

— Na, most várunk kell. — Jen mondja mérgesen. — A te hibád. Bele vagy esve Wes-be és minden alkalmat megragadsz, hogy játszhasz vele.

Wes és Szonja állva maradnak és Szonja is elkezd a bemelegítő gyakorlatokat.

— Hogy van Berni? — Wes kérdezi. — Tegnap este nagyon rossz állapotban volt.

— Berni egy lajhár, — Szonja mézédés mosolyt vet Wes felé, — de ha eleget alszik, mindig helyrejön.

— Abba tudnánk hagyni a Berniről való beszélgetést? — Jen közbevág tüskés hangon. — Egy képzelt férj elég, nem is szólva az enyémről, aki olyan, mintha nem is lenne.

—

Rövid idővel később a következő pálya is szabad lesz és Wes és Szonja felállnak Jennel és Lilivel szemben. A pálya az utolsó a jobboldalon, legmesszebb a pihenőhelytől és egy négyméteres drótkerítéssel elválasztott építkezési terület mellett. Vadgalambok falkái legelésznek a fekete salak felületen, magvakat keresnek és mikrobákat, amik mint egy meleg és nedves inkubátorban bőségesen szaporodnak. A kora reggeli levegő éles és hasítani lehet, kivéve a cannabis cigaretta füstjét, ami az egyik iroda-kocsi nyitott ablakából árad feléjük.

Rövidke bemelegítés, ami alatt nyilvánvalónak látszik, hogy Szonja nem tud teniszezni, mivel mindenkitől távol és össze-vissza üt. — Te jó isten, — Wes morog magában. — Jókorá kiporolásnak nézek elébe, ennek a két nagyszájú feministának a kezeitől, vagy inkább tenisztűöiktől.

— Ti szerváltok elsőnek, — Jen kiáltja a pálya túloldaláról. — És kezdődjön a tánc.

Legyen, ahogy lesz, gondolja Wes aggódva, és az alapvonal mögé beállva megüti első labdáját, ami a hangsebességnél is gyorsabban száll egyenesen Jen felé. Jen alig tudja megütni, de a ravasz szószátyár ekeket csiklandozó ívelt labdát üt, ami a másik oldalon úgy zúg lefelé, mint egy becsapódó aknavető lövedék, három méterrel Wes mögött és Szonjától ellenkező sarokban, ahol a meglepett nő megdöbbenően áll.

— Semmi baj, — Wes mondja kissé idegesen. — A következő labdánál nekifutok a hálónak és maga próbálja védeni az egész alapvonalat.

A színjáték háromszor megismétli magát, kisebb változtatásokkal és az első játszma hatvan nullára el lesz veszítve. A fenyőbe, Wes gondolja, soha nem fogják abbahagyni a csúfolódást, ha ilyen könnyen kikapunk.

Következőnek Jen szervál. Ezúttal Wes rohangál fel-alá a pályán, egyet-kettőt visszaüt, és Szonja teljesen hasznavehetetlen.

Kettő nulla. Wes kétségeket kezd érezni Szonja sportbéli alkalmatossága felől.

Rendben, Szonja szervál következőnek. Beáll középre, kihagyja a gyakorló ütések és miután éles hangon kivágja a magas c-ét, — szerva, — a labdát egy kilométer magasba feldobja, magasra felnyúl az ütőjével, kifeszíti a jobb vállát, hátrahajol, és rémségesen ügyes csavartat üt és a labda felényi távolságra csapódik le a háló és az alapvonal között. Jen rohan, hogy elérje, de hiába, a szélsébesen forgó labda váratlan szögben felugrik és beleszorul a drótkerítés egyik négyszögébe.

— Csak szerencse, — Jen kiálltja meglepett partnerének. — Vak tyúk is talál szemet. Legyél kész. Következőnek a backhandedre fog szerválni.

A következő szervánál Lili készen áll az alapvonalon; akármilyen nehéz labdát vissza fog ütni, nem számít bármi csavarást is teker Szonja bele. Jól tudhat szerválni, de ennél többre nem terjedhet ügyessége.

Szonja ismét a magasba nyúl, a labdát egyenesen és a magasba dobja, megcsavarja felsőtestét, óriási erőfeszítést látszik beleadni, és bum, a labda magasban a háló fölött megy át és utána rögtön leesik, mint egy szárnyaszegett madár, amit meglöttek söréttel.

— Szentséges úristen, — Lili rohan, hogy felkanalazza a lebénult labdát, de elkésik. Harminc nulla az eredmény.

A versengés tüzesedik. A harmadik szervánál Jen egészen oldalra áll és Szonja egyenes középére üti a labdát, pontosan az alapvonalra rajzolt keresztre. Senki nem éri el. A játszma állása negyven nulla.

— Koncentrálj, — Lili kiabálja és Jen visszakiabál. — Fogd be a szád. Ha még egyszer elrontod játszmájuk lesz és oda a nullára verésem.

A következő szerva egészen normális. Ide-oda adogatás követi, aminek irama egyre fokozódik, amíg Szonja meg nem teker egyet visszakézből és a labda követhetetlenül kanyarodik és pontosan a két ellenfél között landol, akik teniszütőjüket magasra tartva úgy rohannak egymásnak, mint két üzekedő szarvasbika.

A játszma elveszve. Lili kezdi az új játszmát és lemondóan kiáltja. — Kettő játszik egy ellen, szerviz. — Ezúttal Wes tartózkodik legtöbbször a háló mellett. Próbál lehúzni egy-egy gyors lecsapást vagy egy magasban ívelő felütést, de nem sok sikerrel. Amit Wes nem lát, hogy Szonja a háta mögött, mindenütt ott van az alapvonal szélességében, minden labdát elfog, és soha nem üt vissza egyet sem oda, ahol ellenfelei várják.

Kettő kettővel indul a következő játszma és Szonja verhetetlen.

— Ez egy hazug nő. — Jen mormogja Lilinek. — valahol hivatásosként játszhatott és azt akarta elhíttetni, hogy kezdő.

A játszma folytatódik. Wes és Szonja hat kettőre megnyerik az első szettet, és a másodikban négy nullára vezetnek, amikor Jen bejelenti, hogy meghúzta Achilles inát és abbahagyja a játékot. A pályáról való kivonulása alatt gyilkos pillantást vet Lilire. — Nem tudom eldönteni, hogy ma mi van veled, de egyetlen tisztességes labdát sem ütöttél meg. Marihuánával spékelt lepényt ettél reggelire és ismételten felforr az agyvized?

— Menj a fodrászhoz és vágass magadnak tisztességes frizurát. — Lili viszonozza az inzultust. — Festesd meg a hajadat. Olyan a színe, mint egy levizelt madárfészeké.

Wes visszakíséri Szonját a pihenő helyre, és büszkeség és hamis bocsánatkérés van a hangjában, de mindenki biztos benne, hogy Wes tudta, hogy Szonja mennyire jó játékos és alaposan átverte, a két régi játékost, ami hamissággal Wes saját fajtájának hazaárulója lett.

Wes odalép a falitáblához és próbálja magukat felírni a következő játszma, és új meccset kezdeni, ahogy megvan a négy és lesz pálya.

— Nem én, — Szonja mondja szégyenkező mosollyal. — Egy játszma egyelőre elég nekem.

— Oh, — Wes megérinti Szonja könyökét. — Milyen kár, de megértem. Meghívhatnám magát inkább egy pohár valamire?

— Miért ne, — Szonja libegteti a szempilláit, — de hol?
— A Tiki bárban, ott a melegített nagymedence mellett.
— Rendben, — Szonja felméri a férfit. — De semmi alkoholist nekem. Másnaposságom még nem múlt el tegnaptól

Wes és Szonja a kör-alakú bárpult külső részén ülnek, egy pár tegnaptól itt maradt iszákossal, akik lecsukódó szempillákkal és nyáltól csöpögő szájakkal néhány terjedelmes pohárnyi italt dajkálgatnak kezeik között. Egy fiatal bártündér van szolgálatban, aki mélyen lefele görnyedve valami zajosat csörömpöl a pult alatt, és amikor felnéz, úgy megdöbben, mintha magát az ördögöt látta volna meg.

— Wes, — mondja. — Azt hittem, hogy éjszakás voltál. Nem kellene most aludnod?
— Nem, tubarózsa, — Wes rázza és megjátszott angol akcentussal válaszol. — Magamfajta ember soha nem alszik.
— Mit adhatok? — Tubarózsa kérdezi és cinkos mosolyt poccent Szonja felé.
— Kávét, — Szonja feleli és Wes bólint. — Nekem is.
— Ez egy bár, — a Tubarózsának nevezett nő tovább mosolyog és hunyorgat Szonja felé.
— Az étteremből kell megrendelnem és legalább tíz perc, amíg kihozzák. Időközben javasolhatnék valami tartalmasabbat?
— Egy pohár narancslevet, — Szonja feleli és Wes ismét bólint. — Ugyanazt.
— Te jó ég, — Tubarózsa sóhajt. — Wes antialkoholista? Már ne hitessék el velem, hogy Antabuse-régimen elvonókúrára iratkozott be.
— Soha nem hallottam ilyenről. — Wes elvigyorodik. — Nem törvényellenes?
— Nem, ha orvosi recepted van hozzá.
— Lehet, hogy igaz. — Wes feleli. — De most inkább hozd csak azt a narancslevet és rendeld meg a kávét és valahogy próbálj felszívódni. Nem látod, hogy társasággal vagyok?
— Péter a nevem. — Az egyik részeg Szonja felé fordul. — maga a legszebb nő, akit életemben valaha láttam. Lenne a feleségem?
— Mehetnénk valahova máshova? — Szonja lecsúszik a bárszékről és körbe hordozza a tekintetét. — Ez a népszerűségi vetélkedő egy kicsit sok az ízlésemnek.
— Természetesen, — Wes feleli. — Ülünk át oda az egyik zsúptető asztalhoz. Senki nem fog zavarni és nyugodtan beszélgethetünk.
Felállnak és átmennek. Körülbelül hatméternyire távolságból Wes visszaszól a bártündérnek. — Kihoznád ide a narancslevet és a kávét?
A zsúptető alatt csendes, eltekintve egy fészekre való vaddarázstól és Szonja hosszasan szemügyre veszi West. — Tehát, fiatalember, — mondja végül. — Miről akar velem beszélgetni?
— Mi a helyzetállás maga és Berni között? Berni borzasztóan nyomorúságosnak látszik és maga meg végtelenül okos és szép

— Ez túlságosan lényegre törő. — Szonja összehúzza szemöldökét és elbiggyeszi a száját. — Kérdezzen valami könnyebbet.

— Az a lakókocsi. — Wes lábfejevel megérinti Szonja lábszárát. — Olyan nyomorúságosnak néz ki. Magának olyan palotában kellene laknia, mint Bill és Ashley háza.

— Hagyj neki elegendő időt. — Szonja elveszi a lábát és mind a kettőt széke alá húzza. — Most jött ki a kórházból egy komoly szívprocedúra után. Azóta nem ugyanaz, aki volt.

— Keres elegendő pénzt? — Wes másodszor is megpróbálja Szonja lábát és miután nem találja, megindul a keze után.

— Semmi köze hozzá, — Szonja elveszi a kezét és az asztal alatt ölébe ejti. — Kérdezze inkább, hogy hol tanultam meg teniszezni.

— Rendben. — Wes bólint és egyre növekvő intenzitással szemléli Szonját. — Hol?

— Ifjúsági bajnok voltam Norvégiában.

— Tényleg?

— Tényleg. Az olimpián is kint voltam, de nem teniszben. Nemzetközi színvonalú műkorcsolyázó is voltam.

— Mint Szonja Heni?

— Utána kaptam a nevem. Már a születésemkor el lett határozva, hogy jégkorcsolyázó királynő leszek. Kivéve az én szüleim nem voltak olyan gazdagok, mint az övé és soha nem volt semmi tehetségem énekelni és színészkedni, hogy fellépjek Broadway műsorokban.

— Ez még jobban indokoltta teszi. — Wes egyre mosolyog, és éhes szemekkel mustrálgatja Szonját. — Magának egy milliomoshoz kellene férjhez mennie. Errefele annyi van belőlük, mint kutyán a bolha.

— Olyanok, mint maga? — Szonja kacag.

— Nem vagyok milliomos. — Wes sóhajt rezignáltan. — De be tudnám mutatni egy jó párnak.

— Ami magából selyemfiút csinálna. — Szonja hangosan nevetni kezd.

— Selyemfiú? — Wes sértődött arcot vág. — Nem vagyok selyemfiú.

— Akkor mi? Gigoló?

A kávé időközben megérkezik. Wes megragadja Tubarózsa kezét és szigorú szemekkel ránéz. — Tényleg gigoló vagyok? — kérdezi. — Aranyos tubarózsám, te is gigolónak tartasz? Mond meg Szonjának, hogy nem vagyok gigoló.

— Nem vagy az. — Tubarózsa kirántja a kezét Wes kezéből és leteszi elé a számlát. — Te egy extra férfi vagy; te egy fillér nélküli extra férfi vagy, aki gazdag nőknél élösködik, legalább is próbál. És idáig minden siker nélkül. Lulu tart ki téged, és ha valaha is felmérgesíted, úgy kidob, hogy a lábad sem éri a földet.

— Lulu a pincérlány? — Szonja szeme kikerekedik.

— Igen, az a Lulu. — Tubarózsa válaszolja. — És Wes, az én nevem nem Tubarózsa. A nevem Tina, és ha nem adsz tisztességes borravalót, elmondom Lulunak, hogy miket csináltál ma reggel.

Kilencedik Fejezet — Egy Tobogán Kavernáiban

Berni félig alszik. Nyög és megmoccan, de a szemei még mindig csukva. Rettenetes fejfájás gyötri kora reggel óta és most már délidő is lehet. Szonja elment otthonról, ennyire emlékszik. Hallja a hangját. Talán már vissza is jött.

— Fent vagy, drágám? — Az asszony bekiabál a konyhából. — Gyere ki. Főztem kávé, tojásfehérjéből rántottát, és zsírnélküli sajtot pirított bucin és narancslevet, hogy vedd be Effient vérhígítót és egy aszpirint.

— Végtelenül aranyos tőled. — Berni kitámolyog, az asztalnál leroskad egy székre és feldagadt szemeit Szonjára fixírozza. — Az üzletben voltál?

— Igen.

— Azt hittem teniszeztél.

— Egyszer teniszeztünk. Utána mentünk el az üzletbe.

— Ketten? Ki a másik része a királyi többes számnak?

— Wes, ki más? Elmondtam neki, hogy nincs kocsink és olyan előzékeny volt, hogy kikocsizott velem a Publix üzletig. Tökéletes úriember, igazából mondhatom.

— Előbb utóbb kellene szereznünk egy kocsit. — Berni dörmögi, mialatt egy darab kenyeret beletunkol kávéjába és a csöpögős finomságot beszörpöli.

— Sok minden más dolgot is kellene. — Szonja válaszol. — Kellene egy tisztességes ház, kényelmes bútorzat, egy rakás törülköző és egy elviselhető élet.

— Ezek nem voltak bent a tervünkben. — Berni felnéz, szemhéja megrándul, aggódóan és egyidejűleg kíváncsian.

— Vedd tervmódosításnak. — Szonja rámered férjére. — Itt akarok egy házat, tüntesd el az otromba tobogánt és keveredjünk el a helybeliek között. Tetszik nekem ez a nudista életstílus, és az összes könnyű pénz, ami bőségben látszik errefele teremni.

— Könnyebb mondani, mint megtenni. — Berni villájáért nyúl, hogy az illatos rántottát kezdje belapátolni a szájába.

— Ugyan, Berni, — Szonja élesen felcsattan és megfogja Berni kezét, hogy ne tudja szájához vinni az ételt. — Mérnök vagy. Használd az eszedet. A szakmád az, hogy megtaláld a megoldásokat és véghezvidd a nagyszerű elgondolásokat. Kit fogsz itt ezen a környéken letarhálni aprópénzért? Gondol nagyot és tedd rá életedet. A pénz abban rejlik, hogy olcsón veszel és drágán adod tovább. Ne add meg magad kisebbségi komplexusodnak.

— Létrehozhatnék egy nagykapacitású hűtőgép és hőerőmű gépezet kereskedelmi társaságot. — Berni lerázza Szonja szorítását és gyorsan jókora adag rántottát és olvasztott sajtot villáz be a saját szájába. — Én leszek a főigazgató és központi irodánk Tampa belvárosában lesz, ami nem nagyon lesz több mint egy leveleket fogadó postacím.

— Hallgatlak, — Szonja feleli és újratölti Berni csészéjét kávéval.

— Csak egy bukkanó van a dologban. Párszázezer dollár forgótőke kell az ilyesmihez. — Berni nyel, tenyerét kifele fordítja és forgatja a szemét. — És a te kockázat toleranciád olyan rettenetesen alacsony, hogy meg vannak kötve a kezeim.

— Ne törődj az én kockázat toleranciámmal. — Szonja lehajol és megcsókolja Berni homlokát. — Ígérj nekem egy házat, mint Bill háza, tégy hozzá egy Mercedes luxuskocsit és én leszek a legeggyüttműködőbb asszony, aki valaha is létezett.

— Kétmillió dollár jelenleg kissé nagy számnak látszik. — Az egyik elérhető távolságban lévő polcra Berni levesz egy vonalazott sárga írótüskét és egy ceruzát és egy zseb kalkulátort és nyomogatni kezdi rajta a számokat és firkálni kezd.

— Wes azt mondja, — Szonja kezdi. Berni felnéz, feleségére mered, de az egyáltalán nem zavartatva magát nyugodtan folytatja. — Hogy Bill álmodozik. A legtöbb, amit házáért kaphat a mai árak mellett egy fél millió. Caladesi Lake klubban belül van néhány házához hasonló kastélyszerű otthon eladó bútorostól ebben az árnyagságban. Adjuk el a mi házunkat, vegyünk fel jelzálogkölcsönt és businessben vagyunk.

— Nem veszünk fel jelzálogkölcsönt. — Bill felhúzza az orrát. — A bankok rendkívülien zsugoriak és nincs jövedelem, kivéve a Social Security betegnyugdíj csekkem. Talán, ha állást vállalnál, javítanánk hitelképességünkön.

— Semmi állás. — Szonja rázza a fejét és elhúzza a száját. — Senki sem gazdagszik meg, hogy a Target-nél dolgozik minimális órabérért. Figyelmeztetlek, Berni Higgins, rázd gatyába magad és találj ki egy életképes elgondolást, amiből meggazdagodunk, vagy le is út fel is út. Nem fogom hátra maradt éveimet elvesztegetni egy ilyen szánalmas pancserrel, mint te.

— Ki mondta, hogy pancser vagyok? — Berni felnéz és összehúzza a szemét.

— Wes, — Szonja állja férje tekintetét. — Wes azt is mondja, hogy be tudna mutatni valami idős gazdag úriembernek, csak említsem meg. Nekem megvannak a lehetőségeim.

— Gondold meg, hogy miket kívánsz, és miket kérsz. — Berni morogja, és ujjával dobolni kezd az asztalon. — A gazdagsághoz vezető út göröngyösebb lehet, mint gondolod.

—

Berni a következő pár órát komputere előtt tölti, veregeti a billentyűket és nézegeti a képernyőt, mialatt Szonja duplán behozza elmaradt szépségálgását.

Félőt felé Szonja felébred. Kijön a hálószobából és kezét ráteszi Berni vállára. — Öt órákor komoly vízi röplabdatorna kezdődik, — mondja. — Wes az egyik csapat kapitánya. Akarnál lejönni?

Berni Szonja feneke köré fonja karjait, kicsit megnyalja a száját és megrázza a fejét.

— Kihagyom, — mondja. — Egy rakás ordítózó izomember nem az én ízlésem. Te mehetsz, drágám. Szórakozd ki magad, ahogy csak kicsi szíved kívánja. A torna végeztével megkereslek.

— Ahogy akarod. — Szonja elhúzódik férjétől, felveszi sporttáskáját, a két fehér frottírtörülköző benne és az ajtóból válla felett visszaszól. — Elviszem a golf kocsit. Nem gyalogolhatok magas sarkú cipőben. Előbb utóbb kell, hogy vegyél nekem egy gyaloglócipőt vagy egy rendes strandpucst.

— Fogok, és hamarosan. — Berni kilép az internetből és lecsukja a laptopot, mialatt felel Szonjának és anélkül, hogy ránézne. — De most, ha megengeded. Szeretnék biciklizni a Suncoast kerékpárúton. Nincs messze innen és legjobb ötleteim mindig akkor támadnak a fejemben, amikor a lábaim pedáloznak.

Félóra múlva Berni a bicikliúton kerekezik és egy újabb óra múltával megáll az egyik út menti pihenőnél és várni kezd. Segítségre van szüksége és csodában reménykedik. Kisgyerek korában Berninek gyakran voltak rémlátomásai, hogy feneketlen szakadékba zuhan alá, és hogy kihúzza magát a mélyből megoldhatatlan feladatnak tűnt. Olyan munkát kellett elvégeznie, amire képtelen volt. A lefele forgó spirál elszédítette, könnyű volt esni lefele, de teljességgel lehetetlennek érezte, hogy önerejéből újra a felszínre kerüljön. Berni tudta, legalább is remélte, hogy ezekben a közép-floridai erdőkben, ebben a sűrű homoki fenyvesben, természetfeletti istenségek laknak, akik segítségére jönnek a tisztességes férfinek, aki bár becsületes szándékkal eredetileg, de mégis tévedést követett el.

De Berni tévedései, és itt feltétlenül a többes számot kell használnunk, sokkal mélyebbre nyúlnak és hamarabb kezdődtek, hogy egy jóindulatú istenség orvosolhatná, főleg nem egy alsóbbrendű félistenség. Hiába várna itt? Csak vesztegetné az idejét, hogy megállt itt, az ösvény melletti fedett padnál és reméli, hogy Diana megjelenik?

Berni a jó és rossz között kifeszített magas dróton egyensúlyozza magát. Békés életet fog-e élni hátralévő éveiben és boldog emberként fog-e meghalni, aki nem rejteget gyűlöletet szívében és békét kötött teremtményével, hogy többé nem fogja káromolni balszerencsáját és véget nem érő megpróbáltatásait?

Suttogó szellő rebben; egy láthatatlan kéz borzolja az erdei fák leveleit, ahol az árnyékok minden perccel sietve hosszabbodnak és a fák között gyorsan sötétedik. Diana egyszerre mellette ül, semmi jele kerékpárjának, nem lehet kitalálni, hogyan kerülhetett ide.

— Berni, — mondja kedvesen. — Ne tedd. Még nem késő visszafordulni és meg nem történté tenni néhány utolsó napod elsietett cselekedeteit.

— Nem, — Berni rázza a fejét. — Szonja, a felségem már meglátta a jobb élet képét és ezt nem lehet meg nem látottá tenni. Tudom, az én ötletem volt. Én javasoltam és nejem vonakodva egyezett bele, de soha nem gondoltam volna, hogy én ennyire gyenge vagyok és képtelen, és Szonja olyan erős, határozott és ilyen könnyen sikeres lesz. Itt fog hagyni, Diana,

hacsak ki nem elégítem az igényeit és lába elé nem rakom az összes hiúságot és földi gazdagságot, amit ma már elengedhetetlenül szükségesnek tart létezéséhez.

— Látod, Berni. — Diana simogatja Berni arcát és hangja tele van szánalommal. — Figyelmeztettelek, hogy a testnek gyönyörei és a könnyű pénz soha nem szerez neked benső boldogságot. Meg kellett volna, hogy írd a könyvet, amit mindig is akartál. Opus Magnum regényed szavai és magasra szárnyaló gondolataid örömet és tanulságos szórakozást nyújtottak volna millióknak. Élettapasztalataidat át kellett volna adnod megszámlálhatatlan nemzedékeknek, akik még száz évek múltával is olvasni fogták volna alkotásaid.

— Jó lenne, ha te lennél a feleségem. — Berni zokog, és könnyáztatta csókokkal borítja Diana kezeit. — Tudom, hogy nem vagyok méltó, hogy ilyen lehetetlenséget kérjek tőled, de kellene, hogy mellettem legyél, hogy az ördög ne foghasson be tanoncának.

— Nem mehetek hozzád feleségül. — Diana szeretettel mosolyog Bernire.

— Miért nem? Azért mert nős vagyok? Elválok a feleségemtől. Nem akarsz, mert túl öreg vagyok? Kétszer olyan idős, mint te. Talán több is? Gondolod, hogy beteg vagyok és nincs elegendő pénzem? A külsőm visszataszító és nem állhatod a kopaszodó fejeket? Nincs elegendő szenvedély elszűkült ereimben? Mond meg. Megváltozom. Érvelni fogok. Be fogom bizonyítani, hogy méltó vagyok, hogy megcsókolhassam a földet, amit lábad megérint.

— Nem. Nem erről van szó. — Diana nézegeti Bernit, mint egy türelmes anya, aki elnézően szemléli rakoncátlankodó gyermekét.

— Oh, nem. Kérlek, csak ezt ne mond. — Berni könyörög. — Már férjnél vagy. Férfibarátod van? Elkötelezett kapcsolatban vagy valakivel?

— Nem. Nem mehetek nőül hozzád, mert halandó nővé lennék, mint a többi nő. Vagy így, vagy úgy el kellene, hogy tartsál. Gyermeket szülnék neked és abba kellene, hogy hagyjam kórházi munkámat. Pénzt követelnék tőled és anyagi dolgokat, és versengened kellene a többi férfival, akiknek szintén tetszem, és akiknek szintén szüksége van társaságomra. Vagy tönkretennél, és cseléddé degradálnál, egy ronda szolgálóvá. Vagy meghagynál szépnek és kíváncsúnak és állandó rettegéssel gyötörnéd magad, hogy elhagylak. A férfiak olyan szánalmasak, hacsak nincs több pénzük és nincs több hatalom a kezükben, mint bárki más férfinak, aki nőjük közelébe kerül.

— Mit értesz azalatt, hogy halandó nő lesz belőled? — Berni még mindig az első mondatnál tart és képtelen megérteni a többit. — Te hús és vér nő vagy. Vagy nem?

— Nem, Berni, nem vagyok. Isteni szellem vagyok, aki itt lakozik ezekben az erdőkben. A képzeletedben élek. Én vagyok a tiszta lelkiismereted.

— Lehetetlen. A kórháznál dolgozol. Valahol kell, hogy lakj, egy lakásban vagy egy házban. Láttalak élőben és érintettem a meleg bőrödöt.

— Van vérem és testem. De mi alakváltoztatóak vagyunk. Bármit el tudunk veled hitetni, hogy azt lásd bennünk, akit akarsz. Éppen úgy, mint a földi nők. Festéket rakunk magunkra, mindennap másfajta sminket, szokatlan színre festjük a hajunkat, új ruhát veszünk és máris valaki más vagyunk. De nem ez a lényeges. Kérdés, hogy tudod-e követni jó oldaladat? Meg tudsz maradni a jó embernek, aki voltál? El tudod-e utasítani magadtól a gonosz befolyását?

Abba tudod-e hagyni a többnek örökké akarását és boldog tudsz-e lenni azzal, amid van? Egy öreg férfi vagy. Élvezd békében múltó éveidnek alkonyát.

— Segítségemre van szükségem. — Berni szemei elsötétednek és összeráncolja homlokát. — Egyedül nem tudom megtenni. Még ifjúságomban sem tudtam. Mindig csak úsztam az árral. Ha valaki félrelökött, engedtem. Ha valaki rám kiáltott, némán hallgattam. Rákényszerítettek, hogy respektáljam a pimaszságot. Bosszút kell állnom gyengeségeimért, ahogy ide-oda lökdöstek egész életemben. Többet nem tarthatom oda a másik orcámat, ha valaki pofon üt.

— Életed legszebb éveit taszítod el magadtól. — Diana vádló tekintettel szemléli Bernit. — Végre lenne időd, hogy alkotni tudjál. Az értelmed teljes, ha az ereid el is vannak tömődve és rugókkal kellett kitámasztani őket. Pénzért akarod eladni a lelkedet. A te korodban? Mammon istenét akarod szolgálni és az aranyborjú körül akarsz táncolni életednek alkonyán? Szörnyűséges módon el fogsz bukni. Meg fogsz halni és lelked megszűnik létezni. Halálod után ezer és ezer évig fogod szolgálni az ördögöt és több mint elviselhető időtartam lesz rettenetes fájdalmak között és bűneidnek felismerésében. Az semmi, amit most érzel, a fájdalomhoz hasonlítva, amit a pokolban fogsz érezni. Ne veszítsd el erkölcsi irányítód, válaszd ki elsőbbségeidet, hogy legyél elégedett életednek utolsó pillanatával, vagy örökkévalóságig fogod érezni bűnösségednek kötelét a nyakad körül.

— Nehéz lesz, de megpróbálom. — Berni bólint remegve. — Igazad van, őrangyalom. Nagy regényem főhősnőjévé foglak megtenni.

— Berni, — Diana megkínzott mosollyal sokáig szemléli Bernit, mialatt feláll és távozni készül. — Ne írkólgass. Írj magadról. Az írás a legjobb terápia. Írj a visszautasításokról, amit elszenvedtél, a benned lakozó méregről, bűnről és bűnhődésről, de ne engedj hirtelen dühödni. Harcolj a sötétedő éjszaka erői ellen és gyere vissza győztes pajzsoddal, vagy hozzanak vissza rajta dicsőségesen. Írj és alkoss életed utolsó napjáig, utána távozz, és hagyd hátra leírt szavaid, hogy értékeljék az arra méltók és a megajándékozottak. Ez az igazi örökkévalóság és az örökké való élet. Ez az egyetlen út, ahol hasznosíthatod a tehetséget, amit szentséges teremtőnk ajándékozott neked.

— Igen, és ez a bölcsesség egy halhatatlan istenség szájából jön. — Berni mormogja, ahogy Diana lassan beleolvad az erdő homályába és légies lénye színes virágok, pálmalevelek és friss hajtások és facsemeték susogó kavalkádjává válik, és a léptei nyomán a puha erdei talajból felszálló ködös pára köntösébe öltözködik.

Tizedik Fejezet — A Gonosz Látogatóba Jön

Mire Berni visszaérkezik a Caladesi Lake területére majdnem sötét van és a nedves levegő baljóslattal teljes és reménytelenül üres, és sötét viharfelhők gyülekeznek feje felett. Ahogy felerősíti kerékpárját a Winnebago hátulján lévő tartóra egy hideg kéz érinti vállát és visszhangtól kongó basszushang szól hozzá.

— Berni, választottam, — mondja, — szerződésünk megszegését tervezed?

— Abrakadabra, askakudra, cselekedj, ahogy a Talmud tanít. — Berni hátraugrik és háromszor a földre köp. — Az ember mindig jobbat vár. Mit akar tőlem, most?

— Berni, — a toronymagas ember a fekete csuklyában és a kaszával dörgedelmezi. — Azt hittem, hogy megállapodtunk és most egy nőre hallgatsz. Hová lenne a világ, ha a férfiak megfogadnák minden tyúkeszű némbertanácsát? Berni, most egyszer, légy férfi. Nem használhatok egy puhányt, aki egy nő szoknyája mögé bújik, helyett, hogy kiállna. Az idő ismét el fog jönni, amikor ismét ezreket és milliókat kell aratnunk. Az én tanítványomnak erősnek kell lennie, hogy lépést tudjon velem tartani a halál mezején. Berni, te tényleg gondolod, hogy megvívtuk az utolsó háborút? Valóban gondolod, hogy a népes nagyvárosok foszforbombázása véget ért? Gondolod, hogy a tömegpusztító fegyverek halmozása kitalált hazugság? Számos országnak van atomfegyvere és még több munkálkodik rajta, hogy nekik is legyen. Gondolod, hogy a holocaust nem lesz ismét megkísérelve? Azt hiszed, hogy Gólem erősebb, mint én? Senki nem erősebb, mint én. Ha eljön az idő, a leghatalmasabb diktátort el fogja fűjni a reszketeg csontváz, aki elnöki aranypalotája trónjának lépcsőjén elébe tántorog. Nem akarom, hogy sajnálkozz, amikor a klaszterbombák széjjeltépik a nőket és a csecsemőket és, mint a szegény alávaló jelképe, véres belsősegeik csüngenek a fák kopasz ágairól. Tényleg hiszel egy újabb messiásban, aki majd megmenti az emberiséget?

— Hagyd abba, — Berni sír. — Nem vagyok ilyen fajta ember. Elragadtatásomat és vágyaimat intelligens forrásokból veszem. Klasszikus irodalmat olvasok. A rég tanítómestereket szeretem, akik alázatos tisztességre tanítanak minket. A világ legnagyobb humanistája akarok lenni. Utálom az üres sarlatánokat...

— Te hagyd abba, Berni, — a rém harsogja. — A világ legnagyobb művelt humanistájának akarod nevezni magad. Te, aki nem sokkal ezelőtt házassági ajánlatot tettél egy fiatal nőnek, mialatt zokogtál és szoknyája szélét csókolta. Házasságtörő vagy. A házasságtörésről való álmodozás a legaljasabb szegényben elkövetett bűnökhöz vezet. Harminc

éve vagy feleségednek a férje. Törődj az ő igényeivel, hallgasd meg az ő okait. Ne engedd, hogy ízléstelen jöttmentek szórakozzanak vele és tönkretegyék.

— A lehetetlen követeli. — Berni lehajtja a fejét és testtartása maga a lemondás. — Minden, ami vele kapcsolatban van, egy refrént énekel. „Több pénzre van szükségünk ebben a házban.” Egész nap semmi mást nem hallok.

— Add meg neki. — A látomás kinyújtja csontvázkezét és csontos kézfeje mutatóujjának hegyével felemeli Berni állát. — Ne legyen lelkiismeret furdalásod és vedd el azoktól, akiknek van. Lopd el emberek személyazonosságát és hatolj be bankszámlájukba. Öld meg őket, ha szükséges. A tanítványom vagy és meg kell tanulnod a szakmát. Tudom jól, szíved mélyén keménység lakozik, mint a törhetetlen mag a zamatos barack belsejében. Alapozz erre az erőre és egy napon az a megtántoríthatatlan személy leszel, aki hajthatatlan és nem hallgatja meg a könyörgéseket. A halál rettegett angyala leszel. Pénzt csinálni mások nyomorúságából, ugyanaz, mint a halál kaszásának lenni. A legcélrátörőbb kegyetlen és hidegszívű üzletemberosztály képviselője kell, hogy legyél. Berni, mutasd meg az embereknek, hogy ki vagy. Vegyél magadnak egy revolvert és válogatás nélkül lödd az embereket. Dobj kocsijukra köveket és téglákat az országúti felüljáróról.

— Nem tudom, hogy hol kezdjem. — Berni sír, bizonytalanul tördeli a kezeit és csikorgatja a fogát.

— Ebben nem tudok segíteni. — A rém kimutatja rothadó fogait és vigyorog. — Nem vagyok jártas az élet mondén részleteiben. Az én specialitásom a halál.

— Miért választottál engem? — Berni könyörög, térdére esik és darabokra szaggatja ruháját. — Miért nem engednél meghalni a kórházban?

— Még megtehetem. — a tornyosodó csontváz felemeli kaszáját, hátralép, mintha elegendő helyet keresne, hogy lesuhintson Bernire, aki nyilvánvalóan most már bosszantani kezdi.

— Oh, nem. — Berni zokog. — Ne még. Még szeretnék élni. Miután meghaltam se jobb ember nem lehet belőlem, sem nem tudom megvalósítani, amit kérsz tőlem. Időre van szükségem, hogy véghezvigyek tetteket. Kérlek, még egy napig legyél türelemmel. Utálom a temetéseket, különösen a sajátomat nem kedvelném. És mind amellet, pillanatnyilag nincs pénzünk temetkezési parcellára és koporsóra. Hogy meg se említsem a temetkezési vállalkozó költségeit. A halotti tor, a ravatalozás, a bebalzsamozás, a nyitott koporsó és az arckikészítő művész, hogy prezentálhatóvá tegyenek, és hogy meg se említsem a virágokat és egy rabbi szolgálatait. Senki nem tenne egy követ egy nincstelen szegény földkupacból hányt sírjára. Márványlap emlékművet akarok, Dávid hatágú csillagával és sülyesztett gyertyatartókkal, ahol a nagy ünnepeken gyertyákat gyújthatnak értem.

— Tehát, — a Kaszás mély hangon nevet, mintha ezerliteres hordókat görgetnének üresen egy dübörgő deszkaemelvényen. — Még több nyomós ok, hogy meggazdagodj. Gondolod, hogy a feleséged fog fizetni egy tisztességes temetésért, ha dolgaid és pénzügyi helyzeted a jelenlegi marad?

Mint tipikus férfi, Berni még vitatkozna tovább, próbálván megszerezni, amit akar, ha elegendő hosszan rágódik érte. De amikor ismét felnéz, hogy ellensúlyozza a halál kaszásának

érvelését, a szellem nincs sehol. Berni vállat von, rálakatolja biciklijét a tartóállványra és, remélvén, hogy otthon találja feleségét, bemegy a lakókocsiba.

Szonja nincs otthon. A Winnebago belseje teljesen élettelen. Mint egy temetkezési katakombá, az üresség ásít felé, gúnyolja elhatározottságát és semmibe veszi ötleteit.

Berni kinyit egy doboz paradicsomlevet. A felét megissza és leül a vezető ülésbe. A pillanat éppen olyan alkalmas, mint akármelyik más, tűnődik. Húsz perc kifele, tíz perc az üzlet lebonyolítására, húsz perc vissza és készen van. Szonja észre sem fogja venni. Ha haza is jön hamarabb, valami hazugságot fog mondani neki. Kiment a közértbe, vagy benzint venni, és megcsókolja felesége arcát, karját dereka köré fonja és elvezeti a klubházba, első ismerkedési estélyükre.

Senki nem fog többé pojját csinálni belőle. Minden részletmunkát előre megcsinált, a hallgatóságos megegyezés egy kézfogáson alapult, senki nem kérdezett családi neveket, a parkolási díj készpénzben lesz fizetve, és a rendszámtábla cserélés és a gyári sorozatszám lereszelése és újraütése elvégeztetett. Egy biztos, túl fog járni az eszükön. Már meg kellett volna mondania Szonjának, nemsokára meg is fogja, de felesége most annyira el van foglalva újonnan talált társasági elfoglaltságaival és egy üresfejű izomember libidója teljesen lehengerelte. Szonja képtelen lenne tartania a száját, Berni elmélkedik. A nőknek ősidőkből való ösztöne, hogy mindent elmondjanak. Ha baj lesz, ráfogják a férfire, bár az egész csalás az ő javukra lett kieszelve, hogy kielégítse egyre növekvő étvágyukat a luxuscikkekre. Bár ezzel az alkalommal Szonjának még várnia kell, mert Berni be fogja fektetni a pénzt, ahogy a kezébe kerül.

Vegyük úgy, érvel magával meggyőző hangon, hogy az egész csak nagy regényéhez való kutatómunka. Ha nem megtörtént eseményeken alapul, senki nem fog hinni neki, senki nem fog megvenni egy példányt, és még ha kötetek tucatjait is adományozza a könyvtáraknak, senki nem fogja kikölcsönözni alkotásait.

— A fontolgatások és tervezgetések ideje lejárt, a tettnek kell következnie és pozitívan kell gondolkozni. — Mondja, ahogy az indítóban megfordítja a kulcsot, kihátrál, előrehúzza és lakókocsiját kihajtja az automatikus nyíló kapun. Kint van az országúton, összpontosít és eltökélt. Az élet jó multság és minden percét ki kell élvezni.

—

Berni egy óra múlva tér vissza. A Winnebagót pontosan ott parkolja, ahol volt. Kikászálódik a vezetői ülésből és hátramegy. Kivesz egy szerszámosládát és egy fából szegelt jókora ládát, és bemászik a hatalmas jármű alá.

Még tíz perc eltelik. Berni kimászik a Winnebago alól. Teljesen ruhátlan, kivéve egy kis hátizsákot a hátán és benne egy törülközőt, és igazolványait és egy hengerbe sodort jókora pénzköteget. Az egyik kinti zuhany fele siet, a kis klubház oldala mellett. Ledörzsöli magát, füttyörészik hozzá és énekel és gyalogosan megindul, mialatt az esti szellő leszárítja bőréről a vizet és megérkezik a nagy klubházhoz, ahol a találkozunk-és-üdvözlünk-egymást parti teljes erővel dübörög.

Beleveti magát a tolongásba, forgolódás és lökdösés, mezítelen részeg testek százával, mindenki fogdossa egymást és csókolódnak, egy rózsaszínű kavalkádban, itt-ott csokoládé színűben, egy megőrült bacchanália forgatagában.

Hol van Szonja? Hol a felesége? Tíz percen belül meg kell, hogy találja, különben valami rettenetes történhet, valami elképzelhetetlenül borzasztó. Ott van. Wessel táncol. Chubby Checker a twist számot énekli, és Szonja térdből lemegy, mezítelenen, egyetlen ruhadarab sincs rajta, térdai széjjeltárunak, és úgy be van rúgva, mint a Szatmár szekta ortodox rabbija Purim ünnepnapján.

Lulu jelenik meg. Udvarias mosolyt vet Berni felé és csapolt sört ad neki egy műanyag pohárban. Meg lehet spékelve, mert Berni, ahogy leönti a torkán, teljesen elszédül, széjjelterülve és lesüllyedve, és lassan eléri a delírium tremens boldog állapotát.

Halleluja. Olyan mintha szilveszter este lenne. Az új korszak hajnala, a hatvanas évek ismét előlről, újraéledt hippik és eszelős szeniorok. Még egy pohárral abból a csapolt sörből, hogy érezzem jól magam. Hadd részegedjek meg valami hallucinálós drogokon.

— Lekérem és visszaszerzem a felségemet. — Berni morogja, — Szonja az én legértékesebb kincsem. Olyan szép és tele van életerővel. Az a szemétláda dzsigoló, félárbocon áll neki, de lehet, hogy csak valami orvosilag előidézett erekciója van.

— Szabad? — Berni mondja és közelebb nyomakodik Szonjához és a táncosok helyet adnak. Nekiáll twistelni, de a zene megváltozik. Elvis énekli a Jailhouse Rock számot. Vadul és tele energiával. Berni kiváló táncos. Valaki feldob egy fiatal nőt a levegőbe és sikítózva és lábait széjjeltárva a nő a talpára landol.

Berni lépést tart az ütemmel. A szívét helyrehozták, de ma még elválík, hogy a kis ketyegő bírja-e ezt a tempót. Az orvosok megmondták, hogy szívizom erei örökletesen vékonyak, azért tömődnek el mindig olyan gyorsan. Évtizedekkel ezelőtt meg kellett volna, hogy haljon, de ragaszkodik az élethez, a nagy élethez és a vad mulatozásokhoz. A zene dübörög és az ütem gyorsul és a levegő vastag, de mégsem bűdös. Nudista emberek nem izzadják teli a ruháikat. Legtöbbje finom kölnit használ, még a férfiak is. Csoportok formálódnak és senki sem búsul. Vagy táncolnak, vagy isznak. Szonja három férfival táncol most. Wes, Berni, de ki a harmadik? Drabális termetű őszes alak és óriási kockafeje van. Vagy egy Rubik kocka lenne? Berni nem tudja eldönteni.

Berni egy perc alatt felveszi a tempót. Rúgja a lábait és rázza a karjait. Csókolja feleségét és az asszony odatartja mézédés ajkait. Csókot cserélnek, bent a szájpadról mélyében forognak a nyelvek, és rágnak és harapnak. Elvis hangja üzi őket maga előtt és adja a tüzet szexuális energiájuk féktelen kirobbanásához.

— Üljünk le, drágám. — Berni suttogja és beleharap Szonja fülébe. — Még egy pohárral szeretnék.

Szonja bólint, és egy szeparéhoz mennek, a kör alakú táncterem ablak felőli oldalán. Nincsenek foglalt asztalok, mindenki ott ül le, ahol helyet talál fenekének. — Nézd, ott van hely annál az asztalnál. Csak egy pár ül ott rajtunk kívül. A pad velük szemben teljesen a mienk lehet.

A másik pár fel sem néz, ahogy közvetlen közelükben Berni és Szonja lehuppannak a finom bőrrülésre. El vannak foglalva, egy nagyon fiatal nő és egy aszkétaszerű öreg férfi. A nő

nincs az eszénél, be lehet kábítószerezve. Komoly drogokkal. Használatuk nincs megengedve, de vannak, akik mégis becsempészik. A férfi csókolja a leány rózsaszínű nyakát és ölelgeti patyolat vállait. A nő egyik lábát átteszi a férfi drótszerű lábain és szőrös hasára nyomja puha ágyékát és behunyja a szemét.

Berni szorosan Szonja mellé csusszan. Nedves bőrük egymáséhoz simul, megállnak és egybetapadnak, és valami fanatikusan mágikus, a világ utolsó napja előtti ölelkezésben egybeolvadnak.

— Szeretlek egyetlenem. — Berni suttogja. — Mindig is szerettelek és mindig is szeretni foglak.

— Tudom, — Szonja bólint és mosolyog. Ifjúkori parázna éveik és vad szenvedélyeik kiélése óta nem voltak ilyen boldogak.

Lulu két csapolt sört hoz műanyag poharakban és egy tálca szeletelt sajtot és sóskekszet hozzá, hogy azon is rágódjanak, ne csak egymás fülén és ajkain. És, mintha a részeg hold egy szexszel átítatott és őrijító vágyakkal teli aratási éjszaka szénakazlai fölött forogna körbe, a mezítelen humanoid ringlispíl egyre jár, és egyre táncolja örömét.

Akkor és itt, hatalmas robbanás, az óriási szórakoztató palota megremeg, de a zene nem hallgat el. Kissé távolabb vakító lángnyelvek lobbannak a sötét égre, mi történhetett? Egy terroristatámadás? Valószínű, rengeteg vallásfanatikus utálja a nudistákat. Talán az őrség nem figyelt és átjutottak a védővonalon, dinamittal, lángszórókkal és napalmmá kocsonyásított gázolinnal.

Mindannyian elvesznek? Nem számít, amíg meg nem áll a zene.

Egy férfi jön. Mike a menedzser az és híreket hoz. — A lakókocsi parkolónál tűzbombát dobtak át a falon. — mondja és a következő csoport felé lép. — A tűzoltók és a rendőrök már úton vannak.

Egy másik férfi lép elő és mindenkinek magyarázza fojtott, de mégis izgatottsággal teli hangon. — Fanatikus jobboldali keresztények voltak. Biztonsági embereink már hatot lelőttek közülük. Még folyik a harc, de lassan mi kerekedünk felül.

— Egy egész hadsereg, — valaki hozzáteszi, — de arabok. Egyik sejkjüknek megtagadtuk a belépést és egy hordára való turbános gyilkost küldtek ide, hogy ez egész keleti partvidéken bevezessék az iszlám törvényeit.

— Remélem, hogy nem a mi lakókocsink. — Szonja Bernihez bújik, és fejét vállára hajtja.

— Meg kellene néznünk. — Berni feleli. — Remélem, hogy a golf kocsit itt hagytad a klub parkolójában?

— Itt, — Szonja bólint, és feláll, és szemei nyugtalanul pásztázzák a tömeget. — Kérdezzük meg West, hogy akarna-e velünk jönni, arra az esetre...

Wes nincs messze. Soha nincs messze és izgatott dialógust folytat Luluval, a szexes pincérlánnyal. Ahogy elé tárják a helyzetet Wes azonnal vállalkozik.

— Ellenetekre lenne, ha Lulu is felkapaszkodna a golf kocsitokra. — Wes mondja. — Közel lakunk a lakókocsi parkhoz. A mulatságnak lassan vége és a körülmények között nem lenne biztonságos, ha Lulunak egyedül kellene hazasétálnia.

— Laktok? — Szonja összehúzza a szemét és furcsállóan vizsgálgatja Wes arcát.

— Igen, — a fiatal férfi bólint. — Megosztjuk a költségeket meg miegymást, de semmi komoly. Egyik részről sincs elkötelezettség.

— Megosztani dolgokat, vagy inkább közösen használni, mint az ágyat, a fogkefét, és esetleg összekeverni a test intim nedveit. — Szonja arca elborul és rózsaszínű szájacskáját durcásan elhúzza.

— Ne vitatkozz. — Berni a kijárat felé noszogatja feleségét. — Az embereknek voltak kapcsolataik és éltek életüket, mielőtt szerencsájuk volt, hogy veled találkozzanak.

—

Megindulnak és percekkel később a legrettenetesebb látvány tárul eléjük. Az útkanyarulat után, ami a lakókocsi parkolóhoz vezet, egy üszkös romhalmaz magasodik, pontosan a helyen, ahol még nem olyan régen Winnebago kocsijuk állt. Két tűzoltókocsi vastag sugárban locsolja rá a vizet és egy tucat tűzoltó baltákkal és feszítővasakkal piszkálja a rakás szélét. Öt rendőr kocsi vészlámpái villognak, és kék és veres színű elektromos fényt vetítenek a borzalmas színhelyre.

A dolgok jó oldalán, ha lenne ilyen is, nincsenek terroristák, nincsenek halottak és nincs fel nem robbant lőszer, semmi, ami kötelezővé tenné, hogy érvénybe léptessék a Patrióta honvédelmi törvény cikkelyeit.

A Fox News hírszolgálat helikoptere lebeg a fejük felett, egy kameraman és egy riporternő már kint van a helyszínen, és bárkit meginterjúvolnak, aki hajlandó beszélni.

Sárga rendőrkordon szalagot húznak széles ívben körbe. A közeli épületekből kiáradva tekintélyes tömeg gyűlik össze a szalagon kívül és kocsik kanyarodnak le az útról, hogy nézelődjenek. A nézők között többen meztelenek; fényképeiket majd ki kell vágni a reggeli hírekből. Mások egyenruhában vannak és megint másik kamuflázs vadászöltözékben díszellegnek, és vállaikról gyorstüzelő fegyverek lógnak vagy lóbálódznak a derekukon.

— A kordonon kívül tessék maradni, madame. — Egy fiatal rendőr figyelmeztet udvarias, de határozott hangon. — Ez egy közönség előtt lezárt terület.

— Ez volt az otthonunk, mindenünk benne volt. — Szonja mondja elhaló hangon, még sírni is képtelen, annyira meg van döbbenve.

— Nagyon félek, hogy sok nem maradt belőle. — egy rendőrőrmester csatlakozik a beszélgetéshez. — Tűzbombát dobtak át a falon és meggyújtották üzemanyag tankjukat. Harminc méter erős betonfal dőlt össze. Véglegesen a tűzoltóparancsnok fogja meghatározni a robbanás okát, miután mi átfésültük az egész terepet nyomokért és evidenciáért és beszélünk a szemtanúkkal. A napvilág jöttével többet fogunk tudni.

— Hova tudnánk menni? — Szonja szavakat nem találva mormogja megdöbben. — Hol fogunk aludni ma éjszaka?

— Nálunk elalhattok néhány napig. — Lulu átfogja Szonja vállát és csókot lehel arcára. — Egyszobás Casita lakókocsink van, de a nappaliban a szófa kihúzható és kétszemélyes ágy lesz belőle.

— Végtelenül kedves ajánlat, — Berni mondja, és gondolja, hogy eljött az idő, hogy elvágja a kötelet, ami egyre jobban össze összekötözni látszik feleségét és West, a fiatal dzsigolót. Bár, minden szempontot megfontolva, mélázik és bámulja Lulu fenekét, nem lenne olyan rossz elgondolás cserében megízlelni Lulu portékáját sem. — Ma éjszaka szobát veszünk ki a klub melletti motelban. — folytatja fennhangon. — Holnapra ki kell pihennünk magunkat, hogy érdemben tudjunk tárgyalni a biztosítótársasággal.

Tizenegyedik Fejezet — Pedállal az Atlanti Óceánon Keresztül

Fényességes képességei ellenére Derrick Wilsonnak keserves élettapasztalatokon kellett átmennie. Kétszer elvált, egy korábbi Navy Seal, akit becstelenségért kitettek a haditengerészettől, utána öt év a dutyiban sikkasztásért, Derrick képtelen volt rendes állást találni és fogyóban volt a pénze.

Tehát, saját szavait idézve, Derricknek meg kellett dolgoznia a rendszert, mert semmi más lehetősége nem maradt. Derrick és köztörvényesen vele élő élettársa, John, egy kis betonkocka bungalóban laknak, aránylag nagy területtel hozzá. Portájuk különlegességének lehet mondani, hogy a front oldalon, egy rozsdás és elhanyagolt Winnebago lakókocsi áll és egy furcsa hibrid, valami különleges kereszteződés a vízi-bicikli és a tengeralattjáró között.

Ugyanannak a portának a hátsó része egy sötét lagúnára néz ki, ami direkt összeköttetésben áll a Mexikói Öböl meleg vizeivel, és az egész a festői kinézetű River Road, avagy a Folyó utca mentén helyezkedik el a Port Richey nevezetű kisvárosban, Floridában.

Egy nap, ahogy Derrick kint dolgozgat pedál hajtotta hajóján, Berni biciklizik arrafele és néhány barátságos szóra megáll.

— Hoy, ahoy, — Berni köszönti Derricket. — Tisztelt El Capitan, merrefele tart a hajója?

— Ez? — a különleges hajó fedélzetén elfoglalt fensőbbes pozíciójából Derrick gögösen néz lefele a kíváncsi biciklistára. — Keresztül az Atlanti óceánon.

— Ez? — Berninek leesik az álla. — Ha megengedi, hogy így fejezzem ki magamat, de az teljességgel lehetetlennek látszik.

— Akar fogadni? — válaszolja a kapitány vagy, ahogy Berni titulálta, El Capitan.

— Mennyiben és mik az esélyek? — Berni kérdezi, csak azért, hogy kérdezzen valamit, mert imád idegenekkel beszédbe elegyedni, akiknek hasznot-hozó lehetőségét ígéretesnek tartja.

— Bukmékerem szerint is. — El Capitan mászik lefele ingatag magasságából. — Nagyon valószínű, hogy mi, én és a barátom John, el fogunk veszni az Atlanti óceán hullámaiban, és tíz az egyhez fogadásokat ajánl, hogy megérkezzünk bármi európai kikötőbe.

— El fogtok veszni a tengeren? — Berni kérdezi, és érdeklődése felkeltve lelki szemei előtt megjelennek a dollárbankókkal tömött zsákok.

— Nem, dehogy fogunk. Ez a hajó elsüllyeszthetetlen. Kipróbáltuk innen lefele a Dry Tortugas szigetekre, egészen a Key West szigetláncolatig. Négyszáz mértföld oda és ugyanannyi vissza. Három hónapra elegendő ellátmányt pakolunk bele, rövidhullámú adó-vevőt és GPS pozíciókeresőt, és indulunk.

— Nem tudom felfogni a dolog értelmét. — Berni akadékoskodik. — Ha átérték fizetnetek kell a tízszeres fogadási összeget. Ha nem értek át, akkor megfulladtatok és a tenger fenekén együtt úszkáltok a halakkal. Hogyan fogtok pénzt csinálni ezen az utazáson és hogyan kapjátok vissza a hajóba befektetett pénzt?

— Nem én fizetek. — El Capitan vigyorog Bernire, valami nagyon magabiztos és megnyugtató módon. — A bukmékerem fizet és ő finanszírozta a hajóépítés teljes összegét, de a hajó mégis az enyém. A végén a jog enyém marad, hogy eladjam a hajót, mint prototípust, százalékot söpörjek be a jövőbeli profitokból, és attól kezdve én és a barátom, Johnny élünk, mint hal a vízben.

— A bukmékered rengeteg pénzt fog veszíteni. — Berni megértően leereszti szemhéját és hangja őszinte sajnálkozást éreztet.

— Bukmékerem más véleményen van. — A tengeralattjáró kapitánya Berni felé nyújtja a kezét. — A nevem Derrick, de hívatsz bizbasznak is, ha tényleg el akarom sülyeszteni a hajómat. A bukmékerem akkor is pénzt csinál, ha úgy tűnik, hogy veszít. Legkevésbé aggódom miatta. Majd keres egy gigantikus biztosító társaságot és vesz, amit úgy hívnak, hogy ellenbiztosítás. A veszteségeit száz az egy ellen bebiztosítja, a pénzét megkapja, és a kormány kifizeti az ellenbiztosító veszteségét. Mindenki jól jár, kivéve az adófizetőket és a fix nyugdíjon élőket, mert a kormány nyomtatni kezdi a pénzt, mialatt a bankok még mindig nulla kamatot fizetnek a betéteken.

— Mi lesz a Winnebagóval? — felismerve, hogy a pedál hajtotta tengeralattjáró esetére az összes esélyek már meg lettek játszva, Berni a beszélgetés irányát cserélni szándékozza, mivel egy zseni ötlet fogant meg örökké spekuláló agyának mélységes tekervényeiben.

— Ah, ez az öreg tragacs. — Derrick bosszankodó pillantás vet a rozsdás behemót felé. — Egy kanadai vándormadár hagyta itt nálam évekkel ezelőtt. Soha nem küldött egyetlen fillért sem a tárolási díjra, soha nem fizette ki a javítási számlákat és Montreali regisztrációja évezredekkel ezelőtt lejárt. Ugyan itt hagyta az eredeti tulajdonjogi dokumentumot, az esetre, ha valaha visszajön és kéri, hogy mondhassam, hogy a Winnebago az én tulajdonom, bár inkább az én fejfájásom.

— Mondok neked valamit, — Berni válaszolja, mialatt próbálja kitörő lelkesedését csillapítani. — Felteszek ötezer dollárt, hogy épségben átérték Európába. Ha nyerek enyém a Winnebago. Ha elvesztek a hullámokban, úgysem fogod semmi hasznát látni és én azt csinálom vele, amit akarok.

— Ebben megállapodhatunk, — Derrick bólint és ismételten kinyújtja markos tenyerét Berni felé. — Hozd a pénzt és odaadom a tulajdonjogi igazolást és a kulcsot.

—

Ezen rövid kitérés után, a nem olyan régen lezajlott eseményekre való visszapillantás végeztével, amiben a kedves olvasó számára fényt derítettünk az idáig eltakart tényekre, visszatérünk a motelszobába, ahol Berni és Szonja jelenleg aludni szeretnének, de nem tudnak.

— Mindenünk odaveszett. — Szonja mondja és vádló szemeit Bernire mereszti, mintha az egész szerencsétlenség az ő hibája lenne.

— Másképpen is felfoghatjuk a dolgot. — Berni feleli és egy titkolódzó uzsorás ravasz mosolya terjed széjjel arcán és békecsókra csücsöríti száját Szonja felé. — Inkább tiszta lapnak mondanám, és lehetőségnek az újrakezdesre.

— Tiszta lap, az ángyod térdkalácsa. Gondoltál már valaha arra, hogy a legtöbb nyelvben miért választották a nulla karikáját, hogy a semmit jelképezze? — Szonja mereszti szemét Bernire, és feje leginkább egy Medúzafőre emlékeztet, ahogy dühödten rázza fejét és göndör fürtjei, mint kígyók tekeregnek és vonaglanak. — Mert nem számít, hogy melyik oldalról állsz hozzá, akkor is nulla marad, zéró, levegő, egy nagy semmi, akárhogy is akarod forgatni. Nincs egy ruhám, amit felvegyek, nincs pénzem, hogy bármit is vásároljak, és nincs semmiféle igazolványom, hogy bizonyítsam, hogy valaha is léteztem. Oh, Berni, csak lenne a kezemben egy vasserpenyő, hogy fejbe vághatnálak.

Berni oldalra néz, a csomagtartó állványra ahova letette a hátizsákot, feltehetően a sajátját és gyengéden megveregeti a zömök csomag oldalát. — Minden itt van, amire szükségünk lehet.

— Ha ez a zsák tele lenne tömve százdollárosokkal, — Szonja követi férje tekintetét. — szükségleteim ezredrészét sem elégítené ki. Talán a te szükségleteidet könnyebb kielégíteni, Berni. Te csak eszel, szarsz és alszol. Mint egy állat. Elegendem van belőled. Holnap reggel átköltözöm Ádámhoz. Ádám akarja, hogy váljak el tőled és legyek az ő felesége.

— Tehát az éjszaka még az enyém, hogy meggyőzzelek, hogy legjobb esélyeid nálam vannak. — Berni mondja nyugodtan, ahelyett, hogy ordítani kezdene, hogy. — Ki ez az Ádám? — és két kezével ütlegelné Szonja fejét. Inkább, képletesen mondva, a lábát kezdi csókolni és könyörög.

— Hogy holnap reggel hagylak itt, csak afféle beszédfordulat volt. — Szonja szeméből, ahogy férjéhez beszél, mérgezett törként villog a düh. — Most rögtön itt hagylak, vagy helyesebben mondva, ebben a pillanatban kirúglak innen. Minden további vita és veszekedés nélkül véget kell, hogy vessünk házasságunknak.

— Legalább hallgass meg, — Berni egyre mosolyog és lábait keresztbe téve kényelmesebb pozícióba helyezkedik a szobában lévő egyetlen karosszékekben, mialatt Szonja idegesen fészkelődik az ág szélén.

— Csupa fül vagyok. — Szonja feleli végül, miközben találgatja, hogy hogyan reagálna Ádám, ha éjjeli két órakor anyaszült meztelenen becsöngetne az ajtaján, és karjaiba akarna omolni. Annyira el van merülve kellemetes ábrándozásában, hogy alig hallja Berni szavait, és még kevésbé képes felfogni jelentésüket.

— Még mindig megvan a Winnebago lakókocsink és minden dolgunk benne. Igaz, egy háznál van leparkolva húsz mértföldre ide, de a ház tulajdonosai nincsenek odahaza és nyomos okom van hinni, hogy elvesztek a nyílt tengeren. A Winnebago, ami fel lett robbantva és hamuvá égett, az övék volt, de az aláírt tulajdonjogi okmány és a kulcsok nálam vannak, hogy biztosítsak egy fogadást, amit kötöttem velük. Nincsenek abban a helyzetben, mivel feltehetően halottak, hogy visszaköveteljék Winnebagójukat, tehát felgyújtottam és be fogom adni a biztosítónak, hogy a tropára égett jármű a mienk volt. Mivel szenvedélyem a részletek iránti figyelem,

megcseréltem a jármű azonosítási címkéjét, a közlekedésrendészeti regisztrációt, és meggyaszt. Biztosítónk ki kell, hogy fizesse a teljes jelzálogkölcsönt, a teljes háromszázötvenezer dollárt, amit felvettem rá.

— Utálok azt az ocsmány Winnebagót. — Szonja kitör és zokogni kezd. — Jobb lett volna, ha a mienk ég le a földig és nem valaki másé. Mi a fenét fogunk vele csinálni, még ha kis van fizetve és kezünkben a tulajdonjog?

— Ravasz Róbert vissza fogja vásárolni, persze csökkentett áron. Amit meg lehet érteni, hiszen neki is kell profitot csinálnia az üzleten.

— Mennyiért? — Szonja feleli élesen, de hangjának tónusa mégis elárulja, hogy Ádámot illetően véleménye ingadozni kezd.

— Kétszázötvenezer készpénzért.

— Ez egy csapda. Ravasz Róbert be fog jelenteni a nyomozóknak és börtönben fogod végezni.

— Ne, nem. Nem Ravasz Róbert. Róbert volt, aki eredetileg javasolta az egész manipulációt. Rendszeres időközökben csinálja; ugyanazt a Winnebagót újból és újból eladja, miközben a raktárán lévő használt lakókocsik állományát csökkenti.

— Kétszázötvenezer, még ha hozzá adod az életünk folyamán megtakarított százezret, még mindig csak aprópénz. — Szonja feleli és rázza a fejét és hangja kegyetlenül jeges. — Ádám vagyonát milliókban lehet számolni. És engem akar elvenni feleségül. Mit tudsz erre felelni?

— Mennyi idős Ádám? — Berni kérdezi, mialatt oldalvást, sanda szögből nézeget Szonja felé és próbálja megfogni a kezét.

— Nyolcvan, tegyél hozzá egyet-kettőt. — Szonja felhúzza az orrát és becsületében sértettnek látszik. — És ez a legjobb az egészben. Hamarosan meghal és beöröklöm a házát és a pénzét.

— Mi lesz előző házasságaiból való gyerekeivel, vagy volt feleségeivel, vagy korábbi ágyasaival? Kell, hogy legyen belőlük elegendő, hogy megtöltsék bármi török szultán tisztességes nagyságú háremét.

— Ezt nem tudom. — Szonja megvonja a vállát.

— Ergo, — Berni bólint, mintha egy első vonalbeli egyetem katedráján professzora lenne a női természet antropológiájának. — Úgy rémlik, hogy időközben, mialatt megtudod ezeket a pitiáner részleteket, jobb lenne, ha kitartanál mellettem és együtt munkálkodnánk, hogy növelgessünk kincses ládánk nagyságát.

— Hogyan? — Szonja szemei lúdtojás nagyságúra duzzadnak és megengedi, hogy Berni megsimogassa a kezét és haladjon felfele karja mentében és elérje könyökét és felsőkarjának puha húsiját.

— Még több is van ott, ahonnan az első kétszázötvenezer jött. És szintén, — itt Berni szégyenlősen meglebbenti szempilláit. — És szintén. — ismétli. — Utólagos engedelmeddel befektettem megmaradt vagyonunk felét, ötvenezer dollárt, magánál a bukmékernél.

— És a bukméker halott. Megették a cápák. Ez az, nem? — Szonja közbevág.

— Nem. Nagyon is életben van és készen áll, hogy táviratilag elküldje a részemet.

— Miféle részedet?

— A bukmékernek készpénzproblémái voltak és rábeszéltem, hogy adja el nekem újrabiztosítási érdekeltségének negyven százalékát. A hajó eltűnt, valahol a Bermuda háromszög körül, és ahogy az újrabiztosító cég, azt hiszem GRCA a nevük, halottá nyilvánítja Derrick-et és John-t kiírnak nekünk egy százszoros szorzójú csekket, hogy kárpótoljanak elveszett profitunkért, amit kerestünk volna, ha a hajó megérkezik. Az én részem ötvenszer száz, vagyis ötezer. Várj, nem öt millió. Igaz? Százszor ötvenezer. Hol van a kalkulátorom?

— Berni. Hagyd abba. Azt hittem értesz a számokhoz. Csak viccelsz velem. Igaz? Nincs semmiféle ötmillió. Teljességgel lehetetlen. Te nem vagy ennyire okos. Soha nem is voltál.

— Köszönöm értelmi képességeimbe vetett végtelen bizalmadat és végtelen kedves dicséretedet. — Berni feleli, és hátizsákjának oldalzsebéből kihúz egy lapos flaskát és tölt magának és feleségének.

— Ez mi? — Szonja rámered a zöldes színű folyadékra és beszívja ánizsillatú aromáját.

— Abszint. — Berni feleli büszkén. — A költők és az alkotó elmék itala. Hemingway imádta, Modigliani, Oscar Wilde, hogy csak néhányat említsek, és természetesen Van Gogh, aki befolyása alatt vágta le a saját fülét. Ma éjszaka ünnepelünk. Ünnepeljük, hogy instant milliomosok lettünk.

— De van még egy buktató, — Szonja rózsaszínű nyelvének hegyét beledugja az italba és parányit ízlel belőle. — Mi lesz, ha ez az alak valahol felbukkan egy kuplerájban a berber partvidéken és a biztosítócég megragadja a grabancát, mialatt saját sikerét ünnepli?

— Nem fog előbukkanni. — Berni felemeli abszint italát és fenékgig kiissza. — Össze vannak játszva a bukmékerrel és háromfele osztják az újrabiztosításból bejött pénzt és zsebre vágják a fogadásokra megtett pénzt, amit győzedelmes megérkezésükre fogadtak a balekok, ami egyértelmű esete két ló egy seggel való meglovaglásának.

— Hogyan lehattél ebben ennyire biztos? — Szonja kihörpinti abszint italának a felét és kissé nyitott nedves ajkait odatartja férje szájához.

— Emberi természet. — Berni bólint és újratölti poharát, mialatt a háta mögött egy légies tünemény, egy fiatal nő zöld selyemruhában, feltehetően a múzsája jelenik meg és finom kezeivel befogja a szemét. — Feltételeztem, hogy ez a két lator nem akar meghalni, és nem fogják a teljes négyezer mértföldes utazást megtenni, csak a kétséges lehetőségért, hogy eladják a prototípust bármi jelentős összegért, és tíz az egyhez kifizessék azokat, akik rájuk fogadtak. De inkább az újrabiztosítási aspektust találtam felettébb sajátságosnak. Hónapokon keresztül parádézták hajójukat az utcákon, Tallahassee és Miami között, csakhogy elegendő hírverést kapjanak és bizonyítékot szolgáltatassanak. Az összes fogadási pénzt befektették az újrabiztosítás díj részleteibe, és bum. A többi olyan könnyű volt, mint kettőt és kettőt összeadni és kijönni az ötös főnyereménnyel.

— Zseniális. — Szonja csodálattal szemléli férjét. — De még mindig nem tudom elhinni, hogy ez a te saját ötleted volt.

— De az volt, — Berni feleli büszkén és lelkesen fel és alá bólintgat a fejével. — De nem mertem egyedül kivitelezni. Megbeszéltem Joe-val és Joe-nak tetszett az ötlet. Joe mondta, hogy vágjak neki és végig a hátam mögött fog állni.

— Joe? Miféle Joe? — Szonja fintorog kaptos hitetlenkedésében.

— Joe a kórházból, az éjszakai ápoló. Nem emlékszel rá?

— Óh, az. Végre egy rendes ember, akinek esze is van. — Szonja felkel az ágyról és behelyezi fenekét Berni ölébe és rágcsálni kezdi a fülcimpáját. — Ahogy lesz valami tisztességes otthonunk, szeretném meghívni vacsorára. Lehet, hogy lesz neki még más, hasonlóan jól jövedelmező elgondolása.

— Remek ötlet. Kedvelni fogod Joe-t. Végtelenül rokonszenves alak.

— Még egy kérdés.

— Ki vele.

— Mi lett a hajóval és mi lett a két férfivel? Mi is volt a nevük? John és Derrick?

— Ah, a hajó. — Berni feleli elgondolkozva. — Kipedáloztak vele, ahogy már fentebb említettem, a Bermuda háromszögig, ahol megálltak és vártak. Ahogy előre el volt rendezve egy második hajó jött és ballaszt vizet pumpált az elsőbe és elsüllyesztette. GPS, rövidhullámú adóvevő beleértve, és mint egy tonna téglá vagy a nyeletlen fejsze, a pedálos alkotmány lemerült a fenékre.

— És a két manusz? Átszállták a másik hajóra és új nevet vettek fel? Remélem, hogy ez történt és senkinek sem lett semmi baja.

— Igen, ez volt az eredeti terv, — Berni sóhajt és iszonyatos sajnálkozás van a hangjában, ahogy tüdejéből kifújja a levegőt, — de Joe szerint. És fogalmam sincs, hogy ez igaz-e vagy nem, és remélem, hogy a biztosító társaság soha nem jön rá. Miután a második hajó, ami a ballasztot pumpálta, bevégezte dolgát, viharba futott és hasára fordult és mindenki meghalt, aki benne volt. Ami sajnálatos baleset a bukmékert, és természetesen minket, a teljes harmincmillió összeg egyedüli kedvezményezettjének hagyja.

— Követni fogják a pénz nyomát és az IRS adóhivatal el fog kapni adócsalásért. — Szonja feleli és karjait szerelmesen Berni nyaka köré fonja, akinek feltehetően még mindig maradt elegendő agykapacitása, hogy jövődöbeli vagyonukat minden szempontból lebiztosítsa.

— Kétlem. — Berni válaszolja széles eufóriájában, és engedi, hogy asszonya finom puhaságának effektusa elárassza teljes mivoltát, mialatt magyarázza a nyilvánvalót. — A pénz álnév alatt egy számozott offshore számlára lesz áttéve. Alacsony tőkenyerés adórátát fogunk fizetni a pénzen, amit mindennapos kiadásokra és a business menedzselésére és további beruházásokra apránként visszahozunk az államokba. Minden teljesen legális lesz és semmivel sem leszünk mások, mint egy átlagos úrgazdag.

Tizenkettedik Fejezet — Az Egyik Bukása a Másik Szerencséje

Paul és Judit a legszeretetre méltóbb középosztálybeli gyermektelen házaspár volt, aki a nyugati partvidékről valaha is Floridába költözött. Szerencsájuk emelkedőben lehetett, mert az egyik utolsó házhelyt sikerült megvenniük a Caladesi Lake nudista üdülőhelyen. Vásárlásuk magas feláron jött, de az ár mégis bőven megérte. A kristálytiszt vízű tó másik oldalán némi távolságra láthatták a klubház épületét, a homokos strandot és a pálmafák lengedező koronáját, és a parti fűzfák lehajló ágait, ami glédában állva követték a vízililiomokkal és gázlőmadarakkal teli tó partjának kanyargó vonalát.

Pénz nem számított. Mértéktelen nagyságú kölcsönöket vettek fel, temérdek különlegességet tettek be épülő házukba és mindenből a legjobbat vették, ami a csempéket, a konyhaberendezést, fürdőszobákat és a hozzávalókat illette. A kertet különleges növényzettel ültetették be és beköltöztek, mintha a ház lenne állandósult mézesheteik székhelye.

Paul, otthagyván San Franciscói szülőhelyét és fiát egy előző házasságból, úgyszintén hátrahagyott egy jól jövedelmező, de sajnálatos módon külföldre kivitt munkakört, rettenetes szükségében állt valami pénzforrásnak, hogy fizesse egyre növekvő havi kiadásait. Egy eredendően optimista személy, Paul gyakran hangoztatta, hogy nincs kötelezve, hogy a fentebb említett előző házasságból való fiát támogassa. Nem fog neki motorbiciklit venni, hogy követhesse vágyálmát és járja a Sierra Nevada hegység eldugott útjait. Judit ilyenkor kedvesen bólogatott csinos fejcskéjével, hogy férjének, idáig az elsőnek és az egyedülinek, jövője az ő kezében rejtezik és, ahogy gyakran hangoztatta édes-aranyos hangocskáján, és nem valaki más ebadta fiánál.

Paul és Judit úgy határoztak, hogy otthonról fognak dolgozni és nekiálltak megszervezni egy orvosi és kórházi számlázásra specializált számviteli céget.

Egy amerikai sikertörténet, tele szerelemmel és egymás iránti törődéssel, igaz? De az öreg, aki felettünk lakozik a mennyekben nem így látta a dolgot. Nem engedhette, hogy egy ilyen megvetésre méltó viselkedés büntetlenül maradjon. Soha nem is engedi. Hogy valaki eldobja magától a saját húsát és vérét egy idegen nő szerelméért. A paráználkodó nőtényért a veres ruhában, aki a tűzokádó hétfejű sárkányon lovagol, és nem számít mennyire szépségesnek és kíváncsnak is látszik, a fent-való elrendezte, hogy Paul és Judit businessse soha nem indult be.

Jó néhány hét telt el a robbanás után, és mint egy gigantikus nagyságú rejtvény darabjai a dolgok lassan a helyükre kerültek és növekedtek bőségben, mint savas-eső után a bolondgombák egy rakás tavalyról itt maradt ürüléken, Berni szerencséje is burjánzani kezdett. A Winnebago lakókocsiért Ravasz Róbert kifizette neki a kétszázötvenezer dollárt és egy héten belül egy két hálósobás bérlakás vált kiadóvá. A lakás, egy teljesen bebútorozott ékszer, eredetileg egy nagyon gazdag és nagyon öreg Wall Street pénzmenedzsernek és fiatal kitartottjának lett berendezve és Berni és Szonja szempontjából éppen kellő időben, a menedzser szerencsecsillaga leáldozott. Szegény öreget elkapták, hogy egy milliárddolláros piramiscsalást futtatott és választ el éle állították; vagy feladja magát és élete végéig börtönbe megy, vagy valamelyik bedühödött beruházó kliense megöli. Bölcsen választva, a menedzser jelenleg százötven éves börtönbüntetésének első éveit tölti egy fokozottan szigorított szövetségi fegyházban, Jacksonville, Florida közelében.

Berni, homlokegyenest ellenkezőleg a menedzserrel, késő éveinek kivételes alkalmát kihasználva, még mindig szerencséje fel és lefele hullámozó szinuszgörbéjének emelkedő ágát csinálja. Most már kellemesebb körülmények között elszállásolva és mindössze arra várva, hogy pénze kezdjen ömölni befele, Berninek megjött az esze és elkíséri feleségét a sportpályára és a pihenő padjain ül, mialatt Szonja teniszezik.

Ott történik, miután számos emberekkel barátságot kötött, jelenleg Paullal beszélget, mialatt feleségeik izzadtra szaladják magukat a labda kergetésében és keményen megverik ellenfeleiket.

— Hogy megy a számviteli cég business? — Berni kérdezi, csak azért, hogy kérdezzen valamit. Tudja, politikáról nem tárgyalhat Paullal. Paul és Judit annyira a konzervatív jobboldalon vannak, és Berni egy haladó, baloldali demokrata. Az időjárás pedig nem változott az utolsó három hónapban, tehát Berni reméli, hogy nem lesz túlságosan tolakodó és nem üti bele az orrát feleslegesen a dolgokba, ha kérdez a businessről, és Paul nem fog bezárulni előle, mint holmi sértődött kagyló, ami bármi érintésre becsukja magát a tenger fenekén.

— Nem jól. — Paul sóhajt. — Nagy a versengés és mi relatíve újak vagyunk a környéken és nincsenek meg a szükséges kapcsolataink.

— De kerestek elegendő pénzt, hogy fizessétek a számlákat. — Berni feleli könnyed udvariassággal, de pozitívra elárulja, hogy érdeklődése nagyon is fel lett csigázva.

— Nem. Nem jön be elegendő jövedelem. Három hónap hátralékban vagyunk a jelzálog fizetésével a házon. A bank ki akar tenni, el akarja venni a házunkat és el akarja árverezni.

— Nagyon rosszul hangzik. — Berni bólint megértően, mintha ugyanabban kutyaszorítóban lenne, mint Paul. — Mennyi jelzálogkölcsonnel tartozok?

— Kétszázötvenezerrel, ennyi az egész, és négyszázötvenet költöttünk az építkezésre a bútorok árán kívül. A bank annyiért akarja eladni, amennyivel tartozunk. Egyik igazgatósági emberük megveszi az árverésen és mindenünkből kifosztottak. Még csak nem is engedik, hogy magunk adjuk el ingatlanpiaci áron. Háromszázezer dollárt veszitek, ha nem tudok találni valami megoldást, amit a bank engedélyez.

— Talán én tudnék segíteni. — Berni mondja. — Feltétlenül jobb alkut tudnék ajánlani, mint a bank.

— Valóban? — Paul feleli letargikus hangon. — Tudnál nekünk szerezni elegendő orvost és kórházat, hogy legalább tízezret besöpörjek egy hónapban.

— Nem, de tudnék időt szerezni. Visszatartom a bankot, ameddig a lábadra állsz és vissza tudod szerezni a házat.

— Hogyan? — Paul kérdezi, feláll, és ütőjével pattogatni kezdi a labdát. Az ajánlat túlságosan jónak hangzik, gondolja, és nem vehetem komolyan. Berni az új srác az utcában, ráadásul zsidó, és máris megvan a hírneve, hogy ravasz, és csak akkor beszél igazat, ha az érdekeit szolgálja. Nem kellene nagyon bíznia benne, bár Paul rettenetesen szeretné.

— Kibérelem a házat a jelzálog részletért, beleértve az adót és a biztosítást. — Berni mosolyog, és öklével gyengéden megböki Paul szőrös mellkasát. — Biztonsági előlegként adok neked ötvenezer dollár költőpénzt, hogy fizess le belőle összes hátralékodat. Viszonzásképpen szerződést írsz alá velem, hogy megállapodásunk dátumától számított év leteltével megvehetem a házat. — Berni harminc másodperces szünetet tart és biztató tekintetet vett Paulra. — Amit soha nem fogok megtenni, de ha megteszem, azon az áron lesz, amit a bank ma fizetne neked, a kétszázötvenezer dolláron.

— Köszönöm, de nem. — Paul rámered Bernire, mintha valami valótlan tüneményt látna. — Nem hangzik elég jónak az ajánlat. Ha lenne egy évem, jóval többért is el tudnám adni a házat.

— Paul, — Berni a messzi távolba nyugtatja a szemét, mintha látná a jövőt, és határozott, meggyőző hangon folytatja. — Te üzletember vagy. Te tudod a legjobban, hogy az idő az pénz és jelenleg neked se időt, se pénzed. Meg kell szegnem lakásbérleményi szerződésemet, hogy neked ilyen ajánlatot tehessenek. Csak segíteni akarok. Semmiféleképpen nem fogok ezen az üzleten pénzt csinálni. A legjobb az egészben, hogy se nekem se Szonjának nincs semmi bútora. Összes dolgaitokat a házban hagyhatjátok, kivéve ruháitokat és személyes ingóságaitokat, amit úgyis magaddal vinnél, akárhova mész. Egy év múlva mindent visszakapsz. Feltéve, ha megadod az ötvenezer dolláromat és hozzá a négy százalékos kamatot. Nem hiszem, hogy túl sokat kérnék. Ugye meglesz az ötven rongyosod, meg a költségek, amibe nekem került, hogy tartsam az ingatlanodat, ugye? Vagy nem? A kutya egye a bankokat. Egy csomó kriminális gazember az egész. Mit mondasz, öregfiú? Űss a tenyerembe, ha egyetértesz.

— Nem tudom, hogy mit mondjak. — Paul beharapja a száját és összehúzza a szemét.

— Ugyan már, — Berni Paul vállára teszi karját, és férfiasan magához szorítja. — Felelem az ötvenet hatvanra, ha átveszed lakásom bérleti szerződését. A lakás teraszáról láthatod majd a házat és szemmel tarthatsz minket. Mondjuk el a jó hírt a lányoknak. Éppen fejezik be mérkőzésüket.

—

Paul és Judit egy hetet kértek, hogy megfontolják az ajánlatot és a két házaspár elköszönt egymástól. Bérelt lakásukban Berni és Szonja leültek a kicsiny konyhaasztalhoz egy pohár narancslét inni és hozzá, találjuk ki, hogy mit, kávé és pirított bagel péksüteményt.

— Gondolod, hogy belemennek? — Szonja kérdezi.

— Persze. — Berni beleharap a valami zsírossal megkent meleg bagel-ba és egy korty kávéval lemossa. — Emberi természet, hogy belekapaszkodunk az utolsó szalmaszálba, ha fuldoklunk, és mind amellet, nincs semmi más választásuk. A bank ki fogja rúgni őket, ha segítő kezünket visszautasítják.

Szonja körülhordozza tekintetét a konyhában. Teljesen felszerelve, a vízvezeték és csatornázási kód szerint, ebben nincs hiba, de túlságosan kicsi, ahhoz képest, ami azelőtt volt neki. A nappali és ebédlő kombinációs szoba tele van tükrökkel, hogy nagyobbnak nézzen ki, de annyira tele van pakolva bútorral, hogy alig lehet mozdulni, anélkül, hogy bele ne ütköznél valamibe, vagy fel ne döntenél egy vázát. És a hálósobák, csak kettő belőlük és Berni az egyiket irodának használja. A fürdőszoba megjárja. A zuhanyozóállás mellett két mosdó és vécé, és egy bidét. De az isten szerelmére, mennyi időt fogok rajta kuksolni? Igazán?

Tehát Szonja, valóban és érthetően, nincs meglegedve a helyzettel.

— Remélem, hogy elfogadják ajánlatodat, — Szonja mondja és keresztbeveti lábát, mialatt éles, fürkésző pillantást vet Bernire, — és hamarosan beköltözhethünk egy tisztességes nagyságú házba.

— Négy hálósoba és három kocsit befogadó garázs, kétezer nyolcszáz négyzetláb lakóterület, — Berni feleli, majd hozzát teszi. — de most valami másról szeretnék beszélni veled.

— Baj van? — Szonja szeme kikerekedik. — Berni, megint bajban vagyunk? Ne ijesztgess ki a lelket örökké belőlem.

— Nincs baj. — Berni vigyorog, lehajtja poharából a maradék narancslevet és feláll. — De szeretnék elbiciklizni a Publix élelmiszerüzletbe, és ha nem jövök idejében vissza, figyeld egy fiatal kézbesítő fiú jöttét. Még ma reggel ide kell, hogy hajtsa új kocsinkat az autókereskedésből.

— Miféle kocsit? — Szonja feleli hitetlenkedő hangon és rázza csinos fejecskéjét és pillogtatja szempilláit.

— Egy legújabb modell Mercedes E63 AMG négyajtóst.

— Mennyi pénzt pazaroltál el ezen? — Szonja gyakorlatilag a levegőért kapkod örömeiben, de mégis türtőzteti magát. Nem szeretné mutatni Berninek, hogy el van ragadtatva és bármit helyesel, amit Berni csinál.

— Három éves kölcsönbérlet. Ötezer dollárt kellett letenni a szerződés aláírásakor, és opciónk van, hogy a három év lejártával megvehessük. Nem természetem, hogy feleslegesen költssem a készpénzt, ha jobb helyre is be lehet fektetni.

— Ez azt jelenti, hogy valami ruhát kellene magamra vennem, hogy fogadjam ezt a fiút? — Szonja kérdezi csúfondárosan és karját mesterkélt mozdulattal védekezően keblei elé teszi.

— A te dolgod. — Berni vállat von. — De én felöltözöm. Nem mehetek a szupermarketbe meztelenen anélkül, hogy letartóztatnának.

Berni imád a szupermarketba járni. Bokros elintéznivalóinak ürügye alatt ügyes szisztémát talál ki, hogy kimenjen a házból és annyi nővel flörtöljön, amennyivel csak lehet. Nők követése a szupermarketben az egyik legkedvesebb hobbija. Húsz mértföldes hatótávolságon belül minden kasszalányt ismer és a feketehajú kövérkés hölgy a pékségben mindig friss vekni kenyeret hoz ki neki, és az öregedő csemegegmatróna, ingyen kóstolókat ajánl, ha arra megy.

Alkalmakként vesz magának egy műhab-pohár kávé az automatából, talán egy cappuccinót, ha költekezni akar, és apránként kortyolgatja a forró italt és egyik sorból a másikba nyomja bevásárló szekerét.

Itt esik meg, a főzőolajok és fűszer alkalmatosságok polcainál, hogy belefut Dianába.

— Berni, — Diana köszönti. — Mit csinálsz itt?

— Nézelődöm, — Berni hátraugrik meglepetésében. — Már úgy értem, hogy vásárolok. Nem meglepő, hogy örökké egymásba szaladunk? Már majdnem elhitettem magammal, hogy a valóságban nem létezel és itt vagy hús és vér élőben, ha meg nem sértelek ezzel a kifejezéssel.

— Nem. Nem sértődök meg. — Diana mosolyog. — És az én szakmámban nincsenek meglepetések. Aggódom miattad és komoly beszédem lenne veled.

— Örömmel állok elébe, — Berni feleli és karórájára pillant. — Majdnem tizenkettő. Meghívhatnák ebédre? Christos' vendéglő itt van a szomszédban. Leülünk egy ablak melletti szeparéba és annyit beszélgethetünk, amennyit akarsz.

— Nagyszerű, — Diana mondja és szemei ragyognak, mint két lézer világította kék gyémánt. — De befejezted már a bevásárlást?

— Nem. — Berni bevásárló szekere felé bólint, amiben van legalább egy tucat árucikk és folytatja. — De befejezhetem máskor, miután új gépkocsimat meghozták.

— Új gépkocsi? — Diana elhúzza a száját, egyik szemét bezárja, és a másikat kikerekíti. — Gratulálok, Berni. Jól mehetnek a dolgaid.

— Komplikált história. — Berni otthagyja a szekeret a sor közepén és könyökénél fogva gyengéden a kijárat ajtó felé irányítja Dianát. — Majd ebéd közben elmondom.

Berni grillezett csirkemellet rendel sült krumplival és sört. Diana vegetáriánus tálat és alkoholmentes italt. Az italok gyorsan megérkeznek és mialatt várnak a főételre Diana a szalmaszálat szépséges ajkai közé szorítja, és kételkedő pillantást vet Bernire.

— Egy új kocsi? — kérdezi. — Valóban szükséges volt egy ilyen luxuscikket vened a te korodban és jelenlegi anyagi helyzetekben?

— Szonja, a feleségem akarta. — Berni hazudja. Mint mindig, ha fiatal hölgyekhez beszél, mivel azt hiszi, hogy jobbak az esélyei, ha nem mond igazat.

— Tehát, amit Szonja akar, azt Szonja megkap. — Diana mondja. — Ennyi az egész?

— Úgy nagyjából. — Berni válaszolja. — Nagyon követelődő lett, amióta hazajöttem a kórházból.

— Még mindig szereted? — Diana kérdezi és szája sarkában titokzatos mosoly játszik bújócskát Bernivel.

— Miféle kérdés ez? — Berni felnéz, meglepődve és hangja ijedtnak hangzik. — Te aztán igazán, és ezt komolyan mondom, kiállítasz a vallatószekbe.

— Teljesen legális a kérdés, és mi a válasz? — Szonja kacag egy kicsit, mintha jelezné. *Megfogatlak, gazember*, és hozzáteszi. — Igen, vagy nem? Ki vele, Berni.

— A kérdés nem tartozik ide. — Berni lenyel egy kortyot söréből és nagyon kényelmetlenül látszik érezni magát. — És van elég pénzem a kocsira. Több mint elegendő jövedelem folyik be hozzánk.

— Valóban? Mond csak el, hogy mennyi és mit csinálsz érte? Remélem, hogy nem csinálsz semmiféle ízléstelen dolgot, ami a törvény ellen van. Erősen tanácsolnám, hogy ne tedd.

— Hát, — Berni feleli és számolni kezd az ujjain. — Először is, itt van a nyugdíj csekkem. Másodszor kiadtuk bérbe a házunkat és a lakó pontosan fizeti a lakbért.

— Hol laktok most?

— Lakást bérelünk. Sokkal kisebb hely, mint a házunk. Nekem tökéletesen elég lenne, de Szonja kivetette a szemét egy hatalmas palotára és fenyeget, hogy elválik tőlem, ha meg nem szerzem.

— Berni, te mindig a nőket hibáztatod fogyatékoságaidért?

— Mit értesz ez alatt? Senkit sem hibáztatok és gyakorlatilag hiba nélküli vagyok.

— Berni. Maradhattál volna a régi házatokban. Ki volt fizetve és saját házában élő állandó lakosnak járó adókedvezményt kaptál. A feleséged otthon szeretett ülni. Te mondtad, hogy még csak ki sem akart jönni a házból. Főzött neked. Pelenkázott, mint egy csecsemőt és rengeteg időd maradt, hogy megírd a világ legkiválóbb regényét. Apropos, Berni? Hogyan halad az írásod? Megmutatnál nekem egy mintafejezetet?

— Nem volt időm, hogy dolgozzak rajta. Még mindig az első oldalnál tartok. A cselekmény ügyesen alakul a fejemben, de rettenetes nyomás alatt vagyok és a kreativitásom leblokkolt. Úgy néz ki, hogy kinyitottam a közmondásbeli palackot. Kibújt a szellem és nem tudom visszaparancsolni.

— Nem feleltél a kérdésekre. Szereted, vagy nem szereted? Megéri a szerelme, az összes nehézséget, amin keresztül kell menned, hogy kielégítsd óhajait? Nem lenne jobb, ha leírnád veszteségeidet és tiszta lapot kezdenél?

— Tiszta lapot kezdeni? Miket nem javasolsz? Egy férfi, mint én természetes hogy szerelembe esik egy szépséggel, mint te, de az miért viszonozná szerelmemet? Nem élne vissza odaadásommal, elvenné összes pénzemet, amit minden biztonnyal lapátszám szórnék rá és rossz lenne hozzám és elviselhetetlen, hogy mindent megtennék, hogy megszabaduljak tőle? Minden csinos lány hárpíává lesz, ha megengeded nekik, hogy felülkerüljenek. Szerelem és házasság, két teljesen ellentétes koncepció. Az egyik idealista és átmeneti, a másik businessszerű és az aláírt szerződés időtartamáig tart.

— Berni, — Diana mondja és arca kipirul és sértődöttnek látszik. — Csak vén bolondok beszélnek így.

— A közeli jövőben rengeteg pénzt fogok csinálni és akkor senki sem fog bolondnak hívni. — Berni felkiált és öklével az asztalra üt. Diana itala kiloccsan és a leány sietve törli fel egy szalvétával, mielőtt az asztal szélén lecsorog és tönkreteszi ruháját.

— Az a rengeteg pénz jobb és boldogabb embert fog belőled csinálni? — Diána kérdezi csendesen, egy édesanya hangján, aki hajlandó fegyelmezetlen tinédzserének megbocsátani.

— Nem tudom. — Berni magába omlik, és kegyetlenül próbálja elfojtani feltörő dühét. — De a pénz hiánya, biztosan hogy megkeseredetté és dühössé tesz.

— Ugye csak egy hipotetikus feltételezés volt? — Diana méregeti Bernit, hogy vajon megérdemel-e egy második esélyt. — Igaz? Nem fogsz semmiféle örült pénzcsinálási kalandokat kergetni? Az maradsz, aki voltál? Az a becsületes jó ember, akinek meleg vacsorát hoztam a kórházban.

— Nem fogok semmi mást sem csinálni, mint a következő ember, akinek megadatott ugyanaz a lehetőség. — Berni válaszolja. — Ne próbálj hibát feltételezni, ahol nincs. Mond, mióta bűn ebben az országban meggazdagodni?

A pincérlány közelebb lép az asztalukhoz és jelenléte lecsillapítja a vitát. A vegetáriánus tálat Szonja elé teszi és a csirkesültet Berni elé csúsztatja.

— Hozhatok még valami mást is? — kérdezi, mialatt rutinosan feltörli a kiömlött ital maradékát.

— Nem. Csak a csekket, ha hozná, kérem. — Berni feleli gyorsan és hitelkártyáját a pincérlány felé tolja.

— Meg akarsz szabadulni tőlem? — Szonja jóindulatú pillantást vet Berni felé, ami ösztökélni szeretné, hogy ébredjen fel és purgálja ki az ördögöt, aki lelke mélyén rémlik lakozni.

— Nem. — Berni felnéz. — Bocsáss meg. Kellett volna kérdeznem, hogy szeretnél-e még valami mást.

— Csak szeretném, ha elfogadnád segítő kezemet és ne taszíts el magadtól, mint aki meg akar szabadulni kellemetlen lelkiismeretétől.

— Nem vagy a lelkiismeretem. — Berni hebegi. — Vagy igen?

— De az vagyok. — Diana előrehajol, és Berni fülébe suttogja. — A jót képviselem, ami megmaradt benned, mielőtt teljesen megadod magad az ördög erőinek. Én vagyok, aki meg szeretné akadályozni, hogy a gonosz tanítványa legyél. Én vagyok, aki felajánlja neked az utolsó megváltást, mielőtt meg kell, hogy égessenek a máglyán.

— Úgy beszélsz és úgy is nézel is ki, mint egy arkangyal, aki figyelmezteti a híveket az utolsó ítélet eljöveteléről. — Berni gúnyos pillantás vet Diana felé és csúfondáros hangot használ. — Bár még soha nem láttam semmiféle földöntúli hatalmat, aki vegetáriánus diétán van és tofu-fasírtot eszik.

— A végén. — Diána válaszol és egy márványszobor jeges tekintetével néz Bernire. — Te fogsz sírni és a fogad csikorgatni, és meg fogod bánni, ahogy beszéltél velem. De akkor már késő lesz és Istentől és emberektől elhagyatva magadra fogsz maradni.

Berni megdöbben és szeretné visszaszívni cinikus szavait, de ahogy mondva lett, már túl késő. Diana feláll és megy el. Bernit teljesen megsemmisülten és összezúzva, és a vegetáriánus tálal érintetlenül otthagya az asztalon.

Tizenharmadik Fejezet — A Véreb

Eli Weinstein, a kisegér kinézetű szürke ember, akit legjobban ólompelenkába bujtatott könyvkukacként lehetne jellemezni, egy biztosítóügynökségi bürokrata, aki egy apró fülkében dolgozik egy óriási biztosító és kártérítési cégnél, és gyakorlatilag senki nem tud létezéséről. Eli kezdeményezi az elgondolásokat, amiket rétegről rétegre haladva előre feljebbvalói adoptálnak, mint a sajátjukat. Csoportvezetők, osztályvezetők, direktorok és gazdasági igazgatók, hogy miképpen takarítsák meg a cég pénzét és hogyan ne fizessenek felháborítóan magas összegeket, bár némely esetben indokoltakat, embereknek, akiknek nyilvánvaló szándéka, hogy kifosszák a cég kincses ládáit és fertelmesen nagy összegeket seperjenek be, legmegvetőbb és leginkább csaláson alapuló módszereikkel.

Mielőtt Eli ötletei felfele kezdenek bugyborékolni, a kellemetlen követelések le kell, hogy süllyedjenek színvonalára. Minden igény, amit nem lehet summásan visszautasítani, megtagadni, vagy semmibe venni, mint szemecskék az egyre kisebb és kisebb lyukú szitában, Eli íróasztalához érkeznek. Oda, ahol több luk nincs, bármi kicsiny is legyen az, mert ez a szint tömör, mint a forralóüst feneke, ami megfog és eléget minden hernyót és kukacot, ami az emberi kapzsiság kertjében élösködik.

Eredetileg úgy tűnt, hogy a policy kötvényt, ami magába foglalta a forradalmi elgondolású óceánjáró biciklit és a két matróz életét, harminc millió dollár értékig, feltéve, ha az alkotmány elsüllyed a nyílt tengeren és mind a két biztosított elhalálozik, soha nem lett volna szabad kiadni. Még egy felületes felülvizsgálat is kimutatta volna, hogy a két matróz rettenetes összeget vesztett volna, ha élve elérik a túlsó partot, minélfogva semmiféle anyagi érdekük nem volt abban, hogy túléljék az átkelést.

De ki akarna meghalni? Senki, természetesen, ez egy sziklaszilárd tézis, aminek jelentősége éppen egyszerűségében kereshető. Ezen okoskodás megfontolásával két magas rangú társtulajdonos aláírta a policy kötvényt, és néhány hónappal később, a legjobban rettegett és nem várt tragédia bekövetkeztével, a szerencsétlenséget logikusan követő követelést, a fent említett elméletre támaszkodva, Eli Weinstein alázatosan megkérdőjelezte.

A két matróz életben kell, hogy legyen. Eli okoskodott. Meg kellett, hogy játsszák a saját halálukat. Ha nem, valaki, akinek búsás hasznát kellett húzni halálukból, tett valamit, ami előmozdította a két hajós eltűntét. Ennél fogva vagy megölte őket, és a policy nem fedi az előre megfontolt gyilkosságokat és öngyilkosságokat. Mindössze balesetekből kifolyólagos halál vagy végtagok elvesztése után fizet. A hajót könnyű lesz majd megtalálni. Két kilométeres mélységben

fekszik a tenger homokos fenekén, a GPS és a rádió adó-vevő még hibátlanul egyben és működőképesen, és a hullák nem lesznek az elsüllyedt hajó roncsaiban.

Mindezt átgondolva és megfontolva Eli megvakarta a halántékát és megírta javaslatát.

— A halott testeket meg kell találni és legálisan halottá kell nyilvánítani a vízbefulladtakat, mielőtt a harmincmillió dolláros igény, ami eredetileg a halottak megtalálásán alapult, kifizetendő.

Eli tanácsolása, mint egy egyensúlyát kereső buborék haladt felfele a cég csatornáin, és számos szinten elismerő fejbólintásokkal és titokzatos mosolyokkal lett továbbítva, és a végén egy értesítés, hogy beadott igény meg lett tagadva, ki lett kézbesítve a bukmékerhez.

Ügy lezárva, kivéve senki nem számított a nagy fehér cápára, egy emberevőre, amit a Nagy Bahama Homokpad sekélyes vizeiben fogott ki egy kereskedelmi halászhajó. Miután kibebezték a szörnyeteget és felvágták óriási gyomrát az alantas fedélzetmunkások emberi maradványokra bukkantak.

Törvényszéki vizsgálat követte a felfedezést, a cápa belében lelt három koponyából vett fogsorminták fogorvosi adatokkal lettek összehasonlítva és azonosítva lettek. Derrick Wilson, John Conan korábbi haditengerészeti kommandó katonák és Dwight Pittman kapitány, közismert és notórius Karib tengeri csempész voltak az áldozatok.

Halottak megtalálva, a biztosítást ki kell fizetni és a csekket ki kellett írni, harmincmillió dollár összegben, pontosan. Semmi más, mint rutinos eljárás, és a pénzügyileg garantált váltó rövidesen el is lett küldve a bukmékernek.

—

Egy héttel később, jelenlegi időkben, miután a pénzek táviratilag többször is át lettek transzferálva különböző lenyomozhatatlan offshore bankszámlákra, beleértve a Berninek esedékes ötmilliót, John Bannister, a legmagasabb rangú ügyvezető főigazgató behívta Eli Weinstein aktakukac beosztottat irodájába.

— Te ostoba degenerált, fel vagy függesztve az állásodból. — Bannister ordít, és grabancánál fogva felemeli Eli a földről és acélkemény marka szinte összeroppantja légző csövét. — Többet nem lustálkodszt kényelmes ülőmunkádon. Ki a terepre, keresd ezeknek a gazembereknek a nyomát és derítsd ki, hogy milyen szögből próbálnak átverni minket. Olyan nincs, hogy aláírunk egy életbiztosítási policyt és három hónapon belül mind a két biztosítottat megeszi egy hal.

— Egy nagyon nagy és vérszomjas hal. — halálra ijedt szegény Eli bólint beleegyezően.

— Mi sokkal nagyobbak vagyunk és elvárom, hogy te még vérszomjasabb legyél. — A nagyfőnök dühödten rámered, a szemei vérben forognak és arca lángveres, és ahogy ide-oda dübörög a szobában, üvölt és vadul hadonászik a karjaival. — Indulj és egy követ se hagyj felfordíthatatlanul. Kövesd a pénz nyomát és szegezd a falra a szemeteket.

— És értesítsem az FBI-t. — Eli teszi hozzá sietve.

— Nem. — a főnök ordít tovább. — Senkit a rendőrszervek oldaláról. Nem akarjuk azokat a gazember fakabátokat engedni könyveinkbe bekukucskálni, szolgatni körbe és veszélyeztetni milliárdokra rugó kormány kiutalta juttatásainkat. A veszteségek elszenvedése a business szerves része és nem engedhetjük, hogy a kormány amatőr kontárjai belekotyvasszanak a levesünkbe.

— Akkor minek csináljuk? — Eli rövidlátó szemait a nagyfőnökre emeli, mialatt a fejét még mindig mélyen meghajtja, és kissé oldalvást tartja, mintha a nyaka máris el lenne törve.

— Elvi kérdés. — A főnök kiereszti a kezéből Elit, leejti a földre és hangját kissé barátságosabb decibelekre csökkenti, mialatt alantását fenekénél fogva kirúgja irodájából. — Senkinek sem engedhetjük meg, hogy kihasználja a Great Újrabiztosító Corporation of Amerika céget és meglépjen. Ha egyszer meghaltak kutyakötelességük, hogy halottak maradjanak. Bármilyen összeg, amit visszaszerzünk nem lesz bevezetve a számlázásba. Ennél fogva tiszta haszon és még az is lehet, hogy visszakapod az állásodat.

Két héttel a fent említett Paul és Berni között lezajlott beszélgetés után Paul meggyőzte Juditot, a feleségét, hogy kifogytak opcióikból és a Berni ajánlotta alku az egyedüli út, hogy megmentse otthonukat. Nem kínozzuk a kedves olvasót a hosszadalmas részletekkel, hogyan jött létre ez a szomorú megegyezés férj és feleség között; még annyi más ennél fontosabb dolgot kell elmondanunk, hogy történetünk haladjon előre.

Legyen elégséges egyelőre mondani, hogy mindenki, akit az alku érintett, mindkét férj és mindkét feleség aláírták a törvényes megállapodást és megcserélték otthonaikat, mint ahogy mások feleségeket cserélgetnek a Caladesi nudista klubban.

Időközben eltelt néhány hónap. Berni megkapta a GRCA, a másodlagos újrabiztosító kiutalta pénzt és Joe, az állítólagos Halál Kaszája, mostanra már a család házibarátja, tanácsának alapján gyorsan elrejtette messze távol, offshore bankbetétekben.

Joe úgyszintén, valami hátorzongatóan rejtélyes kedvelést sajátított el a földi ügyek iránt és elhanyagolta kötelességét. Az emberek hosszabb ideig kezdtek élni és a föld túlnépesedett, ami hanyagságával kimerítette a nyugdíjalapokat és gyakorlatilag eliminálta a nagyobb háborúkat és fertőző járványokat, mint a pestist, a kolerát és a fekete himlőt, és nem is említve a leprát, a tuberkulózist és a spanyolnáthát.

Jelenleg Joe, Berni és Szonja hatalmas nappali szobájában üldögél, vendéglátóinak új otthonában, a pazar bőrdíványok, mahagóni falburkolatok, hátrahajtható hintafotelek és egy faragott zene és videó kabinet és egy vizes bár társaságában, és a most már kötelező jellegű abszintos pohár mellett beszélgetnek, hogyan lehetne a pénzt legjobban befektetni.

— Meggondolva, — Joe kezdi, — a nyilvános exponálást, ami átvállalási tervezetekkel elengedhetetlenül jár, amit a Bain Capital cég szenvedet el nemrégiben, nagyon elcsépelt dolog lenne és túlságosan nyilvánvaló, hogy gazdaságilag küszködő cégeket megvegyünk, tele rakjuk őket kölcsönökkel, leszívjuk összes ingó és ingatlan értékeiket és agresszív tulajdonba vételük után néhány éven belül a tönk szélére jutassuk őket. Elkapnának minket, különösen, ha a választások eredményeként a kormány és az ország hozzáállása balra tolódik. Külföldön kell keresnünk a beruházási lehetőségeket, ahol könnyebben folyik a pénz és a szabályok nem ennyire szigorúak.

— Hol? — Berni abbahagyja italának lotyogtatását és felnéz és szemei okosabbak, mint egy tucat bagolyé, akik egy terjedelmes tölgy vastag oldalágán egymás mellett üldögélnek.

— Az Európai Unió két kézzel dobálja a pénzt a korábbi kommunista blokk országaihoz, hogy hidakat építsenek és országutakat. Mi kellene legyünk a fővállalkozók valamelyik milliárddolláros beruházáson, fejezzük be a projectet költségvetés alatt és vágjuk zsebre az összes megtakarított pénzt, ami több százmillió Euróra is rúghat.

— Úgyszintén a Kongóban, — Berni bólint. — A kínaiak hétszázmilliárd dollárt költenek egy országút építésére, ami rézércet hozna ki az ország elérhetetlen belsejéből. Az utat többen, mint Amerika, Belgium és Franciaország már próbálták megépíteni, de az áradások és földcsuszamlások elmosták és semmi ok feltételezni, hogy ezúttal sikeresen meg lehet majd építeni.

— Jobb ötletem van. — Szonja csatlakozik a két férfi beszélgetéséhez, és olyan meggyőző hangot használ, amit női társai millió évek keserves evolúciós fejlődése alatt sajátítottak el. — Ti mind hallottatok a mentőautókat kergető ügyvédekről. Nekünk a háborúkat kellene kergetnünk, amik úgy szaporodnak a föld kerekén, mint meleg eső után az ebihalak a pocsolyában. Szállítsunk fegyvereket mind a két harcoló fél részére, építsük újra, amit leromboltak, lopjuk el a nemzetközi segélypénz javát, amivel demokráciákat akarnak létrehozni olyan földrészekben, ahol a koncepció teljesen idegen.

— Ezek hiú ábrándok, amit kapatos elmék cél nélkül dobálnak fel a levegőbe. — Berni rázza a fejét. — Konkrét dolgokat szeretnék hallani, valami gyakorlatiasat és véghezvihetőt. Máskülönben ülök a pénzen, amit idáig összeszedtem.

— Kivéve ezt a házat. — Szonja ujjal mutat férjére. — Akarom ezt a házat. Paul és Judit csináljanak, amit akarnak. Miért nem találtak ki valami okosabbat, minthogy betegektől, akik nem tudnak fizetni, pénzt kiszedjenek. Vagy megfejteni a Medicare állami biztosítót, az összes költségvetési visszavágások ideje alatt, és ahogy minden új fizetésre beadott igényt Medicare könnyörtelenül átvizsgál.

— Te mérnök voltál, Berni? — Joe hosszú, elismerő pillantást vet tanítványára.

— Kiváló mérnök voltam. — Berni bólint.

— Több jelentős projecten dolgoztál, mind víz-alatti alagutak, földalatti vasútállomások, repülőterek és szennyvíztisztító telepek?

— Igen, harminc évig. — Berni büszkén néz Joe szemébe. Ez az egyik legkedvesebb témája. Múltbeli eredményei és, hogy milyen fontos ember volt valamikor.

— Ismered az összes fontosabb személyeket az építőiparban, tudod, hogy megy a versenytárgyalási folyamat és milyen érdemekért kötik meg a szerződést. Nem?

— Hogyne tudnám, — Berni mosolyog, — de mire akarsz kilyukadni, ha szabad kérdeznem?

— És felülvizsgáltál licitálásokat és magad is írtál ajánlatokat?

— Tucatnyit. A legnagyobbakat.

— Vannak róluk másolataid?

— A legtöbbről. Kivéve néhányat, ami elveszett.

— Ismered a nehéz földmunkagépek bérelési gyakorlatát?

— Igen. Nincs olyan sikeres nagyvállalkozás, aki saját tulajdonban tartana méregdrága gépeket és épületeket. Mind haszonbérletbe vannak kivéve, mindenféle költött nevek és fedővállalkozások égisze alatt és vissza lesznek adva a bérletbe kiadó cégnek, ahogy befejezik az építkezést. De nem értem. Mit akarsz megtudni ezzel a sok kérdéssel?

— Hozz létre egy konstrukciós konglomerátumot. Van elég volt kollegád és üzletfeled, akik nem tudnak mit kezdeni idejükkal miután nyugdíjba mentek. Kiváló titkárnőid voltak, akik a legtökéletesebb business leveleket tudják megfogalmazni. Vedd fel a kapcsolatot az összessel. Rajta vagy az interneten. Keress fel fontos embereket, akiket ismertél. Olyanokat, mint jómagad. Hosszú és egészséges életet fogok nekik ígérni, ahogy neked is ígértem. A szüleid Magyarországon születtek. Menj vissza oda és kutasd fel rokonaidat. Unokahúgod férje a közlekedésügyi miniszter. Beszélj a férjével, hogy irányítson néhány jól jövedelmező munkát a te malmaidra. Ne pazarold el semmire az extra élettartamot, amit adtam neked. Okom volt rá, hogy hagytalak élni. Dolgozz szorgalmasan és harácsolj össze rengeteg pénzt. Nagyon érdekelne, hogy idős emberek mire képesek, ha nem kényelmesednek el azon a szánalmas címen, hogy betegek és gyengék. Gondolj a szenátusra, némelyek közülük már a nyolcvanas éveiket tapossák. Tehetséges emberek soha nem vonulnak vissza. Kergesd a pénzt, az fog igazán fiatallá tenni.

— A pénzkeresés feltétlenül jobb, mint egy fiatal lotyó barátnő. — Szonja összeráncolja a szemöldökét és vádló szemekkel mered Bernire. — Akinek a lába között keresed az ifjúság forrását.

— Miféle fiatal lotyó? — Joe, a Halál Kaszája felnéz.

— Berni, az én életem drága szerelme. — Szonja mondja éles hangon, és villámló szemei lyukat égetnek Berni arcába. — Egy fiatal csirkével flörtöl. Eldugott helyeken jönnek össze, mindenféle furcsa órákban. Reméli, hogy soha nem fogom megtudni, hogy mit csinál. A nő mindenféle bolond elméleteket csöpögtet Berni agyába, éppen az ellenkezőket, amiket a szellemi tápszercsővön mi akarunk neki beadni. Azt mondja, hogy az egyszerű élet a szép, és valaki a lehetőségein belül kell, hogy éljen, és Berni kap éppen elegendő Social Security nyugdíjat, és hogy könyvet kellene írnia. Hogy meg kellene írnia autóbiográfiáját, olvasson komoly könyveket és tanulmányozza a klasszikus irodalmat és legyen boldog azzal, amije már megvan.

— Csak egy jó ismerős. — Berni összehúzza a száját és ráncolja a szemöldökét, hogy méltóan kifejezze a vád lehetetlenségét. — Akivel néha beszélgetek, ha nagyon magamon kívül érzem magam.

— Az ajtón leszel kívül, ha nem hagyod abba a vele való találkozásokat. — Szonja lesújtó pillantást vet Bernire. — Nem látod, hogy egy szabályos aranyásó? Csak a pénzedet akarja és azonnal dob, ahogy rátette a kezét.

— Ki ez a nő? — Joe arca elsötétedik és kaszája után nyúl, amit idáig dologtalanul heverni hagyott a sarokban egy Ming dinasztiai váza és Siva istennő bronzszobra között. — Mond meg a nevét és megoldom a problémát.

— Csak a képzeletem szüleménye. — Berni könyörög, arca sápadt és aggódni látszik. — A lelkiismeretem, ő az én jobbik énem, minden szépet és nemest képvisel, ami még megmaradt bennem.

Szonja felcsattan és Joe felkiált, egyszerre beszélnek, és egymás szavába vágna. — Azt akarod mondani, hogy én ronda vagyok és gonosz? — Szonja sikítja. — Te gazember. Engem kellene tartanod a magas piederstálon és engem kellene, hogy imádj, mint legfelsőbb és legszentebb királynődet. — Mialatt Szonja ezt mondja Joe is beszél és rekedtes baritonja orgánusot és erőt ad a vékony női hanghoz. — Nem a nappali nőrszről van szó a kórházból, Dianáról? Ő kell, hogy legyen. Öröké beleavatkozik a dolgaimba és semmivé akarja csinálni erőfeszítéseimet.

— Hagyd ki őt ebből a dologból. — Berni nyögi. — Diana csak jót akar.

— Öld meg. — Szonja meredten nézi Joe-t, a halál kaszását. — Halottan akarom.

— Nincs szükség, hogy megöljem. — Joe leteszi a kaszáját és leveszi fejéről a csuklyát. — Diana a szükséges ellensúly, amit Berni sikere ellen fogunk egyensúlyozni és Diana fogja emlékeztetni, hogy mennyire értelmetlen az élet pénz nélkül. Az a perszóna az erdőben él. Egy otthontalan csavargó, aki az emberek jóindulatából és könyörületességéből él.

— Diana egy halhatatlan istenség, — Berni tördeli a kezét és csikorgatja a fogát. — Egy erdei tündér, egy nimfa, aki csak azért létezik, hogy jót tegyen és mindenből a legjobbat hozza ki, akit szentséges szárnyainak tollai megérintenek.

— Badarság. — Joe hahotázik. — Diana semmi más, mint egy alacsonyfizetésű ápolónő, aki tiszta véletlenül tetszik neked. — Joe itt Szonja felé fordul és folytatja. — De ha annyira zavar téged Berni közelében a jelenléte, legjobb lenne, ha Berni minél hamarabb összehozná a konstrukciós árajánlatot, szervezni kezdené az építkezési konglomerátumot, szerezne egy tengerentúli megaprojectet, ahol a jelenléte állandóan szükségeltetne, amivel jelentős távolságot tenne ez a kellemetlen nimfa és közöttük, és nem kellene bosszankodnod miattuk többet.

— Ez lehet, hogy nem lesz elég. — Szonja ráncolja a homlokát.

— Rendben, — Joe vigyorog. — Mondok valamit. Ezt a nőrszöt életben hagyom, amíg Berni azt csinálja, amit mi mondunk neki. Ha Berni belebukik, vagy a business tönkremegy, a szeme láttára fogom megölni Dianát és Berni soha nem lesz a segédem.

— Ez zsarolás. — Berni nyög.

— Bizony az. — Joe bólint. — Teljességgel az. A hatalmi játszma ezen az úton történik.

Tizennegyedik Fejezet — A Konglomerátum

A számos email, az érdeklődések és a telefonhívások végül is Elek Tibor, külföldre szakadt magyarhoz vezettek, aki Queens városrészben lakik, New York városában. Tibor, ahogy felveszi a telefont kitörő lelkesedéssel kiált fel.

— Berni, drága barátom, éppen egy ilyen emberrel akartam beszélni, mint te.

— Tényleg?

— A Bechtel Korporációnak dolgoztál. Nem igaz?

— De igen. Húsz évig, amíg betegnyugdíjba nem mentem. Miért kérded?

— Bonyolult história, jobb lenne, ha szemtől szembe találkoznánk. Ipari kémek és az FBI mindenütt jelen lehetnek.

— Floridában élek.

— Semmi probléma. Ugorj fel egy repülőre és felveszlek a La Guardia repülőtéren.

— Tudnom kell, hogy mire ez a nagy izgalom.

— Business alkalom. Egy életben csak egyszer adódik egy ilyen. Érdekel a dolog? Kell, hogy érdekeljen.

Berni egy percre elgondolkozik. Elek Tibor soha nem volt mérnök, talán egy alacsonyabb beosztású elektromos szerkesztő, aki soha nem sajátította el computer segített tervezést és tizenöt évvel ezelőtt hasznavehetetlenné lett, és következtetésképpen le lett építve. Szerencsére a Parsons és Brinkerhoff cégnél eltöltött rengeteg éveinek alapján Tibor jelentős leköszönési csomagot kapott és többet nem kellett állást vállalnia. Megélhetését emberek manipulálásával egészítette ki és lenyúlásokkal, főleg azzal, hogy a Kelet Európai privatizálási folyamat szakértőjének nevezte ki magát.

Berni azonnal megérezte, hogy jó szimatot kapott. Tibor kell, hogy tudjon valamit. Az egyetlen akadály, ami Berni sikerének útjában áll, hogyan mozgítsa el az útból Tibort, hogy ne egyedül Tibor kaparja ki magának az összes gesztenyét.

— Attól függ. — Berni feleli óvatosan. — Egyszer halljak egy-két lényegesebb részletet.

— Az IMF tonnaszámra kölcsönzi a pénzt a kelet európai országoknak.

Infrastruktúrájukat nyugat európai színvonalra akarják felhozni, akár szükségük van rá, akár nem, és meg tudják-e engedni vagy sem. Rengeteget ténfergek a követségek körül és ezt is kiszagolom meg azt is. Összehozom az érdeklődő feleket és mind a két féltől felveszem a tiszteletdíjamat.

— Hogyan hiteted el velük megbízhatóságodat?

— Egyszerű. Az összes magyar kormányhivatalnok megvesztegetési pénzt vár. Én felkutatom az embereket, akik meg akarnak valakit vesztegetni, hogy megkapjanak valami búsás hasznot hozó szerződést és bemutatom őket egymásnak.

— Hány ilyen trükköt sikerült már átvinned?

— Egyet sem, de ez nem jelenti azt, hogy a lehetőség nem áll fent. Megyernél, Budapestről északra a Dunán keresztül egy mértföld hosszú hidat fognak építeni. Saját szememmel láttam a végleges tervrajzokat. Csodálatos alkotmány lesz. Függesztett kábelhíd a Váci Duna felett, vasbeton szerkezet a Szentendrei szigeten keresztül és egy acélhíd a Szentendrei ág szélességében. A tervezőmérnök háromszázmillió dollárra becsüli az építkezési költségeket és az IMF nyolcvan százalékát finanszírozza. Ezen mindenki csak nyerhet. Telefonálj haverjaidnak a Bechtel korporációnál és hozzunk össze egy értekezletet. Még mindig maradt nyolc hetünk mielőtt lezárják az ajánlatok benyújtását. Ha szerencsénk van, mi nyerjük el a szerződést és beszadjuk közvetítői díjunkat.

— Egyetértek, — Berni feleli, és már tudja, hogyan terelgesse a dolgokat a saját malmára.
— Végy be az üzletbe és meglátom, hogy mit tudok elérni.

—

Két nappal később Berni és Tibor együtt ülnek az előkelő Morton's Steakhouse étteremben, Manhattan belvárosában, két rangidős ügyvezető igazgatóval a Bechtel cégtől, Stanley Stankunas and John Hayes urakkal és várják, hogy kihozzák marhafelsál sültjüket.

Stankunas magas, lenyűgöző megjelenésű férfi negyvenes éveinek közepén. Szülei Litvániából vándoroltak be Amerikába, 1945-ben, röviddel az után, hogy az oroszok elfoglalták országukat. Családi háttere és iskolázottsága, és kiemelkedő tehetsége, és menedzsmentben szerzett gyakorlata, kézenfekvő jelölté tették, hogy legmagasabb rangú vezetője legyen Bechtel Kelet Európai projectjeinek. Bechtel mindenütt ott van az egész világon, Észak és Dél Amerikában, Borneó és Kongó trópusi erdeiben, az Argentín pampákon és a Chilei rézbányákban, hogy csak egy néhányat említsünk, kivéve Kelet Európában.

Bechtel főigazgatósága erősen számít, hogy Stankunas rövidesen orvosolni fogja ezt a hiányosságot.

Hayes fiatalabb és kisebb termetű ember, körülbelül harmincöt éves és feleakkora, mint Stankunas, egy kettős hendikep, amit Hayes éles eszének ügyes használatával ellensúlyoz.

Tibor már elmagyarázta a szituációt. A hídproject nagyságát és sajátosságait, a beruházási összeg forrását és a sietséget, amivel össze kell hozni az ajánlatot, és a potenciális valószínűségét, hogy nekik lesz odaítélve, ha úgy forgatják kártyáikat, ahogy Tibor tanácsolja.

Stankunas lassan ide-oda rázza a fejét. — Ezek a volt kommunista kormányok. — kezdi, és hangjának tónusából világosan érződik, hogy mennyire utálja ezeket a megvetendő marxistákat. — Megátalkodottan hírhedtek, hogy lenyúlják a nyugati cégeket, akik országukban akarnak munkálkodni. Vezető embereinknek dupla árakat számolnak fel a szállodákért és

munkásainkat méregdrága garniszállókban szállásolják el. A szállítási költségeket és a kivetett vámot az egekbe verik, és bürokratikus okmánytologatásukat lehetetlen legyőzni.

— Meg tudnám oldani ezt az összes problémát. — Tibor mondja és borospohara után nyúl. Szokása szerint most is úgy van öltözve, mintha yuppie verziója lenne egy rodeó bohócnak. Barnaszínű tweed zakó, széles zöld nyakkendő, pálmafákkal és hula-hula táncosnővel fűszoknyában, és hozzá a bolhapiacon vett olcsó parfümmel, ami belemar az orrokba és a szemeket megkönnyezteti és a látást ködbe borítja.

Stankunas és Hayes Tibor felé fordulnak, hallgatagon, kételkedően és éppen hogy csak eltűrve ízléstelen öltözkését.

— Ismerve, hogy milyen kerekeket kell megkenni. — Tibor folytatja. — Bármilyen nehézség megoldható. Elegendő készpénzzel a kézben, bármilyen hivatalnokot rá lehet venni, hogy a nyéréshez szükséges információt birtokunkba juttassa. Odaát nincs semmi lelkiismeret furdalásuk, hogy néhány nappal a határidő előtt belenézzenek a lezárt ajánlatokba és saját ragasztójukkal újra csirizeljék a borítékokat. Garantálom, hogy maguknak ítélik a szerződést, ha együtt dolgoznak velem.

— Máskülönben? — Stankunas rámered Tiborra.

— Máskülönben? — Tibor ismétli, mintha gúnyolódna. — Ugyanezt a lehetőséget fel tudom ajánlani a versenytársaknak, a Parsons cégnek és Morrison és Knudsen-nek, akik biztosan kapni fognak az alkalmon.

— Mennyi? — Hayes kérdezi, mialatt pillantást vált Stankunas-sal és alig észrevehető oldalmozdulata történik a fejeknek, amit csak a gyakorlott, felső menedzsmentbeli szemek vehetnek észre.

— Fél millió dollár. — Tibor feleli habozás nélkül és előre hajol, suttogva és szemei javasloák és összeesküvők.

A marhasült megérkezik, a felséges aroma csiklandozza az orrokat és növeli az étvágyakat, de Tibor kivételével senki nem nyúl az ételhez. Berni egy szót sem nyögött ki a találkozó kezdete óta. Csak egyik személytől a másikig jár a szeme és tartózkodón próbálja palástolni gondolatait és érzéseit, hogy valóban kinek az oldalán is áll.

— Üzleti gyakorlatunk nem foglalja magában senki megvesztegetését. — Stankunas mondja. — Cégünk szabályzata ellenzi, és nem tudok és nem is vagyok hajlandó kivételt tenni erre az esetre.

— Szó sincs megvesztegetésről. — Tibor válaszolja sietve és a csontoról lefele nyiszálja az első húsdarabot és csöpögő nyáltól csillogó ajkai felé irányítja.

— Akkor mi, ha nem megvesztegetés? — Hayes ráncolja a szemöldökét és rémlik, mintha azonnal távozni akarna.

— Az én tiszteletdíjam és költségeim. — Tibor feleli tele szájjal, egyszerűen és a tényekre szorító hangon.

Stankunas karórájára néz, és Hayes felé fordul. — Mennünk kell, John; késésben vagyunk a cégbizottsági összejövetelre.

A két rangidős cégigazgató feláll és kezdenek kifele lépkedni. Tibor meredten néz utánuk, ülve marad, és sértődött hangon szól. — Telefonálhatok, hogy mit határoztak? Nincs sok időnk és gyorsan kell cselekednünk, ha eredményeket szeretnénk látni.

— Majd mi hívjuk magát. — Stankunas hátranéz a válla felett és megközelíthetetlen magasságból közli Tiborral. — Nincs szükség, hogy hívjon minket.

Berni igyekszik felállni, belenyúl a zsebébe, kihúz három százast és az asztalra dobja.

— A visszajáró a magáé, — kiáltja a pincérnek és sietve távozik, és igyekszik utolérni a két a Bechtel korporációs nagyágyút.

Utoléri őket, ahogy várnak a Third Avenue keresztezésénél és fejével sietve bólint feléjük. — Stanley, John. — mondja. — Válthatnék egy szót magukkal? Sajnálom, hogy a beajánlottam ilyen aljas széltolonak bizonyult. Meghallgatnának? Sokkal jobb elgondolásom van, ami teljesen nélküle lenne végrehajtva.

— Beszélj. — Stankunas feleli és félig bezárt szempillái alól méregeti Bernit. — Öt másodperced van, amíg nem vált a lámpa.

— Kifizetem az összes vesztegetési pénzt és a lefizetéseket, ami szükséges, hogy a munkát megkapjuk. Egyetlen dolgot szeretnék csak cserébe. Bechtel tegyen meg engem generál igazgatónak és fő építésvezetőnek erre a projectre és az erre a célra külön létrehozott Bechtel leányvállalat igazgatójának. Csak a Bechtel nevet szeretném a hátam mögött érezni és a többi az én dolgom.

A lámpa vált és Stankunas megindul, hogy keresztezze a széles sugárutat. Berni tétovázik, önkéntelenül és határozatlanul és úgy néz ki, hogy megzavarodott és nem tudja, hogy mit tegyen, de Hayes megfogja a karját. — Ugyan már, Berni, — mondja. — Kísérj el minket az irodánkig és magyarázd el, hogy hova akarsz kilyukadni. Három utcahossznyi osztatlan figyelmünk lesz a tiéd.

— Unokahúgom férje a közlekedésügyi miniszter Magyarországon. — Berni kezdi.

— Elek Tibor tudja ezt? — Stankunas gyanakvó oldalpillantást vet Bernire.

— Nem tudja, és szándékosan nem mondtam meg neki. Elek egy közönséges csaló és nem bízna benne messzebbre menően, mint amennyire egy beton híd-pilon nagyságú súlyt tudnék lökni. Már beszéltem ezzel az emberrel, a miniszterrel, a neve Steiner Péter, és megemlítettem neki, hogy meg tudnám szerezni Bechtel szakértelmét erre a projectre. Azt mondta, hogy áldását adná rá, ha bizonyítani tudom, hogy Bechtel-t érdekli a dolog. Azt is mondta, hogy nem bízik a helybeli hídépítő vállalatokban és utálja a németeket meg a franciákat, akik csak gyarmatnak tekintik Magyarországot, amit ki kell, hogy zsákmányoljanak és ahol tömeggyártott ócskaságaikat eladhatják.

— Érdekes, — Stankunas feleli és masszív háta mögött összekulcsolja kezét és hosszabbakat kezd lépni. A két kisebb termetű férfi alig tud vele lépést tartani és szinte szaladniuk kell.

— Sir, — Berni körbeszalad a nagy ember körül és előlről közelíti meg. — Ha teljes hatalmat ad nekem, anyagit és technikait, a legjobb alvállalkozókat veszem fel és a legjobb gépeket veszem bérbe. Egy fővállalkozónak nem kell, hogy saját munkásai legyenek. Ez egy egyetlen személy irányította működés lesz. Személyesen fogom garantálni, hogy az összes

szakmák koordinálnak egymással és betáblázzák a munkát egyetlen probléma vagy tévedés nélkül. A minőség-ellenőrzést a tervező cég művezető főmérnökei fogják végezni és én fogom ellenőrizni munkájukat. Senki nem lesz kifizetve, amíg feladatuk be nincs fejezve és én el nem fogadtam.

— Maga mennyit tud a hidakról? — Stankunas megáll egy másik piros lámpánál és Bernire néz. — Ahogy én emlékszem maga gépészmérnök volt és szellőző berendezéseket tervezett és ventilátorokat.

— Igen. Gépészmérnök voltam és az is vagyok. Alagutakon dolgoztam, ahogy említi, de egy híd és egy alagút között nincs lényegbeli különbség. Mind a kettő erős kell, hogy legyen és rengeteg kocsi és teherautó halad át rajta. Mennyivel többet kellene, hogy tudjak? Nem én vagyok a tervező.

— Becsületessége elismerésreméltó. — Hayes vigyorog és próbál humort belevinni a társalgásba.

— Mennyit hajlandó a saját pénzéből erre a projectre áldozni? — Stankunas összehúzza a szemöldökét és szigorúan szemléli Bernit, és annak ellenére, hogy a lámpa zöldre vált nem mozdul.

— Egymillió dollárt. — Berni feleli és nagyot nyel. A számtól még ő maga is megijed.

— A betegnyugdíj jól bevált neked, — Hayes mosolyog kétértelműen. Úgy érzi, hogy kötelessége, hogy az alkudozás könnyed, humoros oldalát képviselje. — Nem emlékszem, hogy ennyire jó nyugdíjat kapnál és a leköszönési csomag sem volt sokkal több, mint tízezer.

— Ügyesen fektettem be a tőzsdén. — Berni Hayes felé fordul, és szemrebbenés nélkül hazudik.

— Hogyan? A legtöbb nyugdíjas veszít a tőzsdén.

— Nem én. — Berni pökhendi mosolyt pöccent Hayes felé. — Figyelemmel követem az irányzatokat és csak akkor mozdulok, ha a nyerési lehetőség nagy és biztos. Mások zenét hallgatnak a kocsi rádión. Én a pénzügyi és tőzsdehíreket hallgatom, és onnan jönnek az ötleteim. Legtöbb befektetésem rövid idő alatt megtízszereződik.

— Ezen a hídépítésen is fog pénzt csinálni? — Stankunas végre megnézi a közlekedési lámpát, ami mostanra már ismét piros lett.

— Minden bizonnyal, sir, tízszerest, és ön is hasonlóan fog keresni. Már úgy értem, hogy Bechtel. A teljes mobilizációs, menedzsment és építési költségek öt százalékot fogom maguknak adni.

— Az mennyi lenne? — Stankunas és Hayes egyszerre kérdezik.

— Tizenötmillió dollár. — Berni feleli és hangja magabiztos és meggyőző. Fogalma sincs, hogy ez az erő honnan jött belé. Csak benne van és kedveli. Kezdi szeretni a kezébe kerülő hatalmat, a feltételek nélküli rendelkezést egy harmadmilliárd dollárnyi összeg felett.

— Mennyi tiszta hasznot fog csinálni ezen? — Stankunas megáll az utca másik oldalán, néhány lépésre korporációs központjuk bejáratától.

— Sir, — Berni komoly, száraz üzletember arcot vág, — alázatos tisztelettel, de ez az információ hadd maradjon az én privilégiumom.

Stankunas bólint, megérti, éppen ilyen hozzáállást vár. Tizenötmillió dollár nem aprópénz, még Bechtel-nek sem. Ha minden jól sikerül egy millió dollár prémiumot fog kapni. És miért ne sikerülne? A hidat minden körülmények között meg fogják építeni. És valaki finanszírozni fogja a költségvetés túllépéseket is, ha szeretnék, hogy a project befejeződjön. Kezét Berni felé nyújtja és kedves, invitáló hangon tegezve mondja.

— Gyere fel Berni. Az igazgatósági ülés éppen kezdődik. Szeretném a fiúk tudtára adni, hogy visszatértél nyugdíjaztatásodból és kitűnő lehetőséget ajánlasz nekünk.

Tizenötödik Fejezet — A Vadászat Megkezdődik

A bukméker, Valentino Valletta amennyire dörzsölt volt és ügyes mégsem volt önálló operátor és a Las Vegas-i maffiának dolgozott. A Floridai területben Valentino szedte be a fogadási pénzeket, bevezette egy könyvbe, amit havonta egyszer Las Vegas-i főnökének megbízottja átvizsgált. Minden bejött profit tengerentúli számlákra lett átsürgönyözve, amit főnöke jövedelmének elrejtésére nyitottak, és hogy ne történhessen, hogy a bukméker valaha is valakinek komolyabb összeget kifizet, Valentino nyeremény kifizetési hatáskörének felső határát száználmas százezer dollárra korlátozták.

Valentino nagyon jól tudta, hogy a két tengerésznek, Derrick Wilsonnak és barátjának, Johnnak pedál hajtotta csónakja soha nem fogja elérni az Atlanti óceán túlsó partját. Ami eredmény amúgy is nagyon rossz lett volna a bukméker businessnek, és ügyes tanácsot adott főnökének, hogy másodlagos újrabiztosítást vegyenek ki kétszázötvenezer dollár értékben, és egy a nyolcvanhoz esélyben, ami fedezné az említett balszerencsét, a két matróz és a csónak pusztulását.

Egy dagadt gengszter, Gino Sclafani százötvenezer dollárt kézbesített Cadillac Escalade kocsijának csomagtartójában és Valentinónak kellett volna kiegészíteni az összeget a készpénz ládikából, amit zálogház üzletének hátsó szobájában egy páncélszekrényben tartott, a Route 19 úton, Elfers városban, Floridában. A sikeres átkelésre feltett fogadásokból összeszedve, és ami megmaradt miután lefizették a csónaképítési költségeket, a könyvelés adatai szerint, amit a főnök havonta ellenőrzött, Valentinónak legalább százezer dollárja kellett volna, hogy megmaradjon.

Jól hangzik, kivéve Valentino készpénz ládikájában mindössze ötvenezer dollár volt. Valentino a hiányzó pénzt hat hónap lefolyása alatt egy kis kurvára költötte, Lucyra, aki akármilyen csinos volt és akármennyire szeretetreméltó, nem volt hajlandó visszaadni a pénzt.

A főnök húszmilliót számított beszédni és Valentino azzal az észkombáján ötlettel jött elő, ha valakitől tudna még egy ötvenezret bevenni, és prémium fogadási díj fejében, hogy az újrabiztosítói kifizetési rátát egy és százhusz arányra emelje, akkor még mindig ki tudja fizetni főnökének a húszmilliót, és ketté tudná osztani a megmaradt tízmilliót. Ötmillió neki megmaradna, és ötmilliót oda tudna adni a fent említett befektetőnek.

Kockázatos üzlet, de Valentino imádott rizikót vállalni, főleg akkor, ha az esélyek számára voltak kedvezőek. Elvette Berni ötvenezret, egy a százhoz kifizetést ígért neki, ha a csónak elsüllyed és mind a két hajós meghal, és feltéve, hogy az újrabiztosító konglomerátum fizet.

Miután a csónak elsüllyedt és a matrózok maradványai megkerültek és a biztosító hozta a fent említett fogadási nyereményt, Valentino, lévén egy becsületes gengszter, ergo nem halászott saját magának a cég mólójáról, táviratilag elküldte a húszmilliót a főnöknek, kiírt Berninek egy csekket az ötmillióról és saját ötmillióját is átranzferálta a Cayman Island szigeten lévő bankszámlájára.

Valentino készen állt, hogy nyugdíjba menjen, és hogy eladja zaci üzletét és elszámoljon Las Vegas főnökével, amikor egy esős reggel egy kistermetű zsidóember, egy lehető legkevésbé elképzelhető kliens lép be üzletébe, a Route 19 úton.

Az aprócska férfi először futó bólintást biccent a szakállas olasz felé, majd lassan körbejárja az üzletet, nézeget, itt-ott ráhunyorítja a szemét egy-egy eladó portékára, és mint egy kíváncsi kutya szimatol ide és oda, majd kivesz egy zsebkendőt és megtörli aránylag nagy és görbe orrát, de nem szól semmit.

Valentino óriási hasával a pultra nehezedik, ahol a fiókban tartja PPK revolverét, UZI géppisztolyát, mind a kettő csőre töltve, és füstös kezének közeli elérhetőségében ott van egy baseball furkós is, ha esetleg a szükség úgy hozná, hogy használnia kelljen.

— Lehetek valamiben a szolgálatára? — Valentino kérdezi és citromragó ocsmány vigyor ül ki az arcára.

— Csinos bolt. — mondja az apró ember, és affektáló ravaszság enigmatikus titokzatossága itatja át hangját, ahogy furcsa akcentussal ejti ki szavait. — De nem eléggé. Több extravaganciát vártam.

— Maga ki? — Valentino feleli, mialatt sietve kutatja fejében az okot, hogy lelőhesse az ellenszenves betolakodót.

— Mit gondol, hogy minek látszódok? — A kis ember feleli, és szemét elveszi Valentino szeméről és a pénztárcasszát nézegeti, és a beüvegezett kirakatot, ahol legalább egy millió dollár értékű gyémánt és arany ékszer van kiállítva.

— Egy görbeorrú schmuck-nak nézem. — Valentino mondja és nehéz csattanással a pultra löki a PPK-t és ujjai a fegyver tömzsi nyelén nyugszanak.

— Majdnem eltalálta, — a kis ember kuncog, mint egy leányka. — És tegye el azt a fegyvert. Nem kirabolni jöttem magát. Fogadást szeretnék csinálni.

— A rendőrségnek dolgozik? — Valentino összehúzza a szemét és tetőtől talpig felméri a különleges alakot.

— Nem.

— Az FBI-nak?

— Nem.

— Rendben, akkor honnan van? Csak kérdzem. Még soha nem láttam itt magát. Mire akar fogadni és mennyiben?

— Ok, maga mondja meg a sanszokat. Hogyan becsülné meg az esélyt, hogy egy törékeny csónakban két tapasztalt hajós átkel az Atlanti óceánon és egy mentőhajó kíséri őket, hogy ugyanaz a nagy fehér cápa eszi meg mind a hármat?

— Nem tudom. Maga tudja és azt is mondja meg, hogy mekkora kifizetési ráta után érdeklődik és mekkora összeget hajlandó feltenni?

— Harmincmillió, és dupla vagy semmi.

— Magánál van harmincmillió dollár?

— Nálam nincs. De magánál van. Adja vissza a pénzünket és nem fogok tanúskodni a Szövetségi bíróság előtt, hogy maga bérgyilkost fogadott, hogy csinálják ki mind a két hajóst és a kísérőhajó emberét is.

Valentino felveszi a pisztolyt és csövét a látogató szeme közé nyomja. — Még egyszer kérdem. — kérdezi élesen. — Ki a fészkes fekete fene maga?

A kis ember előhalász egy névjegykártyát, keresztbeállítja a szemeit és grimaszt vág, hogy lásson a pisztoly csövén túl is, és a szakállas elé csúsztatja a kissé gyűrött cédulát. — Eli Weinstein, biztosítási-csalás nyomozó a GRCA, a Great Amerikai Újrabiztosító vállalattól. — mondja meglepően erős és határozott hangon.

Valentino leereszti a pisztolyt és elteszi. — Miért nem ezzel kezdte? Már azt hittem, hogy valamiféle elkeseredett pojáca, aki nagyot veszített, és a vásárlását megbánt másnapos kliens gyötrelmes betegségében szenved. Maga a világ egyik leggazdagabb cégét képviseli. Mit számít maguknak harmincmillió ide vagy oda? Máskülönben is, a pénz már nincs nálam. Kifizettem azokat, akik vették a kockázatot és nyertek. Én csak a közvetítő vagyok, és ártatlanságot kiabálok. Mint ahogy maguk zsidók mindig csinálják.

— Az utcán azt beszélnek, hogy maga felvett három kubai zsoldost egy gyorsnaszáddal, hogy torpedózzák meg a kísérőhajót. Maga aztán benne van a bajban. Maga ostoba taljándisznó.

— Miféle utcákon?

— Havanna utcáin, tudja maga, meleg éjszakák, kókuszpálmák és az embereknek semmi más dolguk, mint a rémhírterjesztés.

— Fogalmam sincs, hogy miről beszél.

— Rendben. Adja ide a listát, akiknek kifizette a pénzt. Ha vissza tudjuk szerezni a harmincmillió javarészét, kezet rázunk, és nem haragszunk egymásra. Ha csak a felét tudjuk behajtani, bejelentjük magát a Patrióta Állambiztonsági Szervezetnek és a Gauntanamo Bay-i börtönbe, megint csak Kuba, fog kerülni, minden bírósági tárgyalás nélkül. Ha nem sikerül semmi pénzt sem megtalálni? Arról nem is akarok beszélni. Ez olyan szörnyű lenne, hogy le kellene, hogy okádjam magát. Át fogjuk adni az orosz maffiának és a Kreml pincéjében be fogják zárni egy mennyezetről felfüggesztett madárkalickába, amíg a végtagjai lerohadnak és úgy fog kinézni, mint egy fogatlan majom a kiéheztető diétán.

— Ez vicces, — Valentino vigyorog. — És én respektálok a humort, de nem a főnököm. Az orosz maffiáról beszél? Ne nevetessen, a főnököm a maffia. A Las Vegas-i olasz maffia. Tudja maga, hogy mennyi biztosítási-csalás nyomozót ástunk már el a sivatagban a bűn városa körül? Már régen elküldtem a pénzt táviratilag, és ne vegye szájára a nevét feleslegesen, az én drága Don Vittorio Capolletti főnökömnek. Ezt a maga panaszát nála kell, hogy felterjessze.

— Van még valaki más is?

— Igen. Van egy kriptaszökevény. Egy felekezeti hittársa magának. Ugyanabba a zsinagógába járhatnak és ugyanabban a koszos kádban vehetik a rituális fürdőt a magas ünnepek előtt. Ez körülbelül tíz milliót kapott.

— Neve?

— Berni Higgins, egy honosított amerikai állampolgár. A neve régebben Hochstein volt, vagy valami ilyesmi. Keresse meg azt. Bár nem tudok róla, hogy lenne bejelentett lakóhelye.

— Hová küldte a pénzt?

— Egy számozott svájci számlára.

— Ideadná a számot és hozzá a Swift kódot?

— Odaadhatom, de semmi haszna nem lesz belőle. A svájciak aztán igazán bakafántosak, ha védeniük kell pénzbetevő klienseik információját. De mit beszélek én itt ennyit? Maguk zsidók kellene, hogy ezt a legjobban tudják. A svájciaknál még mindig ott vannak a náci milliárdok, amit elloptak a gazdag európai zsidóktól.

— Találkozott szemtől szembe ezzel a Berni Higgins-sel?

— Igen, egy öreg ürge és szívbaja van.

— Mi volt a legutolsó lakcíme?

— Fogalmam sincs. Csak lelépett a falvédőről és idebiciklizett. Az egyik hajós összebarátkozott vele, és Berni befektetési lehetőséget keresett, ahol parkolhatná ötvenezer dollárját. Ne várja tőlem, hogy kérdezzem a pénz eredetét és, hogy ki kicsoda.

— Van még valami más is, amit tudsz róla? Beszélj és szelídebben bánok majd a főnököddel. Mondok neki egy-két jó szót is rólad, a kiemelkedő integritásodról, és, hogy a nyomás alatt milyen jól megállod a helyed.

— Természetesen. Történhet akármi Bernivel, nem az én orrom lesz véres. Berni megvette Derrick Wilson öreg Winnebago lakókocsiját és egy-két nappal az után, hogy nekivágtak az óceánnak a vízözönelőtti rozsdatömeg eltűnt a portájáról.

— Melyik nap történt ez?

— Nem emlékszem pontosan, de ugyanabban az időben, amikor egy tiszta új Winnebago felrobbant egy nudista klubban a Route 41 úton. Érdekes véletlen. Maga is úgy gondolja, nem?

— Határozottan úgy gondolom. — Eli bólint és kérdezi. — Melyik klubban történt?

— Ember, maga nagyon sokat akar tudni. Keresse meg az idevágó cikket a könyvtár újság archívumában. Maguk zsidók járnak a könyvtárba, nem?

— Ebből elég. Felettébb nem méltányolom antiszemita szitkozódásait és tegye vissza a polcra azt az UZI gépfegyvert.

— Nem fogja macerálni Don Vittóriót. Vagy igen?

— Nem, ha együttműködik velem, hogy a teljes harmincmilliót visszaszerezzük Berni Higginstől.

— Én egyedül csak Higginsre koncentrálnék. Az ilyen alakok tele vannak pénzzel és mind illegális vagy lopott. Fizetni fog, csak elég határozottan kell kérni.

Tizenhatodik Fejezet — Célváltoztatás

Ahogy Berni visszaérkezik New Yorkból, Szonja nem várja a repülőtéren. Valójában senki sem várja. Fényes nappal van és a légikikötő üresnek látszik. *Business már régóta nem lehet jó; az embereknek nincs pénzük utazni.* Berni morogja és bánatosat sóhajt. — Még jó, hogy nem az én problémám. Minden ember a maga érdekét nézze és a pokolba a többivel.

Kávét vesz magának és leül egy kis asztal mellé, ahonnan kilát a futópályára. Hova innen? Tépelődik. Telefonáljon Szonjának és közölje vele, hogy hozza ide a popsiját az új Mercedesben. Talán mégsem, az utóbbi időben feleségének magatartásbeli problémái lettek. Sokszor minden ok nélkül rágja az agyát. Berni szeretne valami intelligens beszélgetőtársat, csinoság és szexepil nem meghatározó tényezők az ő korában. De miért ne, ha benne foglaltatik a csomagban?

Berni kinyitja a mobilját és átszalad a menün. Kapcsolatok. Kivel tudna beszélni? Lenne valami érdekes személy is a listáján? Bayonet Point kórház. Talán tudná kapcsoltatni Diana Artemiszt, az aranyos és kedves természetű nővérkét. Talán neki el tudná mondani tengerentúli vállalkozását és megkérdezné, hogy helyeseli-e.

— Diana Artemiszt, kérem. — mondja miután tárcsázott és a kapcsolórobot végre megengedi, hogy emberi lényhez szóljon. — A szívműtéti lábadozó részlegről.

Néhány kattanas, úgy érzi, mintha egy üres világegyetemhez lenne kapcsolva, majd egy női hang jön be a vonalba, és nagyon távoli, érdektelen hangon kérdezi.

— Mivel van a hívás kapcsolatban?

— Fáj a szívem.

— Jöjjön be a sürgősségi osztályra vagy tárcsázzon 911-et és hívja a mentőket.

— Nem olyanféle fájás.

— Akkor milyenféle?

— Olyan gyötrelmes. Olyan, amit csak egy beteljesületlen szerelem tud okozni egy érzékeny személynek.

— Idefigyeljen, mister. — a hang mondja, irritáltan és felcsattanva. — Ez itt nem az elmeorvosi osztály. Diana el van foglalva és nem zavarhatom semmiféle ostoba lélekköltéssel.

— Kérem, nagyon sajnálom, — Berni könyörög. — Ne tegye le a kagylót. Csak tréfáltam. Páciense vagyok Dianának. Néhány héttel ezelőtt gondozása alatt voltam és szeretnék kérdezni tőle néhány kérdést az utókezelési étkezés és gyógyszerrendemmel kapcsolatban.

— Mi a neve?

— Berni.

— Berni ki?

— Higgins.

— Tudná tartani a vonalat? Be kell jelentem a személyhívón. Valószínűleg beteggel van és eltarthat egy darabig, amíg válaszol.

— Köszönöm. Tartom a vonalat.

A mobilt füléhez szorítva Berni hosszasan és eltűnődve kortyol kihűlő kávéjából. Milyen lehetőségei maradtak? Kereshetne milliókat, százmilliót is, és gazdagon fog meghalni, de egyedül és elhagyatva és gyakorlatilag mindenki utálni fogja? És még halála után sem fog pihenni. Joe, a Halál Kaszája be fogja hajtani alkujuk ráeső részét és inasává fogja tenni az idők végtelenségéig. Megújította életének haszonbérletét? Egészségesnek érzi magát, a stent rugók a szívében, mintha ott sem lennének. Kivéve a vérhígítókat, túlságosan könnyen horzsolja fel magát és kék zöld foltok maradnak rajta mindenütt. Olyan helyeken, amiket elpusztíthatatlannak gondolt, amikor fiatal volt. Szonja, a felesége alfanőstény feminista lett és nálánál jóval fiatalabb férfiakat keres magának. Talán jobb lenne, ha hagyná, hogy Szonja kövesse az ő vágyait és majd ő, Berni is fogja követni a magáét.

Csak egyetlen az akadály. Értelme nem hajlandó csendesen öregedni, együtt testének többi részével. Talán túl sokat használja az eszét? Örökké tervez, mindig valamiben ügyeskedik és nem hajlandó gyengülni és békésen elmúlni. Még mindig remélné, hogy elnyeri egy fiatal nő szerelmét és sütkérezni fog annak odaadó vidámságában? Lehet, ha megveszi kedvességét, ha elegendő ajándékot szór reá, de akkor is ott marad a lehetőség, hogy egy nap a nő mindenéből kifosztja és szerelembe esik egy erős és jóképű fiatalemberrel, egy diszkoszvetővel Hollandiából, aki házat ígér neki a tengeri dűnék árnyékában és egy csomó szőkefejű ebadtát, hogy ne unatkozzon.

Már régen beleunt az ilyen fajtákba, kivéve egybe. Igen ő belé, Dianába. Diana nem ilyen fajta leány. Soha nem fogja kihasználni gyengülő képességeit, soha nem fogja elhagyni egy üresfejű divatlapból kivágott tekergőért.

Diana nem az aranyásók közül való. Nem lehet olyanféle. És nagyon szép kerekded válla van, amit bizonyára odatart neki, ha sírnia kell, és rá kell borulnia, egészen addig, amíg ki nem apadnak a könnyei.

Egy férfinak bíznia kell valakiben, vagy valamiben, egy férfi nem válhat egy vén cinikussá, aki utálja az emberiséget és gyűlöli a pillanatokat, amikor tagjaival elengedhetetlenül érintkeznie kell, mert érzi, hogy az egész világegyetemben mindenki vele akar kitolni.

— Diana beszél, — hallja az ismerős hangot, olyan bódító és megnyugtató, és mindig készen áll, hogy segítsen. Diana nem gyűlöli az emberiséget. Könnyű neki. Diana egy istenség miniszoknyában.

— Hello, Diana, — Berni mondja, — Itt Berni. Remélem, hogy nem zavarom.

— Nem. — Diana feleli. — Egyáltalában nem. Most fejeztem be a vacsorák kihordását, és végre volt egy kis időm, hogy egy percre leüljek.

— Hogy mennek dolgaid, drágám? — Berni kérdezi és fogalma sincs, hogyan merte hozzátenni a pozitív birtoklás kedveskedő jelzőjét. Vajon Diana meg fog sértődni és ráakaszt?

— Nem jól. — Berni hallja és azonnal érzi, hogy a szelek változnak. Diana talán a segítségét fogja kérni, amit készségesen adna, legyen az bármi is. — Úgy néz ki, hogy a kórház el akar bocsájtani. — Diana folytatja és hangja gyengül és reszket, mintha a könnyeivel küszködne. — Joe, tudja az éjszakai ápoló, jelentette, hogy több betegem meghal éjszaka és nekem lenne benne a kezem. Azt állítja, hogy a rossz gyógyszert adtam be nekik, és besokkoltak és meghaltak.

— Egy ilyen aljas vádat be is kell bizonyítani. — Berni mondja felháborodottan, ahogy eszébe jut a Szonja és Joe között lezajlott Dianáról szóló beszélgetés. Ilyen hamar beváltaná Joe a fenyegetését?

— Bebizonyították. A törvényszéki boncorvos három halotton végzett tetemvizsgálatot és mind a három esetben részlegese felszívódott ciántablettákat talált az elhunytak gyomrában.

— Lehetetlen, — Berni rebegi. — Ez nem lehet igaz.

— Természetesen, hogy lehetetlen, de az öltözői szekrényemben találták egy üveg ciánpirulát és el vagyok veszve. — Diana mondja és hangja elfojtott, elfúló, alig tudja a levegőt a tüdejéből kierőltetni, mintha a halál máris két kézzel fojtogatná a torkát.

— De nem te csináltad. — Berni feleli és tépelődik. Vajon mennyit kellene bevallania Dianának? Milyen orvoslást hozna vallomása ebben a helyzetben?

— Nem. Nem én tettem. — Diana szípot, és az orrát fújja a vonal túloldalán. — És az igazság a végén ki fog derülni, és ártatlanságom be lesz bizonyítva. De addig annyira szégyellem magam, hogy legszívesebben bemásznék egy szikla alá és eltűnnék a föld felszínéről.

— Gyere velem Európába, — Berni mondja, és nem gondolkozik, semmit nem gondol a következményre. — Állásom van ott, ami legalább két évig tart. Lakást bérelünk legalább két hálósobával, és kérlek, ne gondold, hogy azért teszem, mert be akarom szennyezni a hírneved vagy kihasználjam pillanatnyi bajodat.

— Nem gondolom.

— Mit nem gondolsz? Hogy nem fogadod el ajánlatomat, vagy nem gondolod, hogy rossz szándékom van?

— Ezt te dönts el. Melyik országba mész?

— Magyarországra. Veszünk vagy kibérelünk valamit Budapesten és a rendőrségnél bejelentkezünk, mint amerikai mérnök és titkárnője az államokból, akik magyarban dolgoznak.

— Külön hálósobákkal?

— Természetesen, és felveszünk egy háztartásbelit, aki főz és rendet tart a lakásban.

— Vannak arrafele erdők?

— Rengeteg.

— Milyen munkát fogsz ott csinálni?

— Hidat fogok építeni.

— A két kezeddal?

— Nem. Tucatnyi alvállalkozóm lesz és hatalmas munkagépeim, és ezernyi ember fog dolgozni irányításom alatt.

— Mi lesz a feleségeddel? Szonja is jön?

— Nem valószínű.

— Ezt hogy érted?

— Szonja egy fiatal karbantartómunkás személyében felfedezte életének igaz értelmét és otthon akar maradni a házban, amit a Caladesi Lake nudista klubban vettem neki.

— Sajnálom hallani.

— Ne sajnáld. Az eset inkább egy rejtett áldás. Hadd szórakozzon Szonja, amíg én újraindítom életem.

— Kivel?

— Veled.

— Tehát itt rejlik az alantas szándék. — Diana kacag, sírása megszűnt és a hangja kristálytisztá, mint a patak csobogása az elvarázsolt erdőben. — De nem baj. Egy feltétellel elmegyek veled, és csak egyetlen okból.

— Nevezd meg. Bármit megteszek, hogy társaságod az enyém legyen,

— Nem szabad egyetlen fillért sem sikkasztanod. Minden alvállalkozót ki kell, hogy fizess az elvégzett munkáért. Az anyagszállítókat is időben ki kell, hogy fizessed. Becsületes és egyenes üzletviteled kell, hogy legyen és nem szabad lopnod, mert megvan rá az alkalmad.

— Akkor miért erőltetném magam egyáltalán? — Berni kérdezi és hangja őszinte meglepetést sugároz. Miért vállalna valaki magára ekkora szörnyű felelősséget? Két millió dollárt csak a hivatalnokok megvesztegetésére kell, hogy költsön, akik eldöntik, hogy ki jön be elsőnek a licitálási versengés folyamán. Mi lenne fontosabb, tépelődik, hogy megapénzt csináljon, vagy egy csodálatos szépség tiszteletét és szerelmét elnyerje? Szörnyű értelmetlenség, sóhajtja, nem éppen a nő lenne az, aki annál jobban szeret, minél több pénzed van, talán százmillió is? Mi dolga lenne, hogyan lett a pénz megszerezve? Fiatal és szép lányok azért vannak, hogy csodálják őket és élvezzék az életet. A magasságos fent való nem azért teremtett nőket, hogy keményen dolgozzanak és erőltessék az agyukat. Nevezz férfi-sovinisztának, Berni gúnyolja magát, de az vagyok, aki vagyok. Ez a legfontosabb tanulság, amit az élet valaha is tanított nekem. Ragaszkodj a fajtádhoz és viselkedj a természetes kiválasztódás önfenntartó szabályai szerint, és játszd ki a kártyákat, amit életed kezdetén kiosztottak neked.

— Nem. — Hallja ismét Diana hangját. — Ne kergesd a pénzt. Ez az, amit a kezdettől fogva próbálok megmagyarázni neked. Légy boldog azzal, amid van és élj egyszerűen és lehetőségeiden belül. Merítsd örömöd intellektuális forrásokból és nem a megfoghatatlan és többnyire illegális jövedelmekből. Ne halmozz vagyont vagyon tetejébe. Ha elfogadod ezeket az elveket, veled megyek és melletted maradok, amíg elkészül a project.

— Megígérem, de nem lesz könnyű betartani. Joe rosszat akar neked és meg kell, hogy védjelek. Ez itt nagyon problémás is lehet. Nem lenne könnyebb, ha velem jönnél? Boldogok lehetnénk, és nem kellene örökké aggódnunk?

— Nem félek Joe-tól. Ha tényleg ő a halál kaszája nincs felettem hatalma. Ha csaló, a bosszúm utoléri. Nagyon meg fogja bánni, hogy valaha is megpróbált egy ilyen csalást, amit most veled akar csináltatni.

— Lehetséges lenne, hogy valaha is szerelembe esnél velem?

— Nem, egyáltalában nem. Istenség vagyok és csak arra méltó lelkeket mentek meg az örök kárhozattól. Nem azért vagyok itt, hogy egy öregember késői bujaságát kielégítsem, aki az ördög tanonca lesz, ha visszataszító mesterkedései sikerülnek a halandók között.

— Értem. — Berni könyörög. — Mindent megteszek, hogy kedvedben járjak és megfeleljek magas erkölcsű business vezetési módszereidnek. De kérlek, maradj az oldalamon, vigyázz rám és üss a fejemre, ha kilépek a sorból.

— Rendben, — Diana feleli vitát lezáró hangon. — Akkor megállapodtunk. De egy szót sem a feleségednek. Úgysem értené meg.

— Telefonálok, ha minden végleges. — Berni mondja, és nem hagyja abba a beszélgetést. — Egyszer még meg kell, hogy kapjam a projectet és helyet kell, hogy találjak Budapesten, ahol lakni fogunk.

— Igen. — Diana feleli és leteszi a kagylót. Berni szeretné, ha cuppanós puszit küldhetne a drótokon keresztül, amivel megpecsételné egyességüket, de nincs ilyen szerencséje. Diana nem tréfál, szavai kőbe vannak vésve és Berni jobban teszi, ha ezt nem felejtí el.

Tizenhetedik Fejezet — Egy Szégyenteljes, bár Szükséges Hazugság

Berni lemegy a tömegközlekedési szintre és megáll a repülőtéri kisbusz kioszknál. Egy szőke, középkorú nő ül az ablak mögött és Berni kötelezve érzi magát, hogy bókot mondjon neki. Berni olyan jó hangulatban van, ma minden nő csinosabbnak néz ki, vonzóbbnak, mint a felesége. Szonja rettenetesen unalmas tud lenni, csak akkor kel életre, ha más férfiak is vannak a közelben.

— Rio Del Rancho utca 8567, Land O'Lakes város. — mondja, és a nőre mosolyog, mintha annak tudni kellene, hogy milyen fajta hely és úti cél ahol Berni lakik. — A feleségem kellett volna, hogy felvegyen, de nem jött el. Nem gondolja, hogy jelezni szándékozik ezzel valamit?

— Harminckét dollár, — a nő válaszolja, és szemében huncut fény lobban, amit Berni táncra kérésnek értelmez. Kell, hogy gondolja, Berni ábrándozik és csöpög a nyála, hogy a férfi jóképű, korához képest, és tele lehet pénzzel, és a nő végtelenül magányos, amikor hazamegy és műszakjának nemsokára vége. Feltehetően már volt három férje, mind iszákos semmirekellők, és nem volt szerencséje a férfiakkal, mert soha nem tudott nemet mondani. Nagyon reménykedhet egy cukros bácsiban, ha nem is hosszabb időre, mint egy éjszakára, és egy üveg rizlingre, hogy feloldja gátlásait. Kellene, hogy szívből utálja a férfiakat, de képtelen rá, szereti célratörő agresszivitásukat, orrfacsaró izzadtság szagukat, és ahogy addig követelik, amíg meg nem kapják, amit akarnak. A kis nő imádja a hatalmat, amit mégis érezni gondol felettük, ha átmenetileg is, amíg ki nem elégítik buja vágyukat és a nőt szükségtelen kölöncnek tartják, akitől meg kell szabadulniuk.

Berni két húszast ad a nőnek. — Az apró a magáé, cukorfalatkám. Tegye el. Vagy inkább, esetleg jobb lenne, ha vehetnék magának egy pohár bort, vagy egy erős kevertet, hogy emelkedjen a hangulata. Maradjon csak itt a helyén és lehozom a bárból, és ahogy műszakja véget ér véletlen találkozásunkat egy szerelmi légyottra fordíthatnánk.

A kis nő felnéz. — Sir, én egy keresztény nő vagyok és férjem van, és imádattal szeretjük egymást. Nem randevúzok magányos celibátusokkal és nem élek alkohollal. Az alkohol az ördög bájitala és kérem, ne szemezzon velem. Nagyon zavaróan van rám, ahogy méreget. Itt a jegye és vigye. És itt a visszajáró pénz. Mi baja van magának? Miért gondolja, hogy minden nő ugrik a maga kényére-kedvére és el lesznek bűvölve, ha meglátják aszalt szilvaszerű vénséges arcát és meghallják buta dicsérgetéseit?

Berni elveresedik. A szégyentelen tűz forró lávája árasztja el ereit és jó hangulata semmi lesz, mintha valaki kihúzta volna az elektromos szórakoztatószekrény villanyzsinórját, és annak ereje nem táplálná többé önző, egocentrikus lelkesedését. Vállai leesnek, a feje lefele lóg, mint egy öszvéré, aki egy vagon követ húz felfele a meredeken. Cszozog és vonszolja a lábait és a váróteremben ledobja magát egy székre. Buta, olyan végtelenül buta, miért kellett flörtölnie egy ilyen otthonülő, ostoba tramlival?

Berni nem állhatja a visszautasítást, mindig indulatba hozza és feldühíti. De azt jelentené ez az elutasítás, hogy a feleségével maradjon? Semmi esetre sem, csak fáradt és elvesztette szokásos szexepiljét. Haha, csak ennyit tartana a magabiztossága és az önbizalma, ami néha az egekbe felér, máskor a béka fenéke alá esik.

Az utazás hosszú és unalmas. Öten vannak utasok. Két fiatal nő az első ülésen, leszbikusok, vagy feministák, kétségtelenül, és a kövér ajánlatot tesz a soványnak. Teasüteménnyel kínálja, és a sovány elfogadja, és úgy beszélgetnek, mintha régi puszipajtások lennének. Oda fogják adni egymásnak a telefonszámukat. Berni biztos ebben, de vele nem törődnek, mintha ott sem lenne, nekik csak egy öreg férfi, számukra üres levegő.

Mögötte egy pár ül. Egy szőke nő, csontos testalkat és kerek arc, nagy kék szemek, és megjelenése csinos és fiatalos, és útitársához erős orosz akcentussal beszél, ami egyáltalában nem kellemetlen és bármi férfinek felállítaná, aki nem impotens.

Miért forog a világ mindenki más körül, csak körülötte nem? Miért nem Berni körül, akinek milliárdolláros ötletei vannak, és amiket meg is tud valósítani?

A pár az egyik Szcientológia Szervezet lakótelepnél szál le. Impozáns bejárat, angyalok és szeráfok szobrai hosszú sorban, egy méltóságteljesen csillogó dekoratív vízfelület, dús növényzet és manikűrözött pázsitfelületek, és közöttük véget nem érő sorai a nyomasztó lakóépületeknek, amik legjobban olcsó motelekre emlékeztetnek, melyek értelem és rendszer nélkül lettek ide-oda dobálva, hogy mennél többet be lehessen zsúfolni a rendelkezésre álló területre. — Az itt lakók, mint egyéniségnélküli szürke heringek élhetnek itt, — Berni tűnődik lehangoltan, — és mennyire megkeseredettek látszanak. Mennyire visszataszító? Szerelem és az ambíció hiánya nem fog boldoggá tenni, csak a pénz és az utána való hajsza izgalma.

Húsz perc forgolódás a szűk utcákon és a forgalmas főutakon és a fiatalabb subaszönyeg-rágó is leszáll egy jobb napokat látott darabokra hulló lakókocsi telepen, ahol még lehet látni a nemrégiben lezajlott árvízjárás nyomait és a felfüggesztett szemétszedés-szolgálat hagyta hulladékhalmozokat. De a kis nő jól van öltözve, ruházat jó ízlést és hozzá kellő jövedelmet mutat. Miért lakik egy ilyen szemétdombon? Talán egy rosszul választott parazita boyfriend? Egy jóképű, de haszontalan here, aki megveti a munkát és nem hajlandó használni az eszét sem, ha lenne neki feje egyáltalán, amellet ami a hosszú és kemény hímtagjának a végét ékteleníti.

—

Berni rossz hangulatban van. Rosszabban, mint évek óta valaha, már amennyi időre hajlandó visszaemlékezni, amikor a repülőtéri kisbusz behúz Caladesi Lake-i házának kocsi-behajtójára.

Odalök egy ötöst a sofőrnek és kitépi kezéből kis kézibőröndjét, amit a sofőr udvariasan ajánl neki, mint egykoron a jobbágy urának a hűbéradót. Még a fogót is kihúzza, hogy Berni húzhassa a bőröndöt a kerekein és ne kelljen semmiféle fizikai erőfeszítést csinálnia.

Berni kinyitja a front ajtó és meglátja Szonját. A televíziót nézi, valamiféle vetélkedőt, ki akar milliomos lenni, vagy valami hasonló zavarodott agyú banalitást.

— Hol voltál? — kérdezi. — A kisbuszt kellett, hogy használjam és két óráig tartott, amíg hazaértem.

— Azt hittem, hogy csütörtökön jössz haza, — Szonja feleli, és nem veszi le a szemét a képernyőről. — Miért nem telefonáltál, hogy egy nappal hamarabb jössz?

— Ma van csütörtök. — Berni furcsállva nézi a feleségét. — Nem tudod, hogy milyen nap van?

— Hogyne tudnám. Szerda. — Szonja a férjére néz, bosszankodva és nem akar hazaváró ölelést vagy egy csókot adni neki.

— Drága fent való, — Berni sóhajt. — Hiányoztál a napon, amikor az eszet osztogatták?

— Mit?

— Semmi, — Berni leteszi a bőröndjét. — Inkább kérdezd, hogyan mentek a dolgaim.

— Hogyan? Sikerült megkapnod a munkát?

— Még nem. Ez a Tibor Elek egy idióta. Szinte mindent elrontott. Pofátlanul előre kérte a vesztegetési pénzt és a saját honoráriumát.

— Megmondtam neked előre. Soha nem kellett volna, hogy higgyél neki.

— Te aztán mindent tudsz? Hétfő reggel tudod a tegnapi vasárnap futball eredményeit.

— Nem. Nem tudok mindent. De tudom, hogy a hasonló tollazatú madarak egy falkába gyülekeznek. Nem így szól a közmondás?

— Nem értem. Miféle madarokról beszélsz?

— A madarat tolláról embert a barátjáról ismernek meg. Vagy ha korpa közé keveredsz, megesznek a disznók.

— Ezek valamiféle norvég közmondások? Rusztikus örökségednek szerves része?

— Nem ezek a nagy magyar síkság faragatlan parasztjainak a bölcsessége, a te honfitársaidnak és közeli lelki rokonaidnak.

— Sajnálatos, hogy ilyen véleményed van róluk, mert ha minden jól megy, éppen arra tartunk.

— Még egyszer kérdezem. Megkaptad a hídépítési munkát vagy nem?

— Nagyon úgy néz ki, de Tibor nélkül. Tibort kirúgták. Saját magam egyedül kapom a munkát. Akarsz jönni velem Budapestre?

Ha valaha feltettek abszolút retorikai kérdést, ez volt az. Berni negatív választ vár. Budapesti utazására más terveket forgat az eszében. Nyilvánvalóan Szonja jobban szeretne itt maradni, elegáns Caladesi Lake-i házukban. Új barátaival, az újra felfedezett teniszézással, és szívesebben nézné azokat a sístergő vízi-röplabda meccseket és szívesebben járna a hatalmas bálókra a klubház nagytermében, ahol annyi érdekes emberrel tudna összejönni. Még mindig fiatalosan néz ki, még mindig egy vonzókülsejű nő, és tudja, hogyan fitogtassa szexuális mágnesességét. De mégis, Szonja tudja, hogy hol a határ. Nem keveredne össze semmiféle

szeméttel. Tudja, hogyan kell széjjelválasztani a búzamagot az értéktelen pehelytől és utálja a szexet. Berni ebben az egyben bizonyos lehet.

— Lehet, hogy megyek. — Berni hallja Szonja választát és iszonyú terror szalad végig gerincének teljes hosszában. — Miért ne? — Szonja folytatja. — Érdekes lenne felfedezni a világnak azt a részét. Veled megyek és törődöm veled, feltéve, ha otthonról távoli otthont teremtesz nekem.

— Lehet, hogy nem lesz annyira kényelmes, mint gondolod. — Berni feleli és nincs ideje, hogy okos választ gondoljon ki. Csípőből kell tüzelnie és remélnie kell, hogy a golyók megtalálják a dolgoknak a velejét és megsemmisítik a problémát, és Szonja tekintetét keresve felméri felesége határozottságát, és folytatja. — Lehet, hogy egy építkezési lakókocsiban kell, hogy éljek, ahol egy szoba van az irodának, egy szoba a tervrajztárnak, és egy harmadik, feltehetően a legkisebb, ahol aludni lehet. Szonja kérlek, értsd meg. Egy féktelen folyó felett a vadonban egy hidat felépíteni, a férfiak feladata. Nem fogod magad jól érezni a sok fokhagymaszagú építőmunkás között.

— Engedd meg, hogy ezt én döntsem el. — Szonja feleli.

— Kezdetben nagyon kényelmetlen lesz az ellátás. — Berni mondja és meggyőzőnek próbál hangzani.

— Nem tudnánk kibérelni egy lakás Budapest belvárosában? Nincs messze az új hídtól, nem? — Szonja rámered a férjére és szemébe kiül a gyanakvás.

— Sok időbe telik és a helybeliek, mind le akarják nyúlani a nyugatiakat. — Berni vitatkozik. — Inkább minden három hónapban hazajönnék egy hetes vakációra. Nem gondolod, hogy ezt jobban elviselnéd?

— Rendben. — Szonja bólint. — Három hónapra magadra engedlek. De figyelmeztetek, ha azt a kis lotyót akarod magaddal vinni, mi is a neve? Nagyon meg fogjátok bánni mind a ketten.

— Mit? Kiről beszélsz? Én és az? Soha. Én már régen kiöregedtem az ilyesmitől.

— A nőrsz. Diana. Róla beszélek. Hallom, hogy kiteszik az állásából. Mérgekkel betegbé csinálja a betegeit és utána beszedi a jutalmat, hogy megmentette az életüket. Ha néhányan meghalnak, hát másodlagos károsodás, mit érdekelne? Téged is meg fog ölni, ha nem fejezed be, hogy bízol benne.

— Ezzel tisztában vagyok. — Berni megcsókolja Szonja homlokát. — Befejeztem Dianával. Nem kell, hogy félj, hogy viszonyt kezdek vele.

Ezzel az ügy le lett zárva. Berni három hónapos szabadságot szerzett magának és még jobban belekeveredett a hazugságok pókhálójába és közelebb került ahhoz az időhöz, amikor a pók előjön és a saját feltételei szerint kezdi a businesst tárgyalni.

—

Egy héttel később Berni telefont kap Stanley Stankunastól és a nagyhatalmú Bechtel igazgató közli vele, hogy a szerződési dokumentumokat a Federal Express futárszolgálat rövidesen

kézbésíteni fogja Berni címére. Berni mind a két példányt alá kell, hogy írja, miután ügyvédje tüzetesen átvizsgálta a megállapodás részleteit és tartson meg magának egyet és a másikat küldje vissza, Stankunas felelős gazdasági igazgató figyelmébe. Berni címe kirendelt főmérnök lesz és finansziális menedzser, és Bechtel segéd-aligazgató, mindezt egybegyűrva és teljesen befoglalóan, de nem korlátozva. Asszisztens igazgató Berni Higginsnek korlátlan hatalma lesz, hogy tárgyaljon és megállapodjon az építkezés részleteiről a Magyar Közlekedésügyi és Építésügyi minisztérium képviselőivel és a Nemzetközi Pénzügyi Alap, az IMF európai részlegének megbízottaival. Mr. Higgins szintén felelős lesz egy független korporáció létrehozataláért, aminek mint fővállalkozónak, egyedüli szándéka és feladata lesz a híd megépítése.

Mialatt Bernit a vonalban tartotta, Stankunas futólag azt is megemlíttette, hogy van egy titkos záradék, hogy Berni Higgins pénzügyi kötelezettségei magukba foglalják, hogy egyforma havi részletekben tizenötmillió dollárt küldjön táviratilag Bechtel-nek. Ami kötelezettség a konstrukció teljes időtartamára szól, ami jelenleg huszonnégy hónapra és hét napra becsülhető, ezen dokumentumok aláírásától és ellenjegyzésétől számítottan. Máskülönben Berni minden hatalmát és business titulását az anyacég, Bechtel, visszavonhatja, a fent említett üzleti intézmény minden további magyarázata és indokolása nélkül.

— Ezzel nem lesz semmi probléma. — Berni mondja magabiztos hangon. — Minden feltétel világos és jogos és a standard business nyelvezet szabályai szerint lett kitételezve, ami két becsületes fél között, akik mélységesen megbíznak egymásban, joggal elvárható.

— Igen, — Stankunas válaszolja mély, főigazgatói basszusával, ami pontosan hozzáillik masszív alakjához és hordónagyságú mellkasához, amit Berni jelenleg nem lát, de ha látná, semmi körülmények között sem hagyna ki megfontolásaiból, ahogy udvariasan figyel a fontos és nagy ember szavaira.

— Mi sem várunk semmi nehézséget, máskülönben nem járultunk volna hozzá, hogy használja a nevünket. — Stankunas teszi hozzá rövid szünet után, végtelenül precíz dikcióval és határozott modorban, és válaszra nem várva ráakaszt Bernire.

—

Még egy hét eltelik és Berni a Tampa nemzetközi repülőtér felé igyekszik és Szonja viszi ki az új Mercedesben. Szonja biztos akar lenni dolgában, hogy Berni egyedül repül Európába és figyelmesen vigyázza, hogy Diana nem-e ólálkodik a közelben és ugyanarra a gépre próbálkozik felszállni, mint Berni, vagy esetleg egy másik gépre, ami ugyanazzal az úti céllal egy másik légitársaság terminusáról hagyja el a légikikötőt.

Jogosan kell óvatosnak lennie. Berni nem az a férfi, akiben bízni lehet, főleg akkor nem, ha egy fiatal szoknya sündörög a láthatáron.

Leadják a bőröndöket, sétálgatnak ide-oda a terjedelmes terminálon, ki és bemennek a számos ajándék és bizsu üzletbe, bekukkantak egy tucat étterembe és bárba, amíg Szonja meg nem nyugszik, hogy Diana nincsen sehol. Diana nem merne utazni Európába egyedül, Szonja feltételezi. Diana nem beszél semmi más nyelvet az angolon kívül, és bajba kerülne, ha át kellene

szállnia, és megijedne a Schengeni határoknál szokásos zűrzavartól és udvariatlan kérdésektől, amivel Európát védelmezik a hozzá hasonló mindenféle jött-mentektől.

Eljön az ideje, hogy átmenjenek a légbiztonsági ellenőrzésen. Beszállókártya nélkül Szonja tovább nem követheti férjét. Megölelik egymást, csókot lehelnek egymás arcára, és Berni megmutatja személyi igazolványát és passzusát az E70 kapunál álló őrnék és még egyszer utoljára visszapillant.

— Jó utat, — Szonja integet utána és váratlan szentimentalizmus fogja el és tudatja vele, hogy az öreg szélhámos hiányozni fog neki. Kell, hogy ésszel felfogható oka legyen, hogy ennyire kötelezve érzi magát, hogy a tengerentúlra kell mennie szerencsét próbálnia, és hogy állja és elviselje a nagyligás businessemberek dühét, ha valami rosszul sikerül. Talán mégsem kellett volna, hogy annyira követelődző legyen Bernivel szemben és állandóan szidalmazza?

— Még telefonálok. — Berni kiáltja, mielőtt belép az ingavonat tátongó gyomrába, — mielőtt Detroitban átszállok a transzatlanti járatra.

Tizennyolcadik Fejezet — Mezítelen Kutyakopó

Lulu, a kissé teltkarcsú pincérlány a Caladesi klubnál nincs éppen megelégedve bentlakó élettársával, Wes-sel. A tekergő gyakorlatilag tarhálásból él és nem fizet lakbért. Lulunak kötelezettségei vannak, a lakókocsi ahol együtt élnek nincs kifizetve és néhány hónappal le vannak maradva a jelzálogkölsönnel. Lulu játszi könnyen meg tudná keresni a hiányzó összeget, azzal, hogy bájait áruba bocsátaná a vendégeknek, akik kalandjukat beírnák hódításaik nagykönyvébe és hódításukat elmesélnék odahaza, fent északon a barátaiknak. De az ilyenfajta business erős nemtetszéssel van tekintve a menedzsment által, és könnyen elbocsátást eredményezhet. Mindamellet Wes akkora fringióval rendelkezik, mint egy kanadai tarándszarvas és szexuális rohamainak gyakorisága egy baknyúléval vetekszik. Kétszer egy éjszaka akarja csinálni, miután Lulu hazajön kései műszakjából, és lent a lába között örökké kidörzsölődik, és folyton sebes marad. Lulu megpróbálhatná Wes szerelmes ostromlásait visszautasítani, de volt-már valaha olyan nő, aki nem tudott mondani egy ezerfontos gorillának és közölte volna vele, hogy csak plátói szerelem létezik közöttük?

Tehát nem lehet csodálkozni, hogy Lulu házsártos reggelente, főleg amikor egy idegent lát az egyik asztalnál és a menüt eléje dobja, és barátságtalanul és szűkszavúan kérdezi.

— Mit hozhatok?

A vendég, egy férfi, inkább egy kisebb és jelentéktelen külsejű izeltlábú, hatalmas horgas orral, de éles és átható szemekkel, mint aki többet tud, mint amennyit a nagyságához képest, tudnia illene, megfogja Lulu kezét, de inkább az egész alsó karját és így beszél hozzá.

— Ismerősnek látszik. Magát már láttam valahol.

Lulu vállat von, rövid pillantást vet a kis emberre és újra kezdi rágni hólyagba fújható rágógumiját, amit egy órával ezelőtt tett a szájába.

— A moziban láttam magát, — férfi folytatja, mialatt pimaszul vigyorog, és rémségesen ronda vigyora van. — Maga Jodi Foster fiatalabb nővére. Micsoda hasonlóság? Igazam van. Nem?

— Nézze, mister, — Lulu előveszi rendelési tömbjét és jobbfüle cimpája mellől előhúzza egy plajbászt. — Nem tölthetem az egész napot magával. Rendeljen valamit, vagy szálljon le a biliről, hogy más is kakálhasson.

— Mondok magának valamit, — a teljesen felöltözött férfi, egy kívülálló a nudista körökben, tehát nem lehet tisztelettel lenni hozzá, mondja. — Hozzon nekem egy csésze kávé.

Tejszín nélkül és egy pirított zsemlével, de semmi rákenve, és ha kérdezhetek magától egy kérdést és érdemben válaszol, jókora borraivalót kap tőlem.

Lulu rámered az idegenre, mintha nem értené, amit mondott. Elmenne, de a férfi még mindig fogja a karját és vár, amíg Lulu bólint, és akkor ismét kérdez.

— Ismer errefele egy alakot? Berni Higgins a neve.

— Soha nem hallottam róla. — Lulu feleli, gondolván, hogy jobb, ha kimarad abból, legyen az bármi is, ami után ez a szőrös növendék majom kutatni akar. Néhány dollár borraivaló, az semmi. Menjen a menedzsmenthez és kérdezze azokat.

A kis ember előhúzza egy vastag pénzköteget, lehámoz róla egy százast és odatartja a pincérlány felé. — Eli a nevem, — mondja, — és ez a magáé, ha a helyes irányba igazít.

Lulu két ujjával összeszorítja a bankjegyet, húzni kezdi, és ahogy Eli lassan kiengedi a kezéből, beszélni kezd. — Menjen a tenispályára. Berni felesége, Szonja az én legényemmel, Wessel teniszeznek. A nevük és a pályaszám ki kell, hogy legyen írva a falitáblára. Kérdezze meg a feleségtől, hogy hol a férje és hogy mit akar az én fiúbarátomtól.

—

Ha arra kerül a sor, hogy valakit kövessen, aki komoly biztosítási csalással van gyanúsítva, Eli meggyőződéssel hisz az alkalmas álöltözetben. Ahogy elengedi Lulu karját, és a százdollárost vele, így szól hozzá. — Drága szilvabarackom, hozhatja a kávé és a zömlét, de ne siessen vele. Ki kell, hogy menjek a kocsimhoz és valami könnyebbe kell, hogy öltözzek. Néhány percre is belekerülhet.

Miután ezt közölte Luluval és miután a kíváncsian teltkarcsú pincérlány eltűnik a konyha irányában, Eli lemegy az alsó szintre, még mindig teljesen felöltözve és bemegy a szaunába, a tornateremmel szemben. Ott felvesz a padról egy strandtáskát, amit két törülközővel egy zuhanyozó könnyelműen otthagyt és kisiet a parkolóba, ahol a kocsijában teljesen mezítelenre vetkőzik. Átöltözve, vagy inkább levetkőzve, mint egy igazi nudista, a táskával a kezében visszajön és az egyik törülközőt a fenekére alá téve, visszaül asztalához és nagy élvezettel elfogyasztja meleg reggelijét, amit Lulu addigra kihozott.

Reggeli után lefekszik közel a tenispályákhoz egy nyugágyba és nézi, ahogy Szonja játék után játékot nyer és magasra emelt tenyerét összecsapkodja Wes tenyerével. Majd, ahogy Szonja gyalogosan és egyedül hazafele indul, utána sétál, hátra marad és közelebb jön, ahogy az aszfaltösvény kanyarog a tó körül, és megfigyeli a házat, ahova Szonja bemegy.

Ellépked a ház előtt, megjegyzi a számot, és ahogy látóhatáron kívül kerül, más utat választva gyorsan visszasiet kocsijához. Ott felöltözik, visszahajt Szonja házához és becsönget.

Szonja kinyitja az ajtót. Teljesen mezítelen és meglepettnék néz ki, ahogy meglát egy utcai ruhába öltözött férfit.

— Várjon. — mondja és rávágja az ajtót. — Hadd vegyek fel egy ruhát vagy egy pongyolát.

Néhány perccel később másodszor is kinyitja az ajtót, égszínkék slafrok van rajta és túsarkú cipő, és mérgesen mered a látogatóra és rákiabál.

— Még mindig itt van? Mit akar? Nem vásárolunk semmit.

— Szonja Higgins? — szemeit az ég fele forgatva Eli nézi a nála jóval magasabb nőt.

— Ki akarja tudni? — Szonja összehúzza a szemeit és úgy néz ki, hogy másodszor is bevágja az ajtót, ezúttal durván a tolakodó lábujjaira.

— Eli Weinstein. — Eli előredugja a kezét és Szonja orra alá tart egy névjegykártyát. — Biztosításvizsgálati nyomozó. A férjével kell beszélnem. Hol van?

— Fogalmam sincs. — Szonja feleli, mialatt nézegeti a névjegykártyát. — Hetek óta nem láttam.

— Lady, — Eli egy lépést előre tesz, egész lábfejét beteszi az ajtóba és megemeli vékony hangját. — Nyomás okunk van feltételezni, hogy a férje büntettek sorozatát követte el, többek között biztosítási csalást.

— Fogalmam sincs, hogy miről beszél. A férjem nyugalmazott mérnök és komoly szívbaja van. Nyugdíjáért megdolgozott és se nem csaló és se nem semmiféle zsaroló. Mi nagyon jól tudjuk, hogy mi folyik itt. Mind ezek a hogyan lehet gyorsan meggazdagodni csalások? Ki vette erre rá magát? Ha egy másodpercen belül nem hordja el magát, hívom a rendőrséget.

— Lady, — Eli ismétli. — Egyelőre hagyjuk ki ebből a rendőrséget. Ha a maga férje visszatéríti a pénzt, amit a cégem veszített, nem fogunk bünygyi vádakat emelni ellene.

— Mennyi pénzt? — Szonja ráncolja a homlokát és karját felemelve készen látszik, hogy mellbe löki a pimaszt, hogy hátrafele bukácsol kifelé.

— Harminc millió dollárt, plusz néhány százezret a Winnebago lakókocsiért, amit minden bizonnyal saját maga gyűjtött fel. — Eli farkasszemet néz a felmérgesedett nővel.

— Mister, — Szonja csípőre teszi a kezét. — Ebből elég. Vigye aljas rágalmazásait valahova máshova. Idáig feltételeztem, hogy esetleg van valami értelme, amit beszél. Ez már több a soknál. Nem kaptunk semmiféle pénzt senkitől. Tűnjön el, mielőtt elvesztem a türelmemet és nem állok jól magamért.

— Rendben. — Eli feleli. — Megyek, de mondja meg a férjének, hogy itt voltam és a saját érdekében jobban teszi, ha kapcsolatba lép velem. A problémát megoldhatjuk könnyen is, vagy fájdalmas kínok között. Ez már teljesen tőle függ.

— Wes, — Szonja hátrafordítja a fejét és bekiabál a házba. — Gyere ide és dobd ki ezt az alakot.

Wes tűnik fel a ház belsejéből. Megragadja Eli grabancát és nadrágja ülepét és kilöki a bokrokba. — Hagyjon békét a hölgynek. — kiabálja utána. — A hölgy velem van és bármit is csinált vagy nem csinált a férje, mi semmit nem akarunk tudni róla.

—

A bozót valamiféle jázminbokor lehet. Szép virágok és kellemes illat, és Elinek nem esett baja. Még a büszkesége sem sérült meg. Hozzá van szokva az ilyesféle reagálásokhoz, a

gyanúsítottaktól. Férj látóhatáron kívül és az asszonyosság máris közös szalmazsákon hentereg egy izomember bugyutával. Odahívja, ha kidobó emberre van szüksége és azt hiszi, hogy mostantól fogva az élet csupa rózsairat és akácméz. Nem, ha én, Eli Weinstein vizsgálja az esetét. Százmilliókat szereztem már vissza a főnökömmnek. Mrs. Higgins nagyon meg fogja bánni, ha nem kooperál.

Mindezt átgondolva Eli lekeféli a gallyakat és a leveleket a ruhájáról és a kocsijához megy, amit a sarkon túl hagyott a tilos a parkolás tábla alatt. Beindítja laptopját és internet szignált keres. Talál egyet, elég közel van Berni házához és gyorsan beregisztrálja komputerjét a hálózatukra. Harminc percen belül Szonja emailt küld, feltehetően a férjének, és Eli letölti a saját gépére. A magas technika és a legújabb software mindig meghozza az eredményt. Ebben az egyben Eli és főnöke mindig megegyeztek.

Mialatt az email letöltődik és Eli várja a feltehető választ, mobilján feltárcsazza főnökét, John Bannistert, a Great Amerikai Újrabezítósító vállalat vezérigazgatóját.

— Hello, Mr. Bannister. — Eli kezdi. — Jó nyomon vagyok, de szükségem lenne egy hatékony pörölycsapásra, olyanra, amilyen csak önnek van.

— Rendben, legyen pörölycsapás, de elmagyarázná pontosabban, hogy miről van szó?

— Kapcsolatba tudna lépni az illetékes Floridai Internet szolgáltató céggel? Verizon, vagy valami hasonló a neve és szerezze meg az IP számot a gépnek, ahonnan ez az email jönni fog. A küldő a mi emberünk és lehet a világon bárhol, de megfogjuk.

— Remek ötlet, Eli, vedd megtörténtnek.

— Köszönöm, — Eli feleli és hangjából ítélve felettébb büszke lehet magára. — De szükségünk lenne az illető tényleges címére, hogy kellő nyomást gyakorolhassunk rá. Az illető valószínűleg elbújt valami rejtkehelyen és jó oka lehet rá. Nem lesz könnyű megtalálni, de én megteszem, amit lehet. Minél többet tudunk személyes adatairól, annál könnyebb lesz jelentős összegeket visszaszerezni tőle.

— Mik az esélyek? Mennyi százalékot tudunk visszakapni dolláronként.

— A bukméker szerint a teljes harminc milliót. A bukméker biztos benne, hogy Higgins egy ravasz svindli-mester és azt hiszi, hogy engedélye van lopni. Feltehetőleg, ebben a pillanatban is, ahogy itt beszélünk, valami nagyskalájú szélhámosságon munkálkodik.

— A felesége benne van a dolgokban?

— Nem hiszem. Egy falusi libának nézem, akit jelenleg elvakít a szerelem, amit egy helybeli gigoló iránt érez. Eléggé megijesztettem, mert azonnal emailt küldött a férjének, és magyarázatot követel, hogy ki vagyok én, és miért követelek harmincmilliót az ötmillió helyett, amiről ő tud.

— Nem értem. Magyarázd el még egyszer. Miért követeljük a teljes harmincmilliót tőle? Mi is a neve?

— Higgins. Berni Higgins. A mi hallgatásunkért és, hogy ne vádoljuk hármas gyilkossággal. A harmincmilliót kifizethetőnek gondolja és nem lesz neki olyan nehéz megválni a pénzétől, mint a Las Vegas-i olasz maffia összes főnökök főnökének, aki felmarkolta a pénz javát és nem értené meg, hogy miért akarjuk vissza.

— Ez zsarolásnak hangzik. — Bannister nevet. — De nekem nincs problémám vele. Már beadtuk a Szövetségi Kisegítő Bizottság kártérítési juttatására az igényünket és az adófizetőktől fogjuk visszakapni az elvesztett pénzt. Ha Higgins is fizet, kettőt ütöttünk egy csapásra és mind a ketten hatalmas év végi bónuszt kapunk. Gratulálok, Eli, az ötlet abszolúte zseniális és félig legális. Így kell munkálkodni. Nincs semmi szégyen a profitcsinálásban.

Második Kötet

Első Fejezet – Város a Folyó Mentében

A hold, sápadt és némán csillogó, lustán lóg a hullámzó hegyvonulat erdeje felett, szinte ráakasztva egy tömzsi kilátó kerek tornyára, és ezüsthidat ver a sustorgó hullámokon keresztül, és megvilágítja a széles folyót, mely sietve áramlik medrében és soha meg nem áll, és mégis örökön örökké ugyanaz marad.

Berni bámulja az égi őrszem mozdulatlan arcát és szeretné, ha el tudná simítani régi énje és mostani alteregója közötti különbséget, a jó oldala és jelenlegi fertelmes mivolta közötti differenciát. Egy gonosz szellem látszólag elrabolta lelkét és olyan irányba tereli, amitől retteg, és amit gyűlöl, ha még maradt benne bármi lelkiismeret.

Igen, Diana vele van és segítenie kellene és segíteni is fog. Nélküle Berni már régen megtévelyodott volna és minden eszébe ötlött intellektuális gondolatot kitámadott volna, ahelyett, hogy tanult volna belőlük és megpróbált volna társadalmilag elfogadhatóbban viselkedni, és barátokat is talált volna, nemcsak ellenségeket.

Csak az emberek lennének okosabbak, közelebb az ő értelmi színvonalához, vagy ő lenne kevésbé briliáns és nem annyira elzárkózottan génusz, és nem látná a dolgokat annyira világosan, vagy legalább értelmesebben tudná gondolatait kifejezni és hétköznapiiban és könnyebben érthető módon tudná továbbítani.

Akkor meg tudná magyarázni, hogy mit csinál itt, de addig egyedül van, és csak magára számíthat.

Mint apró gyermek Berni látta a csodálatos hidakat a hatalmas folyón keresztül heverni, lebombázva, felrobbantva és lerombolva egy értelmetlen háborúban, amihez Berninek semmi köze nem volt, de el kellett szenvednie iszonyú következményeit. Valahogy, és Berni nagyon örül ennek, hogy hidat verhet ezen az örökkévaló vízáradaton, amely egyidejűleg választja el az országokat és egyesíti a partjai melletti népeket.

Például ötven évig tartott az utolsót újraépíteni, feljebb észak felé a hatalmas folyókanyaron túl nyugati irányban. Nem, mintha nem lett volna rá pénz, de a felelős hatalmasságok, kormányok ellenségesek egymáshoz és a saját népükhöz, elhatározták, hogy a szemben lévő partokon élők, idegenek és ismeretlenek kell, hogy maradjanak egymáshoz, bár vérrokonok és ugyanazt a nyelvet beszélik.

Ilyen éjszakákon, amikor nem tud aludni és a holdat nézi, és Diana mélyen alszik a saját hálószobájában, akkor van, hogy fekete csuhájában Joe, a Halál Kaszája megjelenik előtte és

beszél hozzá. Ez az idő, amikor Berni a sarkára akar állni, dacosnak érzi magát és vitába száll a rémmel.

— Maga csak az emberek képzeletében él. — Berni mondja a jelenésnek, aki kezében a kaszáját forgatja tétlenül és rosszállóan rázza a fejét és iszonyatos csuklyájának felmérhetetlen mélységéből meredten bámulja üres szemeivel.

— Tényleg, — nevet a Kaszás. — Azt akarod mondani, hogy egy pusztán szellemi lény ölni tud? Ezzel éppen bebizonyítottad, hogy létezem. Ha a szellem ölni tud, akkor teremteni is tud és én vagyok a legmagasságosabb teremtető és én teremtettem a mindenséget. Én hoztam létre az anyagi világot és az anyag teremtetette a szellemet, ami addig kizárólagosan az én birodalmam volt. Én engedtem meg, hogy így történjen.

— Ha élet nem lenne, a halál sem létezne. Hogyan létezhetél mielőtt az első élő plazma megjelent a földön és az élettelen anyag élővé szervezte magát? Az Isten jóságos és te a gonoszság megtestesítője vagy. Vallás, művészet és tudomány, ez mind az élő és alkotó független elme terméke.

A Halál Kaszája csontos ujját a földi halandóra szegezi, aki meg meri kérdőjelezni a halál létezésének jogosságát, de akivel mégis kísérletezni akar, hogy mennyire kell megaláznia, mielőtt az térdére rogy, és könyörögni nem kezd, hogy fogadja el hűséges tanoncának. Ha kísérlete elbukik rettenetes szenvedéssel fogja sújtani a lázadót, ezen a földön és a halálában is, és azon túl is és fenyegető, porba sújtó hangon beszél hozzá.

— Berni? — kérdezi. — Mit gondolsz, hogy mi ösztökélte az elmét, hogy alkosson és létrehozza a spirituális realitást, ami minket körbevesz. Én elárulom neked, hogy mi volt az. Az az élők félelme a haláltól. A vágyuk, hogy létrehozzanak valami maradandót és miután távoznak, maguk után hagyjanak valami el nem múlandót. A legjobb elmék, és minden értelem egyetlen cél érdekében munkálkodik, hogy hátrahagyjanak egy hallhatatlan szellemet, mielőtt el kell menniük a semmibe. Egy szellemet, ami örökké emlékeztetni fogja az élők világát és benne az összes élő elmét, hogy az eltávozott személy létezett és nem élt anélkül, hogy valamit ne alkotott volna, anélkül, hogy jobbra változtassa a világot, vagy ha ez nem sikerül, akkor rosszabbra, mint amibe beleszületett.

— Ezzel csak a saját elmétedet cáfolod meg, — Berni feleli, és megkönnyebbülést érez. Joe éppen olyan hamis próféta, mint a többi. A gondolattól erőre kap, elszántsága növekszik és leckéztetni kezdi a halált. — Tételezzük fel egy percre, — mondja és arca kikerekedik, mint a halálraítélté, aki meghallotta, hogy az újonnan választott kormányzó megkegyelmez neki. — Hogy lelkesen dolgozom ezen a te híres kísérteteden, és írom a könyvemet, ami örökkévaló életet ad nekem, elnézést, lehet, hogy csak, mint egy tiszteletreméltó szellem, de a legjobb filozófusok és elmék közé felemelkedve, legyenek azok élők vagy halottak. Mikor hajszoznál akkor a pénzt? Mikor lenne alkalmam, hogy lopjak és sikkasszak? Hogyan találnék ki csalásokat csalások után, hogy gazdagodjak és vásárolok a legfényesebb luxuscikkeket, ami az életet értékessé teszi, és buja örömet szerez. Hogyan hajtánám végre az összes megvetendő dolgot, amire olyan erőszakosan rá akarsz kényszeríteni?

— Nem kényszerítelek semmire. — Joe hahotázik. — Minden kényszered belsődből ered. Te vagy az, aki saját magát kényszeríti és te csapod be saját magadat, ha óhajaidat

másképpen akarod beállítani. Tételezzük fel, — mondja, és begörbített ujjával idéző jelt mutat a levegőben. — Hogy befejezted hatalmas regényedet és megírtad földrengető rabbinikus disszertációd. Megtetted, tökéletes és minden gondolatod le van benne írva és összes tudathasadásos éned, aki valaha is akartál lenni, szerepel benne. Munkád soha nem lát napvilágot és meghalsz, mielőtt bárki is elolvassa és komputereddel együtt ki lesz dobva, vagy bármi másodpéldány nélkül ki lesz törölve a merevlemezedről. Akkor elvesztegetted utolsó néhány évedet és bolondnak fognak tartani, akinek tehetsége és alkama lett volna, hogy nagy pénzeket csináljon, de nem tette. Fejezd be, amit elkezdted. Építsd meg a hidat és tedd zsebre a lopott milliókat. Ez lesz a te hátrahagyott örökséged. Te leszel az ember, akire úgy emlékeznek, hogy egy milliárd dollárt kölcsönzött és egy fillért sem fizetett vissza.

Egy alacsonyan vonuló felhő eltakarja a hold arcát és hideg szél kerekedik a folyó felől. Berni felnéz, mérges, gyűlölettel teli és készen áll, hogy ellentmondjon a látomásnak, még akkor is, ha öldöklő szívinfarktust kap, egy gyilkos szerszámot megkocsonyásodott ereibe.

De a csuklyás rém nincs sehol. Berni sóhajt és rázza a fejét. Öt percet vár. Lehet, hogy többet is, talán a jelenés visszajön, és még vitatkozhat vele. Majd elálmosodik és visszatámolyog a szobájába. Ott beleseik az ágyába és karjaival átfonja jegesre izzadt vizes párnáját.

—

Diana kell fel elsőnek. Élénkzöld tüllruhában reggelit csinál és kettőnek megteríti a teraszon. A konyhában is van egy asztal, az ebédlőben még egy nagyobb, de Diana a kis asztalt szereti, kint a teraszon. Lakásuk a hatodik emeleten van és egy dűsan zöldellő parkra néz, és a Dunára, és kissé távolabb a lilás ködbe vesző Budai hegyekre.

Egy hatalmas tölgy áll őrt, talán száz esztendő is lehet, ablakaik előtt és ágai felérnek és simogatják a terasz terrakotta padlózatát, ahol Diana ül.

Szereti itt. A tölgyfa az övé és védelmezni fogja.

Egy perccel később Berni is megjelenik. Dianát homlokon csókolja és ledobja magát a másik székbe.

— Kösz a reggelit, — mondja, — Otthonná varázsolod ezt a helyet, bármi távolra is legyünk hazulról.

— Hogyan aludtál? — Diana kérdezi és egy fényes fémkancsóból kávét tölt Berninek.

— Rosszul.

— Miért?

— Rélmálmaim voltak.

— Milyenek?

— A szokásosak. Joe, a halál kaszája jött el hozzám és ocsmány szavakkal illetett és egész éjszaka becsmérelt.

— Ne törődj vele. Légy jó, és megvédelek ellene. Különben sem tudja, hogy hol vagy. Rélmálmaidat túlzott gyógyszererezésed okozza.

— Ne beszéljünk róla. Olyan gyönyörű ez a mai nap, kár lenne elrontani.

— Igazad van. Ma vasárnap, a szabadnapod. Mi a mai program?

— Bármilyen, amit szeretnél.

— Kimehetnénk a hegyekbe és esetleg néhány órát sétálhatnánk az erdőben?

— Jobb ötletem van.

— Hallgatlak.

— Menjünk ki az épülő hídhoz. Még soha nem voltál ott. Megmutatom, ami már idáig elkészült. Van ott egy rusztikus étterem és egy fák alatti italkimérés, a Szentendrei sziget alsó végében, nem messze az építkezéstől. Leginkább evezős csónakokkal mennek oda az emberek. Ott megebédelünk, és ebéd után sétálunk az ottani erdőben. A sziget nagy része, legalább is a déli végén ártéri terület és csodálatos erdő és hatalmas fák borítják, amit századok óta nem érintett senki.

— Én fajta helyemnek hangzik. — Diana szemei felcsillannak és finom selymes haját hátra simítja, ami a hatalmas tölgy leveleiről visszaverődő fényben zöldes árnyalatban látszódik játszani. — Lehet oda menni hajó nélkül, vagy anélkül, hogy úsznunk kellene?

— A cégem egy kis motorcsónakot tart a Pesti oldalon. Az fogjuk használni. A csónak kikötője félóra autóútra sincs ide.

— Fejezd be a reggelidet és vedd be gyógyszereidet. Addig én átöltözöm valami természetjárásra inkább alkalmas szerelésbe. — Diana feleli, megcsókolja Berni bal arcát és ősz fejét gyönyörűséges kebleihez szorítja.

— Tökéletesen nézel ki, ahogy vagy, — Berni Dianára néz. — Talán, ha felvennéd fekete bőrmellényedet, felül a ruha tetejébe, akkor leszel igazán szép.

— Milyen cipőt viseljek?

— Egy pár rövidszárú fél-csizmát, ha muszáj, de mezítláb fogunk gyalogolni. A sziget ösvényeinek talaja puha homok. Jó érzés lesz finomszemcsés simogatásukat talpad alatt érezni.

—

Egy óránál is kevesebb idő után, Berni a motorcsónak kormánykerekeit fogja, és az erőteljes farmotor repíti őket keresztül a széles folyó sárgás vizein. Diana áll mellette és rövidesen a legészbontóbb panoráma tárul szemeik elé. Szelíd szögben a baljukon két masszív betonszerkezet tűnik eléjük, mintegy háromszáz méterre egymástól, ami három részre osztja a rohanó hullámokat és mintegy hat méter magasra emelkedik a víz felszíne felett.

— Ez a két folyóközépi főtartó lábazat, vagy hídpillér. — Berni követi Diana szemeit. — Egy hónappal ezelőtt fejeztük be őket és jelenleg a két pilont építjük a tetejükre. Minden harmadik nap új pilon részt öntünk, és amikor megszilárdulnak hidraulikus emelővel megemeljük, és alattuk helyet csinálunk a következőnek. A pilon részekben kábelfej befogadó kamra van kialakítva, ami a pályaelemeket tartó sodronyok végét rögzíti, ami szerkezetre később az úttest lesz építve.

— Egy mérnöki világcsoda, — Diana lelkesen figyel, és ahogy hosszú haja lobog a szélben, egy angyalra emlékeztet, egy karcsú szeráfra, aki jobb dolgokat hoz ide le a világra és jóakaratot.

— Igen, valóban, — Berni bólint. — És akkor lesz igazán csodálatos, ha teljesen készen lesz. Akkor fogod igazán felismerni, hogy a szellem és az ész mit tud teremteni az anyagból, ami nem található a természetben, és amit mind az évezredek folyamán az emberek alkottak és találtak fel.

— Miből készítik a tartósodronyokat? — Diana kérdezi, és finom kezét beletartja freccsenő víz széles zuhatagába, ami ruhájának vékony anyagát szorosan lábaihoz tapasztja.

— Acélból. Több száz kilométer fonott drótkötelet szállítatunk ide. Harminctól hatvan darab szálát összesodrunk, és ebből lesznek az acélkábelek, a szükséges hossz és az előre kiszámolt feszültségi követelmény szerint. A kábeleket egyenként hozzáerősítjük az acél pályaelemekhez, amiket hatalmas úszódaruk emelnek fel és tartanak átmenetileg a kellő magasságban.

— Temérdek acélnak hangzik, — Diana mondja és hangjában csodálat és tisztelet érződik.

— Tizenkétezer tonna összesen, és az egész innentől jóval délre Budapest alatt, a Csepeli vasgyárban készül el és uszályokon lesz felúsztatva idáig. A legrövidebb kábelek 55 méter hosszúak és a leghosszabbak 165 méteresek. Mindegyik úttest elem húsz méter hosszú és öt napig tart az egyiket a másikhoz hegeszteni.

— Berni te kiváló férfi vagy és jó ember. — Diana mondja és karjait Berni válla köré fonja és állát a férfi tarkójához szorítja. — Értesz ahhoz, amit csinálsz és nemzedékeken át fognak emlékezni rád, mint ennek a csodálatos hídnak az építőjére. Remélem, hogy ezt nem felejtet el, és nem fogod beszennyezni hírneved, hogy bármi összeget is elsikkasztasz a beruházási alapból.

— Kell, hogy tisztességes hasznot csináljak, — Berni elfordul, és nem mer Diana szemébe nézni. — Ki kell fizetnem Bechtelnek a tizenöt milliót. Még egy millió megy a Közlekedésügyi miniszternek, unokahúgom férjének. Foglalj bele még egy pár milliót a kisebb hivatalnokok és bürokrata megkenésére és a profit rátám nullára zsugorodott. Reméltem, hogy csinálom negyvenöt milliót ezen a munkán, ami a szerződési teljes költségvetés tizenöt százaléka, egy nem éppen tisztességtelen arányszám.

— Ez még mindig huszonöt millió tiszta hasznot hagy neked.

— Mi lesz az extra költségekkel a végén? Szerződéseim feltételei szerint azt a saját zsebemből kell, hogy fizessem. És ezekkel a posztkommunista kormányhivatalnokoknál soha nem lehet tudni, hogy mikor tesznek rád újabb adókat és illetékeket, miután befejeztet a projectet és nyeregben érzik magukat.

— Mennyi pénzt fizettél ki idáig?

— Semmit. Senki nem lett még kifizetve. Ahogy láthatod még nem lett rettenetes mennyiségű munka elvégezve és senki nincs előre fizetve. A főkönyvelőm vezeti a fizetnivalók listáját, minden három hónapban felterjeszt nekem egy kimutatást, és szigorú utasítása van, hogy senkit nem fizethet, amíg pereskedéssel nem fenyegetnek. Ami egy nagyon távoli esély, ebben az

országban ahol nemcsak korruptok a hivatalnokok, de notórius csigalassúsággal is csinálnak mindent.

— Berni, mennyi pénzt kaptál idáig a beruházótól? Fizetnek téged, vagy ők is játsszák ezt a senki nem fizet senkit játékot?

— Valamit már fizettek. A múlt héten kijött egy bizottság, megnézték a két alapzatot és áttáviratoztak némi összeget a számlára, amit erre a célra nyitottam ki.

— Mennyit?

— Eleget, hogy haladjanak a dolgaim.

— Hús milliót?

— Kérlek. Ne kérdezz ilyeneket. — Berni válaszolja, és kissé bosszúsna hangzik. — Miért nem gyönyörködünk inkább a tájban? Nézd ezt a csodálatos magasztosságot, az emberi alkotószellem és a természet szövetségre lépését. Ez az igazi teremtés, ami a jelent egy jobb világgá varázsolja.

— Rendben, — Diana, hosszasan vizsgálódva nézi Bernit. — Fel kell függesztenem kételkedéseimet. Úgy nézem, hogy azonosultál a kötelességeddel. Alaptermészeted megvetette a lábát és kell, hogy örömet leld technikai alkotóerődben.

Időközben a motorcsónak eléri a hosszú és keskeny ártéri sziget partját. Berni kiszáll, és a csónakot kiköti egy lehajló szomorúfűz vastag ágához. Segít Dianának szárazra lépni, a laza sóder és kavics ropog és csúszik lábaik alatt, ahogy felkapaszkodnak a meredeken, ami elválasztja a vizet és a magasabban fekvő területet.

Fent egy homokos ösvény szalad a folyóval párhuzamosan és csend uralja a tájat és béke, ami körbeveszi és védi a természetet, amit zajos emberi tevékenység sehol sem látszik háborítani. Csak a madarak énekelnek, és susogó sustorgás aláfestő zenéje hallatszik, amit egy simogató szellő hoz ide a folyóról és a magas fű zizegése és a buja növényzet és a fák sötétzöld leveleinek titokzatosan halk muzsikája, és a mindenség alkotóelemei egy csodálatosan bódító és édes harmóniában egyesülnek egymással.

A sziget közepe egy szélesre terjedő mező, egy nyáj bárány legelget benne a távolban és a pásztor faragott botjára rakott kezeire támasztja az állát, mialatt egy göndörszőrű fekete kiskutya vár a lábánál és vigyázza a békét. A víz mentében halad egy széles és homokos kociút, amit a kevés sóderes rész kivételével áthatolhatatlanul sűrű bozóterdő és göcsörtös fák tömege és lelógó indák és sűrű aljnövényzet választ el a víztől.

— Ez gyönyörű, — Diana suttozja. — Nem lenne szabad, hogy ide hidat építsenek és tönkretegyék.

— Nem lesz tönkretéve, — Berni nemet int és könyökét Diana gyengéden megérintve az út mentén tovább irányítja. — Egy alig elegendő szélességű vágást fognak kiirtani az útnak, ami oszlopokon fog állni és nem lesznek hozzá a szigetre lejövvő vagy felmenő rámpák. Ez a terület Budapest ivóvízgyűjtője és soha nem lesz szabad beszennyezni.

— Milyen messze van ez a rusztikus kiskocsmá, amiről beszéltél? — Diana kérdezi. — Nem azért, hogy sietni akarok, de legalább hogy a jó irányba haladjunk, ha később megéhezünk vagy megszomjazunk.

— Három kilométer körül a folyó mellett felfele. Egy könnyű séta egy ilyen gyönyörű napon. Remek alkalom egy elmélyült beszélgetésre. Már úgy értem, hogy kettőnk között.

— Mit értesz ez alatt?

— Azt értem, — Berni mondja és karját Diana derekára teszi. — Szeretnék veled, ha nincs ellenedre, szemtől szembe hosszasan elbeszélgetni.

— Nincs ellenemre. — Diana feleli, és Bernire támaszkodva lehajol, és egyenként leveszi a cipőit. — Beszélgetés az, amit a legjobban szeretek. Szeretek újraismerkedni a megszokottal.

— Elvesztettem az okozatomat. — Berni kezdi. — Amennyire sikeresnek szeretném hinni magam, bennem van ez a szorongó félelem, hogy fel fogják fedezni, hogy színlelt vagyok és hamis. Adj egy személynek hazug információt, ami jó színben fogja beállítani és el fogja hinni. Utálom ezt a felajzott, taposs le és csapja be, hiper-egoista modern életstílust és én is részese vagyok. A pénz kényelmessé és luxussá teszi az életet és nem élhetek kényelem és luxus nélkül. Biztonságot kell, hogy érezzek, és azt, hogy financiálisan lerombolhatatlan vagyok. A rossz oldalam, Joe, a Halál Kaszája, éjszakánként meglátogat és emlékeztet, hogy meg fogok halni és a pokolban a tanonca leszek, és csak addig enged élni, ameddig kegyetlen vagyok és könyörtelen. — Egy nagy kísérlet, — mondja, hogy bebizonyítsa, hogy az emberek egója elválasztja őket az Istentől. Azt állítja, hogy mocsok nélkül nincs bölcsesség és csak azért járok veled, hogy fitogtassam vitalitásomat és, hogy menyit pénzem van.

— Ha nem, akkor miért jársz velem? — Diana kérdően fordul Berni felé. — Miért hoztál ide, ebbe az országba?

— Mert szeretlek. — Berni feleli. — A jelenlétedben valakinek érzem magam. Leleményességet adsz nekem és fizikai erőt. Okot adsz, hogy éljek és akaratot, hogy jobb ember legyen belőlem.

— Mi lesz a feleségeddel? — Diana visszatörpan. — Hallottál róla mostanában?

— Utoljára, amikor láttam és beszéltem vele, három hónappal ezelőtt, amikor háromhavonta esedékes szabadságomra visszarepültem Floridába. Emlékszel arra, nem?

— Igen, emlékszem. De soha nem mondtad el, hogy mi történt ott kettőtök között. Annyira elzárkóztál látogatásoddal kapcsolatban, hogy feladtam a kérdést.

— Elnézésem kérem, ha ezt tettem, de idő kellett, hogy fejemben elrendezzem a gondolataimat. Nagyon el voltam foglalva, hogy beindítsam ezt az építkezést, és Szonja felettébb zavaró tényeket tárt elém, amivel nem akartalak megterhelni.

— Megterhelés vagy megosztás. A kettő között lényeges különbség van.

— Igen, lényeges. De addig nem tudok veled mindent megosztani, amíg mindent meg nem osztunk egymással.

Diana megáll. Megérinti Berni állát és felemeli. Belenéz a szemébe és könnyű csókot lehel a szájára. — Tudod, Berni, — mondja. — Játszi könnyen tudnék neked hazudni és te elhinnéd, mert azt mondanám neked, amit hallani akarsz. Mindenre rá tudnák venni, amire csak akarlak. De nem teszem, és te hibámnak tartod a becsületességet?

Egy megfiatalító áradat, amit Berni már évek óta nem érzett vesz erőt Bernin és a férfi reszketni kezd. Egy érzés, amely kitörli racionális okfejtését és összezúzza értékrendszerét, elgyengíti és alsóbbrendűvé teszi. Belekeveredett és eltévedt egy megfoghatatlan és rejtelmes

labirintusba, amiből soha nem fog kitalálni; közel áll ahhoz, hogy megadja magát a kapcsolat rabszolgaságának, és leláncolja magát önhibáinak tömegével, és engedje, hogy férfinemének gyengesége erőt vehessen rajta.

— Olyan szépséges vagy, — mormolja, — legyél a feleségem és gazdag nőt csinálók belőled.

— Külső megjelenés és szexepil az egyetlen kritériumod, hogy feleséget válassz. — Diana ismét megcsókolja Bernit, ezúttal hosszabban és mélyebben. — Nem tudod, hogy nekem nincs semmi pénzem? Nincs jól jövedelmező szakmám és nincsenek kapcsolataim a magasabb helyeken. Mutogatni akarsz más férfiak előtt, hogy jobban respektáljanak és irigykedve nézzenek fel rád? Elvárod tőlem, hogy mindenkit visszautasítsak, mialatt mezítelenül szaladok keresztül egy felgerjedt szatírokkal teli erdőn és ne álljak meg senkinek és ne beszéljek senkivel, hogy ne tegyelek féltékennyé. Gondolod, hogy meg tudlak menteni az ördögtől és meg tudlak menteni saját magadtól? Nem gondolod, hogy túl nagy kockázatot vállalsz egy ilyen fiatal nővel, mint én? El akarod magadtól dobni az összes kincset, amit alkonyodó éveidben olyan szerencsés voltál megszerezni, csak azért, hogy befektess az ágyadba?

— Igen, — Berni felkiált, és heves mozdulattal magához húzza Dianát. — Pontosan ezt akarom és te megéred az árát. Lehet, hogy nincs pénzed, de van minden más értéked. Nekem van pénzem, de azon kívül semmim.

— Berni, — Diana mondja és lépéseit Berniéhez igazítva, és karjait vállain ölelésre engedve, irányítja a férfit előre a puha homokkal borított erdei ösvényen, ami az ismeretlen felé kalauzolja őket. — Soha nem nyerhetsz bármit, hogy ne veszítenél el cserébe valamit. Ha engem megszerzel, elveszíted a feleségedet és a harminc évet, amit vele töltöttél. Ki kell törölnöd emlékezetedből az együtt töltött boldog évek emlékeit és elviselhetetlen méreteken fogsz megkínkoztatni. Egy férfi tengernyi értékből kell, hogy legyen összetéve és kötelessége van önmaga iránt. Az igaz és a jó nem szükségesen ugyanaz. A te magasságos célod a becsületesség és a kiválóság. Képes leszel-e hátadon cipelni a terhet életed végéig, hogy elhagytad a feleséged az ifjúságért és a szépségért, amit, mivel a szemed megvakult többé nem láttál benne?

— Az igazság abszolút lehet némelyeknek. Mások meg vannak győződve, hogy viszonylagos. — Berni feleli és nyitott tenyerével balja fele mutat. — Üljünk le ott, azon a kidőlt fatörzsön és hadd mondjam el neked, hogy Szonja és én, hogyan váltunk el utoljára egymástól.

Diana bólint és leülnek. Diana keresztbeveti lábát és elrendezi csuromvizesre ázott szoknyájának redőit és próbálja kirázni és kicsavarni belőle a vizet és a nap felé tartani, hogy gyorsabban száradjon a levegőn.

— Hallgatlak, — mondja egy percnyi feszült némaság után, egy mindentudó és mindenütt jelen lévő hangon, ami aláhúzza a mélységes megvetést, amit a hazugságok iránt érez, és ahogy gyűlöli a hazugokat.

— Ez volt az első és egyetlen hazalátogatásom, — Berni kezdi, — és bár teljesen nem ért váratlanul, mégis rettenetesen meglepett és megdöbbenett átalakulása, amit azokból az emberekből ítéltettem meg, akikkel körülvette magát, és hogy mi lett belőle. Először is ott van Wes, és a barátnője, Lulu. Egy tetovált bőrfejű és egy kövérkés krémes-minyon, akit ráadásul felvert tejszínhabbal öntöttek le. És Ádám, egy vénséges szatír, egy két lábon tántorgó csontváz,

aki el akarja adni házát és be akar költözni Szonjához, aki minden elhagyás és különélés ellenére, még mindig a törvényszerinti feleségem.

— Egy férfi azt kapja meg, amit kér. — Diana kacag egy keveset és tovább csavargatja szoknyájából a vizet.

— Igaz, — Berni feleli és hüvelykje és mutatójja közé fogja állát. — Ezek az alakok még nem is leptek meg annyira, ezeket már előzőleg ismertem, de mellettük egy egész gárda új, még kétesebb alak ólálkodik Szonja körül, akik miatt jobban aggódom. Van ott egy valóperes ügyvéd, aki azzal fenyeget, hogy Szonja ötmillió dollárra fog perelni, hogy kegyetlenül bántam vele és gyalázatosan elhagytam. De mégsem ez a leglényegesebb fenyegetés. Szonja félrehúzott és külön megnyugtató, hogy kétmillióval is megelégszik, ha nem akadályozom a válás lefolyását. Két millió, ennyit ki tudok fizetni és Szonja megérdemel ennyit, de mindennek tetejében Szonja közli velem, hogy van valami biztosítási nyomozóügynök, Eli Weinstein a neve, aki harmincmillió dollárt akar tőlem visszaszerezni, vagy biztosításcsalási vádat és háromszoros gyilkosságot fog a nyakamba varrni.

— És még mindig azt reméled, hogy férjhez fogok menni hozzád? — Diana enigmatikus mosolyt vet Berni felé, de a hangja elárulja, hogy nem haragszik és nem áll készen, hogy kiadja a kérő útját.

— Igen, remélem. — Berni feleli gyorsan. — Nem követtem el semmiféle biztosítási csalást, ami megközelítené a harminc milliót, és főleg nem gyilkoltam meg senkit.

— Valami vétked csak kell, hogy legyen, Pinokió. — Diana mondja és ujját Berni orra hegyéhez érinti, mintha keménységét vizsgálná, és biztos akarna lenni, hogy nem lesz belőle virágzó faág.

— Szinte semmi. — Berni tágra nyitja a szemét és jobbjának két ujját felemeli, mintha szigorú esküt tenne. — Egy teljesen legális fogadást csináltam egy bukmékernél, amin mindenemet kockáztattam és nyertem öt milliót. Három férfi meghalt a tengeren, de az én kezem nem volt benne. Lehet, hogy a bukmékeré igen, de az már az ő magánügye.

— És engem akarsz használni, hogy holmi pajzsként kivédjem a dühüket.

— Ha így akarod kifejezni magad, isteni eredeted könnyen kiszabadítana a hurokból és védelmet nyújtana, amíg a vihar el nem múlik.

— Én csak fákat védelmezek.

— Akkor varázsolj át engem is fává.

— Ez nem így csinálódik.

— Igazad van. Buta ötlet, és még mindig meg kell építenem ezt a hidat és becsületes emberré kell, hogy váljak.

Diana feláll. Kezét odanyújtja Berninek és segít neki is talpra állnia.

— Gyere, Berni, — mondja, — a dolgok soha nem olyan rosszak, amilyenek először látszanak. Milyen messze van az a zöldkocsmá? Szomjas vagyok és egy korsó hideg sört akarok magam előtt látni.

— Azt hittem, hogy nem iszol alkoholt.

— Eddig nem ittam, de mostantól fogva fogok.

Második Fejezet – Az Okosság Művészete

Szonja egyedül van otthon. Ádám el akarja venni feleségül, de még nem mondott igent. Ádám átküldte valóperes ügyvédjét, egy feltehetően kiváló embert. Három korábbi válását is ez bonyolította le. És mind a három esetet rettenetesen összezagyválta. A fondorkodó fiskális közölte Bernivel, hogy Szonja ötmilliót akar, és minden ingatlanjukat és ettől Berni rettenetes méregbe gurult. Visszarohant Magyarországra, nem adta meg a címét és minden kapcsolatot megszakított. Szonja utasította az ügyvédet, hogy kétmillió is elég és csak a Caladesi klubbeli házat akarja megtartani, és Berni azt csinál, amit akar a régi házzal, ami jelenleg három évre szóló bérleménybe van kiadva egy özvegynek és két felnőtt fiának.

Ádám egy tiszta enigma. Olyan ügyei vannak, mint a keresztretjtvény, amit a bizarr embereknek találtak ki. Ádám tisztára úgy beszél és olyan retorikával, mint egy tetves politikai patkány a közpódiumon. Háza a piacra van dobva és minden pénze le van kötve egy megőrzési alapítványba, amit a családi megbízott, a legidősebb fia ellenőriz. Ha Szonja férjhez megy hozzá, ügyvédi meghatalmazást kell aláírnia, és ugyanazt a megbízottat kell kineveznie vagyonának kezelésére, arra az esetre, ha képtelenné válik saját ügyeinek intézésére.

Ádám ragaszkodott, hogy egy ágyban aludjanak. És együtt is aludtak. Nem nagy ügy, Szonja vélekedett, együtt jár az intim viszony. De, amiket az öreg akart. De kérem, aztán van undorító és van fertelmesen undorító. Ádám még ezen is túltett. Házasság és szerelem, még Viagra tablettákkal és pénisz pumpával is, nem egy ilyen vén majomnak való. Dugja az ujját máshová és ejtse be a műfogsorát valahova egyebüvé.

Ha Szonja jobban meggondolja, Berni mégiscsak jobb volt. A misszionárius pozíción kívül mást nem is nagyon akart. És a pénzügyeket megbeszélte vele. Berni nyitott könyv volt. Rendben, nem mindig volt előnyös, hogy kétes üzleti kalandjait Szonja ismerje, de Berni semmi esetre sem sikkasztott vagy csalt többet, mint a mögötte álló alak, akinek hasonló lehetőségei akadtak. Talán inkább valami gengszter maffiás elől bujkál és nem hites felesége elől. Az aljas kóklerek, ha megszagolják, hogy valakinek pénze van úgy rezsegnék körülötte, mint legyek a friss kaktusz körül. Harminc millió dollár, azt a kíváncsú fenekemet, Berni ügyes, de nem ennyire. Hogy ennyit lopjon magasan a klasszisa felett áll.

Pontosan ebben a pillanatban, amikor végre Szonja már kezdett valahova kilyukadni, kezdte összeszedni a gondolatait, és megérteni, hogy hogyan viszonyul a kapcsolataihoz, csörögni kezd a telefon.

Ránéz a drótnélküli kicsiny képernyőjére. Egy ismeretlen telefonáló, a számot beprogramozták, hogy megkerülje a telefonkészülék hívóazonosítási képességét. Szonja nem veszi fel. Vár ameddig a hívó beszélni kezd.

— Mrs. Higgins, — kezdi a telefonáló, egy nőies férfihang. — Itt Eli Weinstein, biztosítási nyomozó beszél. Már beszélgettünk előzetesen is. Remélem, hogy nem zavarom a hívással, de megtaláltuk a férjét és a maga készséges együttműködése sürgősen szükségeltetik. Megadom a közvetlen számomat és kérem, hogy hívjon vissza, ahogy megkapta ezt az üzenetet.

Szonja meredten nézi a telefont, talán csak egy másodperc töredék részéig, de a másodperc, mint egy gombostűfej nagyságú buborékmemória, milliárdnyi bit mélységes gondolkozási információt tartalmaz, és felveszi a kagylót. — Szonja Higgins beszél, — mondja. — A férjem nem tartozik senkinek se semmi pénzzel. Hagyjanak neki békét, akárhol is tartózkodik.

— Éppen ellenkezőleg. — Eli belevág Szonja szavába, lényegre térően és nem törődve az udvariaskodással. — A cégemnek bizonyíték áll rendelkezésére, hogy a maga férje számos biztosítási csalást követett el, gyilkosság elkövetésére bujtatott, és rezüméjén valótlanságokat állított magáról.

— Miért nem jelenti fel az illetékes rendőrségen, akármelyik kerületben is van, vagy értesítse az FBI-t, ha elhagyta Florida államot?

— Hagyjuk a törvényt ki ebből az egyenletből. — Eli feleli. Hangja magabiztosabb és mélyebb, mintha valaki vadonatúj acélgolyókat plántált volna herezacskójába.

— Akkor, kedves uram, — Szonja mondja gúnyosan, — magának nincs semmi jogi alapja. A cége fogadást kötött és veszített. Az eset le van zárva. Adjon be bírósági keresetet és határozzanak az esküdtek. Ha a férjem bűnös, semmi körülmények között nem fogom védeni.

— A férje életéről van szó. Nem a biztosító cégnek tartozik a pénzzel. A harminc millió dollárral a Las Vegas maffiának tartozik. Nem gondolja, hogy ezzel az információval racionálisabb kellene, hogy legyen a hozzáállása?

Józan okfejtés utasít, a gondolat úgy lép be Szonja bensőjébe, mint egy láthatatlan tolvaj, aki az eldugult szennyacsatornán keresztül csúszik be Fort Knox erődjébe. Ötletek és metódusok különbözhetnek, de a régi bevált álnokság soha nem véti el célját. Jobb lesz, ha megjátssza az együttműködést és felajánlja segítségét, amíg meg nem tud többet, hogy Weinstein mennyire szemtelenkedett el hazugságaival, és mennyire van ebben az ügyben a maffia érdekelve. A maffia ellen való harc az esztelenek küzdelme, mert a maffia egy tűzokádó hétfejű hidra, ahol levágasz egy fejet és kettő támad helyette. Talán ez az egérszerű szürke Weinstein hazudik, mert rettenetesen árad belőle a kétszínűség bűze. Inkább ők tartoznak a maffiának és Bernivel akarják kifizetelni tartozásukat.

Nyilvánvaló esete a szervezet nagybani zsarolásnak, ami olyan világos, mint éjfél után a vak ember látása egy feneketlen köszénbánya fenekén.

— Mr. Weinstein, — Szonja hangja édessé lesz és szenzuálissá. — Miért nem ezzel kezdte? Már régen szeretném megtalálni a férjemet. Nekem is van elszámolni valóm vele, és ha

megtalálnám, én is szeretném letépni a fejét. Nagyon csacsiság lenne tőlem, ha nem segíteném magát. Nem?

A megdöbbenet meglepetés, ami mint hangrobbanás, szuperszonikus sebességgel rohan Szonja felé a vonal túlsó végéről. A levegő összesűrűsödik és elnehezedik, és remegve telik meg az elfojtott hitetlenség némán vibráló csendjével.

— Mr. Weinstein, még a vonalban van? — Szonja kérdezi. — Hallotta, amit mondtam?

— Igen, — Weinstein végre megszólal. — Hallottam és örvendek, hogy végre másképpen kezdi látni a dolgokat. Személyesen tervezünk találkozni a férjével és szeretnénk még egy esélyt neki adni, hogy lerendezze tartozását. Ha lehetne, hogy ön csatlakozna hozzánk és okosan, rábeszélő módon tudna hatni rá, hatni tudna józan logikájára és meggyőzné, hogy értelmes döntést hozzon és tudtára adná, hogy semmi más út nincs. Helybeli megfigyelőnk jelentette, hogy jelentős összegek állnak Mr. Higgins rendelkezésére és mindenki javára lenne, ha lerendezné a számláját velünk.

— Velünk? — Szonja kérdezi, nem mulasztva el észrevenni a kicsiny névmást, ami odabiggyesztve ott lóbálódik a mondat végén. — Maga a biztosító céget képviseli vagy a maffiát, vagy mind a kettőt?

— A szó szoros értelmében kifejezve, a velünk mi ketten vagyunk. — Weinstein hangja férfiasabbá lesz és dikciója felettebb javul. — Ennél a pontnál, csak maga lesz és én. Kizárólag csak akkor, ha sikertelenek leszünk, akkor lesz, a mi többes szám. Már úgy értem, az egész biztosítótársaság. Csak abban az esetben kell referálnunk vissza Don Vittorio úrnak és tudatunkunk vele, hogy nem áll módunkban fizetni, mert a pénzét Mr. Higgins ellopta tőlünk. És ezt nem azért tesszük, mert respektáljuk a férjét, vagy annyira jó emberek lennénk. A közös érdek vezet minket. Ha képtelenek vagyunk Bernitől behajtani, a férje kötelezettségei a magáévá válnak, és rá leszünk kényszerülve, hogy a maga vagyona után induljunk. Gondolom, hogy nem kell részleteznem, hogy ennek milyen rettenetes következményei lennének. Vagy igen? Még egyszer kérdezem, jön vagy nem?

— Nem jöhetek egyedül. — Szonja feleli, mérlegelve az esélyeket és a várható hasznot, vagy, hogy tisztára csak bosszúból csinálja meg a dolgot. — Eljegyzett menyasszony vagyok és a vőlegényem el kell, hogy kísérjen. Azt mondja a drágám, hogy egyetlen napot sem tud meglenni bájoságom nélkül.

— Nem javasolnám. — Eli Weinstein hangjának oktávja eggyel emelkedik és a düh árnyalata keveredik bele. — Minél kevesebben keveredünk bele az ügybe, annál jobb. Mr. Higgins nagyon beizgulhat, ha meglátja magát új Rómeójával.

— A vőlegényem, Ádám Pronk a neve, nagyon befolyásos és nagyhatalmú ember. Sok mindennek tisztelhetnénk, de semmi esetre sem a Rómeómnak. Az én Rómeóm egy fiatal és erős férfi. A neve Wes. Úgy emlékszem, hogy már volt szerencséje hozzá. Őt is magammal hozom és Wes nem megy sehova szívbéli arája, Lulu a pincérlány nélkül. Akivel feltételezem, szintén találkozott. Tehát akciós egységem legtöbb tagjával már régi és közeli ismeretségben áll és be fogjuk bizonyítani magának, hogy szolgálatainkat felettebb előnyösnek fogja találni. Egyetért velem, Mr. Weinstein? Vagy nem?

— Nem fogadható el. — Eli Weinstein váratlanul felkiált. — A tényleges találkozó maga és Berni között négy szemközt kell, hogy történjen. Kizárólag csak maguk ketten lehetnek jelen.

— Rendben, adja ide a címet. — Szonja is felemeli a hangját és szája keskeny vonalba élesedik, a méregnek nemzetközi jelévé, amit szerencsére, a modern elektronikának köszönhetően, Eli nem láthat. — Megpróbálok összehozni elidegenedett férjem és köztem egy privát konzultációt, de nem garantálom, hogy nem lesz belőle testi ütlegetés. Berni lehet, hogy ragaszkodni fog fiatal női barátját magával hozni és én alig várom, hogy szálanként téphessem ki a kis lotyó haját, és kaparhassam ki a szemét.

— A cél szentesíti az eszközt. — Eli csendesebbre fogja a hangját és behúzza retorikájának gyeplőjét. — Száz százalékosan egyetértek magával, de telefonon nem adhatom oda az adreszt. Találkozzunk inkább valahol, ahol mind a ketten biztonságban érezzük magunkat, egy semleges helyen, és odaadom a címet és oda-vissza a repülőjegyet. Nem kell senki tudtára adni, hogy hova megyünk. Mi is ugyanazon a gépen leszünk és vigyázni fogunk, hogy minden rendben legyen és a tervek szerint történjen.

— Rendben, — Szonja feleli. — Találkozhatunk. A többi az én dolgom.

— Engedje meg, hogy megismételjem. — Eli mondja fenyegető aláfestéssel a hangjában. — Ne hozza magával Ádámot, vagy akárki mást. Máskülönben rá leszünk kényszerülve, hogy tudtára adjuk, hogy hatvanmillió gengszteradóságot vesz el feleségül, és lehet, hogy felbontja az eljegyzést.

— Hatvan milliót?

— Igen, hatvanat. Ha Don Vittorio is be lesz keverve az ügybe, a tét megduplázódik.

— Ok, megértettem. Hol találkozunk és mikor. Ott leszek.

— Van egy zálogház a Route 19-es állami úton, kissé délre a Moog utcától, az országút nyugati oldalán. Mellette van egy elhagyott benzinkút és mögötte egy kiégett karbantartó műhely. Nem tudja eltéveszteni. Ma este nyolc órakor várni fogom ott magát. Eszébe ne jusson, hogy értesíti a rendőrséget vagy egy magándetektívet vesz fel testőrnek. Csak a férje életét veszélyeztetné vele.

— Mi lesz, ha Berni nem hajlandó fizetni? — Szonja kérdezi, és aggódó bizonytalanság érződik a hangjában. — Remélem, hogy nem fogják bántalmazni. Vagy igen?

— Gondolja, hogy még mindig szereti magát? — Eli kérdéssel válaszol a kérdésre.

— Azt hiszem, hogy igen. — Szonja hangja elcsuklik. — Kell, hogy még mindig szeressen.

— Akkor nincs semmi oka aggódni. — Eli feleli és leteszi a kagylót.

Harmadik Fejezet – Az Uzsorás Barlangja

Eli Weinstein lenyomja a gombot a mobilján és a vonal megszakad.

— Valentino, — fordul a bukméker felé, aki agyalágyult mosollyal az arcán vigyorog. — Jobban sikerült, mint gondoltam. Vagy nem úgy gondolod? Rávettem, hogy ma este idejőjjön, és majd mi innen átvesszük az irányítást.

— Miért az én zálogházamban? — Valentino rázza a fejét. — Nem tudtál egy kevésbé feltűnő helyet találni? Lehet, hogy hozz valakit magával, vagy valaki követi. Ezer és ezer arc megy ki és be a parkolómból. Az ember soha nem tudja kiválasztani az ellenséget a sok barát közül.

— Pontosan. Bejött, körülnézett, kezébe vett néhány darabot és elment. Te nem kérdezted a klienseidtől, hogy hova mennek, ha itt hagyják az üzletedet. Vagy igen?

— Jobbára nem. — Valentino megigazítja óriási pókhasát, amit, szokása szerint az egyik alacsony pulton nyugtat. — Nem bánom, ha idejön, ha ez a Joe, ez a te barátod előáll a furgonnal. Elvégre az ő ötlete volt az egész, és ha részesedni akar a profitból kockázatot is kell vállalnia és némi hasznos tevékenységet is kell csinálnia.

— Felőle ne aggódj. — Eli bólint és szeme szinte észrevehetetlenül keskenyebbé húzódik. — Gondosan lekadereztem. Közülünk való, és ami oldalunkon áll.

— Könnyen játszhat kétkulacsos politikát. — Valentino felnéz és kételkedni látszik.

— Eszedbe se jusson ilyesmi. — Eli felvesz egy Uzi géppisztolyt és belesandít a csövébe. — Joe a legaljasabbja a legaljasabb személtáda ravaszkodó visszamaradott csatornamocsoknak, akivel valaha is találkoztam, és találkoztam már egy jó párral szakmám gyakorlása folyamán. Berni Higgins kebelbarátja. Van valami megfoghatatlan a kettő között, amit még nem tudtam kitapintani. Joe mondta nekem eredetileg, hogy Higgins olyan vezetői állást kapott, ahol százmillió dollárokat tud lopni. Úgy nézem, hogy Joe szeretné, ha Higgins sikkasztana a sikkasztás kedvéért. Családi barát lett belőle Higginséknél, de ez még nem jelenti, hogy kedveli Szonját, a feleséget. Lehet, hogy van valami mélyen ülő pszichopata motiválása, de erősen kétlem. A megalóvéért van benne ebben a bakugratásban. Úgy, mint akárki más.

— Rendben, eléggé meggyőzően hangzik. Gondolom, hogy használhatjuk, mint megbízható sofőrt, hogy az egyik helyről elvigye a portékát a másikra. De ennél többet nem kell tudnia.

— Egyetértek, — Eli bólint mindent tudóan, — és Szonja még meg is fog benne bízni, ami a mi munkánkat jóval könnyebbé teszi.

Kevéssel később egy kézbesítő fiú egy nagy barna zacskóban kínai ételt hoz. Eli kifizeti és nekiállnak enni. Valentino műanyag kanalat használ és a kezét, és időnként nagyokat szürcsöl egy szalmaszálból, amit beledugott egy literes gyömbérsör pohárba. Eli fapálcikákkal eszik, lassan és gondolataiba látszik elmerülve és mialatt rág, állát hüvelykje és mutatóujja közé fogja.

Öt perccel múlt nyolc óra, kint már sötét van, és egy kocsifordul be a behajtóra. Mind a ketten a bejárati ajtó felé néznek és Valentino sörétes puskája után nyúl.

Az ajtó kinyílik, a figyelmeztető csengő disszonáns hangja bosszantóan csilingel és kellemetes illatfelhőt húzva maga után Szonja keringőzik befele.

Egyedül van, de valaki várakozhat a kocsijában.

— Hozott magával kísért? — Valentino kérdezi.

— Nem. — Szonja rámered a testes olaszra. — Adja ide a címet és már itt sem vagyok és két héten belül jönök a válasszal.

— Le kell ellenőriznem a kocsiját. — Valentino cigarettára gyújt, hosszú slukkot szív és a füstöt Szonja arcába fújja. — Adja ide a kulcsait. — mondja és a pénztárcássza fiókjából kivessz egy pisztolyt és a fegyverrel mozdulásra inti Szonját. — Menjen be a hátsó szobába. Egyike a régi barátainak várja ott és odaad majd mindent magának, amire szüksége lehet és elmagyarázza, hogy mit kell csinálnia.

Szonja tétovázik. — Maga kicsoda? — kérdezi. — Valóban szükséges, hogy beszélgessek magával?

— Nem. — Valentino röhög. — Csak csinálnia kell, amit mondom.

Szonja Eli felé fordul, előretartott mutatóujját rászegezi és kiabálni kezd. — Sajnálom, de tévedtem. Elhittem, amit mond és beugratott, hogy jöjjen ide. Ide a barlangjába ennek a dagadt digónak. Ez a maffiával van, és maga ijesztgetni akar vele?

— Igen. — Eli bólint. — A maffiával van és jobb lesz, ha megválogatja a szavait. Fegyver van nála és nem szereti, ha sértegetik.

— A kulcsokat, — Valentino ordítja, és Szonja kezéből kitépi a táskáját. — Lady, ne húzza az időt. Egy segédserif lesz itt percekben belül és nem szeretném, ha itt találná magát.

Szonja síkit és ütni kezdi Valentino hátát, ami rugalmas és vaskos, mint egy százkilós reszelt mozzarella sajttal megtömött zsák.

— Csillapodjon, Mrs. Higgins. — Eli hátulról megragadja Szonja karjait és átfogja a vállát. — Ne legyen ilyen izgága. Senki nem akarja magát ijesztgetni. Mi mind partnerek vagyunk ebben az ügyben és bízunk egymásban. Menjen ki azon a hátsó ajtón és mindjárt világos lesz, hogy miről van szó. Üzlettársam elhajtja a kocsiját egy kieső parkolóba és a maga barátja külön fogja odavinni magát. Higgye el, ez csak pusztán elővigyázatosság. Harminc millió dollár temérdek pénz és nem játszodozhatunk. Kérem, ne vitatkozzon és kövesse az utasításokat. Minden rendben lesz és szerencsés.

A hátsó ajtó megnyílik és Joe, a halál kaszája áll a küszöbön. Éjszakai nőrsz kezeslábasába van öltözve és megnyugtatóan mosolyog. — Szonja, — mondja, — adja oda a kulcsait ennek a finom úriembernek. Ő majd hazahajtja a maga kocsiját, mialatt maga velem jön. Valahova, egy privátabb helyre kell mennünk, ahol nem szakítanak félbe belépő kliensek vagy a rendőrség. Senkinek nincs szüksége ilyesmire. Mi mindannyian becsületes business emberek vagyunk és tiszta a priuszunk.

— Nem. — Szonja toporzékol. — Adják vissza a táskámat és engedjenek el.

— Sajnálom, — Joe feleli és szemét Valentino felé villantja, aki hátratekeri Szonja kezét és bilincseket kattint rá. Közben Eli betömi Szonja száját és fekete csuklyát húz a fejére.

— Kulturáltan is elvégezhetjük volna, de maga nem bízott bennünk. — mondja Joe nyugodtan, és hangja fenyegetőbb, mintha teli torokból ordítana. — Főleg bennem nem bízta, — folytatja tegezve, — ami nagyon rosszul esik nekem. De ne félj, nem haragszom rád, és olyan finoman fogok veled bánni, ahogy erőmből telik.

Szonja rángatja a testét és tekereg, addig rúg a lábaival, amíg azt is körbe nem tekerik a ragasztószalaggal és többet nem tud mozdulni. Joe a felkapja, átdobja a vállán és kiviszi a hátsó szobába. Ott keresztülmegy a szobán, a szerviz kijáraton kimegy és Szonját bedobja a ház mellett közvetlenül várakozó csukott furgonba.

Valentino odalöki Szonja táskáját Elinek. — Indulj, — mondja, — és hajtsd vissza a lady kocsiját a házához. Állítsd be a garázsba és a táskával együtt hagyd a kulcsait az ebédlő asztalon. Ha végeztél távozz a hátsó kijáraton és hagyd a frontajtót bezáratlanul. Menj vissza gyalogosan a főkapuhoz, és gondod legyen, hogy senki se lásson meg. A Route 41 út és a Caladesi bulvár sarkán várj, és ahogy megszabadultam a segédseriftől felveszlek.

— Minek a segédserif? — Eli magához veszi Szonja táskáját és kulcsait.

— Alibi. — Valentino vigyorog. — Egy becsületes gazembernek mindig szüksége van egy jó alibire. A harmadik adag kínai étel a segédrendőrré. Csudamód szereti az édes-savanyú csirkepörköltet brokkolival.

— Értem, — Eli mosolyog. — Teljesen zseniális. Már úgy értem mind ez az elővigyázatosság és tervezgetés, hogy ne bukjuk le.

— Igen, éppen te beszélsz? Mintha lenne valami fogalmad, hogy hogyan kell behajtani egy váltságdíjat. — Valentino int Elinek, hogy mozduljon. — És vidd magaddal a doboz hagymás-nudlidat és styrofoam poharadat és dobd ki valahol máshol, minél messzebb innen. Nem akarom, hogy a segédserif barátom gyanúsítsa, hogy nem egyedül üldögéltem az üzletemben egész este.

—

Rendben, félig már teljesen benne vagyok a pácban. Szonja gondolja, mialatt összekötözött kezei lóbálódznak lefele és a térdeinél megmarkolva egy erős kéz fogva tartja. *De még nincsen minden elveszve. Keresni fognak. Lehet, hogy ez az egész csak egy ijesztgetés. Talán ha kooperáltam volna velük elkerülhettem volna ezt a durva elrángatást. Ahogy kiveszik a számból a rongyot, megpróbálok értelmesen érvelni Joe-val.*

Szonja felül a furgonban és hátát a fal fémes hidegének támasztja. A motor felmorog és megindulnak. A gravitációs tehetetlenség jobbra taszítja testét és tudja, hogy balra fordultak. A Route 19 úton északi irányban haladhatnak.

Ha számolok talán meg tudom becsülni az időt és tudni fogom, hogy milyen messze megyünk. Szonja gondolkozik és némán imádkozik. *Üdvözlégy Mária, malaszttal teljes, az Isten veled van, egy Mississippi, két Mississippi. Nehéz elhinni, hogy Eli egy legitim biztosítónak dolgozik. És ez a füstös hájtömeg, miféle emberekkel keveredett össze ez az én drága Bernim? Teljesen felháborító lenne bármi jelentős összeget fizetni nekik, még akkor is, ha Berni lopja a pénzt.*

Percek múlnak. A furgon egyenletes sebességgel gurul előre. Néha megáll, valószínűleg egy piros lámpánál és Szonja két lábbal rúgja a furgon oldalát, mialatt Joe ököllel veri az elválasztó falat és hátra ordít. — Nyugi, mindjárt ott vagyunk.

Jóval később, legalább egy óra eltelik mialatt egyetlen egy helyen sem fordultak be és a megállások is már régóta abbamaradtak. Kint kell, hogy legyenek a nyílt terepen, valahol északra, mindentől messze távol. Majd fordulnak, feltehetően balra megint és a furgon vadul ugrálni kezd, majd fokozatosan lelassul, és többször éles szögben ide-oda fordul. Szonja nem tudja tartani magát. Ide-oda gurul a padlón, ruhája elszakad és könnyei és mérge csúnyán elmaszatolják szemfestékét.

Húsz perc további zötyögés után a furgon megáll. Szonja hallja, hogy valaki kiszáll; Joe-nak kell lennie és nehéz léptek surlódnak valamilyen kemény felületen és a hang a furgon hátsó ajtajánál megáll. Kilakatozza az ajtót, szélesre tárja és nyílt tenger sós illata és döglött halak penetráns büze üti orrba Szonját és eltompítja egyetlen érzékszervét, ami hallása mellett még úgy-ahogy használni tudott.

— Hogyan érzi magát? Minden rendben? — Szonja hallja Joe hangját, de nem lát semmit, szeme szája bekötve és csak torokból jövő mély morgást tud hallatni.

— Örülök hallani. — Joe feleli. — Sajnálom, hogy ezen keresztül kellett vinnünk magát, de nem volt más lehetőségünk. Minél hamarabb fizet a férje, annál hamarabb túl fogunk esni ezen a kellemetlenségen.

Joe felemeli Szonját. Az asszonyt a vállára fekteti, hasa a férfi kulcscsontjára szorul és a feje a férfi hátsója felett lóbálódzik, és Joe megindul. Egy perc múlva valami lépcsőkön megy lefele, többször fordul, és végre leülteti Szonját valami hideg és kemény felületre.

— Itt vagyunk. — Joe mondja és leveszi a csuklyát Szonja fejről és kioldja a szemét bekötő zsebkendőt.

Szonja körülnéz. Pupillája még meg kell, hogy szokja a fényt, bár a hely gyengén van világítva és számalom nélküli kegyetlenség ijedelmét sugározza. Egy kis helyiségben van, durván faragott kövekből rakott falak három oldalon és a negyediken rozsdás vasrács. A rácson túli keskeny folyosó alacsony mennyezetén magányos villanykörte ég egy dróthálóval védett fémlámpában és a levegő nedves és tele van penésszel és sehol egy hang. Még egy tücsök cirpelése sem hallatszik.

— Ha megígéri, hogy nem kezd el hisztériázni, kiveszem a szájából a rongyot. — Joe mondja, és meredten méregeti Szonját, mint egy pszichiáter a bolondot a veszélyes-osztályán.

Szonja bólínt és Joe kiveszi a szájából a rongycsomót. Sonyja kiköp néhány cérnaszálat, nagyot nyel, de nyelve nem hajlandó mozdulni. Szája úgy érződik, mintha több nap óta fűrészport evett volna és semmi mást, de végre, nagy nehezen ki tud nyögni néhány akadozó szótagot.

— Hol vagyunk?

— Egy öreg spanyol erődítmény pincéjében. Senki sem tud erről a helyről és itt néhány napig tökéletesen el lehet rejtőzködni, amíg Berni át nem utaltatja a pénzt.

— Honnan tudná, hogy hova és kinek? — Szonja kérdezi, ahogy lassan visszanyeri beszélőképességét. — Találkoznom kellett volna vele és megbeszélni a dolgokat.

— Majd én felkeresem Bernit. — Joe mondja és keskenyre húzza szemeit és fenyegetően néz Szonjára. — Maga itt marad.

— Ebben a földalatti börtönben?

— Igen, de nem kell aggódnia semmiért. Murdoch fogja magát vigyázni, amíg én távol vagyok.

— Ki az ördög pokla ez a Murdoch?

— Szükségtelen káromkodni. Murdoch a gondnok. Hoz magának ételt és vizet és kicseréli a vödröt.

— Milyen vödröt?

— Azt, ott a sarokban. Nyugodtan használhatja, ahogy szükséges. Egy perc múlva már itt sem vagyok.

— Mi lesz összekötözött karjaimmal és lábaimmal?

— Ah, majdnem elfelejtkeztem róluk. Levehetem a ragasztószalagot, de meg ne próbáljon semmiféle hirtelent, minthogy tökömbe rúg vagy kikaparja a szememet. Ha bármi rosszat csinál, ismét ki kell, hogy üssem magát és nem szeretek nőket bántalmazni.

— Nem csinálok semmit. — Szonja vacog, — de itt nagyon hideg van. Be tudna hozni legalább egy-két meleg ruhát?

— Murdoch majd hoz valamit. Egész gyűjteménye van régi katonakabátokból, leginkább a polgárháború idejéből. Kiássa a halottakat és leveszi róluk a kabátot. Kissé félkegyelmű és alig tud beszélni. Ha egyáltalán, de mindent ért és elfogadhatóan tud főzni. Maguk ketten jól ki fognak jönni egymással.

Joe kiveszi a bicskáját. Kinyitja a kést rajta és elvágja a ragasztószalagokat. Az összegyűrt darabokat begyűrja a zsebébe és kihátrál a cellából. Kint vastag láncot tesz az ajtó rácsaira, lakatot csattant rá és visszafordul Szonja felé.

— A minél előbbi vizontlátásra, babaarc. A férje kitűnő tanoncom lesz a pokolban. Semmi oka, hogy aggódjon miatta.

Negyedik Fejezet – Az Üzenethozó

A hídépítés erőltetett ütemben halad. Egy hatalmas acélsodrony fonatozó gép áll a bal parton és sodorja a kábeleket, és ahogy egy pár elkészül, egy motoros dereglyén átúsztatják a pillérekhez, bekötik a fogadófejbe és a jövőbeli út alapját, egy acél hídpályarészt beemelnek és ráterhelik. A rövidek kerülnek be elsőnek és az utolsó pár, a leghosszabbak utoljára, de az még legalább egy fél évvel odébb van.

Berni ideje javát a Bechtel lakókocsiban tölti. Hat napot egy héten és legtöbbször hajnaltól esteledésig. Keményen dolgozik és mindenki tiszteli, semmi hiba nem történhet ellenőrzése alatt.

Diana már régóta nem marad otthon. Idejét legtöbbször az erdőben tölti. Bejárta az összes nyugatra lévő hegyeket, és néha több napig is távol marad. Más alkalmakkor Berni lakókocsijában ül, átnézi a levelezést és ritkán mond valamit.

A környezet látszólag idegen számára és nagyon nem érezheti magát otthon.

Othronról nem jönnek hírek, de a hírek hiányát jónak is lehet venni, Berni gondolja, és nem aggódik.

A kora reggeli geodéta felmérés milliméter pontossággal a tűrés határain belül igazolta a befogadó kábelfej helyét és jelenleg két hatalmas bárka manőverez a nyugati pillérláb körül és a közelükben egy száztonnás úszódaru helyezkedik készenlétbe. A beszerelés két napot is igénybe vesz és a tapasztalt művezető jól ismeri a dolgát. Berni lazíthat egy keveset, talán felfrissíti a munkanaplót és jegyzi a napi előmenetelt.

Egy alak közelit kívülről, nehéz léptek jönnek fel a bejárat recsegő fadeszkáin és valaki kopogás nélkül benyit.

Berni felnéz. A látogató Joe, a Halál Kaszája, pliszírozott nadrágba és nyitott nyakú rövid ujjú ingbe öltözve és mutatóujját nem létező kalapja felé böki és barátságos, nyílt módon Bernire vigyorog.

— Maga? — Berni megretten. — Maga mit keres itt fényes nappal?

— Business, — Joe feleli és leül a Berni íróasztala előtti vendégszékbe. — Businessről jöttem ide veled beszélni.

— De, mégis, napközben? Miért.

— A pszichoterápiás retrográd szövegelések kora lejárt. Eljött az idő, Berni, hogy fizess. Itt az idő, hogy válassz.

— Válasszak? — Berni ráncolja a homlokát.

— Igen, válassz. A teremtőd, akit annyira imádsz és tisztelsz szabad akaratot adott neked, hogy válaszd, amit a legjobbnak tartasz az adott pillanatban. Választásodat általában és látszólagosan, az opcióknak széles skálájából kell kikeresned, amit a te fajtád előszeretettel szeret túlkomplikálni. Szereti analizálni, genetikailag derivált vagy környezet behatási tényezőkre felosztani, legyen az előre eltervelt vagy spontán, esetleg megbocsátható vagy erőltetett. Könyvtárakat lehetne megtölteni a ti megvetendő Freudian szemetetekkel, amit a ti állítólagosan szakértő analitikusaitok széles körökben és hangosan hirdetett áltudománnyá csinálnak, és aminek csak egyetlen célja van, hogy megapénzzel megtömje a hirdető zsebeit. De a gyakorlatban a választás kettőre van leszűkítve. A digitális nullára vagy egyre, vagy az akadémikus igenre vagy nemre, a választásra a jó és a rossz között, vagy a fertelmes és a szép között. Kivéve a te esetedben, Berni, a te választásod a rossz és a rosszabb, vagy a kegyetlen és az erkölcstelen között van.

— Nem akarok meghalni. — Berni kezeit íróasztala ellen nyomja és kihívóan megmerevíti magát. — Nem akarok a tanítványod lenni. Meg akarom magam váltani. Jó akarok lenni és becsületes.

— Ezzel elkéstél. — Joe vigyorog. — Két jelentős biztosítási csalást követtél el. Galádul szerzett pénzedet jól jövedelmező állást vásároltál magadnak és elhagytad feleséged egy tyúkeszű fiatal lotyó szerelméért. Ne tekintgess folyton vissza, ahogy egész életedben csináltad, törje előre és tedd fel a koronád gáztetteid csúcsára.

— Hazugság. — Berni feláll. Szeretné, ha lenne egy mód, hogy elhallgattassa Joe-t, Talán valaki jön és megzavarja őket, óhajtja, de sokáig az sem segítene. Joe soha nem fogja feladni; addig fog vissza és visszajönni, amíg el nem éri, amit akar. *Ki kell állnom magamért*, Berni biztatja magát, *és meg kell mondanom, hogy találjon egy másik tanítványt. Ez az itteni meggondolta magát és többé nem akar a gonoszok közé tartozni.* Majd hangosan felkiált. — Ölj meg, ha akarsz, de többet semmi közöm hozzád. Megláttam a szépséget és megtapasztaltam a jószágot, amit többet nem lehet meg nem történné tenni.

— Nem megölni jöttem ide téged, vagy, hogy elvigyelek, mint alantas szolgálmat. Addig élhetsz, ameddig tudsz. És azzal, akivel akarsz. Csak egyetlen dolgot kérek tőled. Hogy válassz. És választásod könnyű kell, hogy legyen. Akármit is határozol, az ördög győzedelmeskedik, és én elégedett leszek.

— Hagyd abba a rejtvényekben való beszélést. — Berni ököllel rácsap íróasztalára. — Mond meg, hogy mi dolgozol itt, vagy tűnj el örökre. Soha többé nem akarlak látni, sem az életben sem utána. Halálom után a mennyekbe megyek, és nem leszek a szolgál.

— Rendben, — Joe hahotázik. — Akkor beszélhetek veled egyenesen. Többé semmi szépítgetésre nincs szükség. Benne vagy a pácos hordóban, kis barátom, de egészen lent, közvetlen a fenekénél.

— Mit? Ki vele, — Berni ordít. — Miről beszélsz?

— Szonja, a volt feleséged, komoly bajban van. Elrabolták és az emberrablók harmincmillió dollár váltságdíjat követelnek. Vagy elsikkasztod a harmincmilliót most rögtön és kifizeted a cetlit, vagy asszonyod meghal. És lassú és rettenetesen kegyetlen halállal fog kimúlni.

Volt feleség? Berni rámered Joe-ra. Ez tényleg azt hiszi, hogy egy volt férj, még egy különvált, de mégis legális házasságban egybekötött valaki is, szörnyű módon aggódik, hogy mi lesz ex-arájával? Ha meghal, és legyen az egy legszörnyűségesebb esemény, többet nem lesz asszonytartás, nem kell megosztani a vagyont és nem kell sikkasztania a hidra kiutalt beruházási tőkéből. Milyen kár, hogy nem kötött Szonjára életbiztosítást. Lehet két gonosz cselekedetnek jó kimenetele? Kijöhet két becsstelen dologból egy becsületes? Ha két hátrafordulót csinálsz ugyanott vagy ahonnan elindultál. Két negatív összeszorzásából egy pozitív lesz, de lett valaha két pozitívból egy negatív? Valami hiba van a Newton féle fizika törvényei körül. A büntetőtörvénykezés birodalmában a hanyag mulasztás súlyosan büntetendő. Lehet, hogy őt, Bernit előveszik, hogy ő maga tervezte felesége elrablását? Pénzügyi nyerészkedés okából, és az esküdtek a sikkasztási tárgyaláson kedvezőbb fényben fogják látni tetteit, szimpátiát fognak érezni vele szemben és kegyelmet. Azért lopott, hogy megmentse a feleségét, ifjúságának szerelmét.

— Maga hazudik, — Berni mondja nyugodtan és szemrebbenés nélkül állja Joe tekintetét. — Szolgáltasson bizonyítékot. Szonja beszélte rá erre a cselvetésre? Így akar visszavágni nekem? Nem tudok hozzáférni ekkora összeghez és a helyemen kell maradnom.

— Bizonyítékot, — Joe hahotázik. — Azt mondd, hogy bizonyítékot. Miféle bizonyítékot akarsz? Egy harminc perces videó bemutatót hang aláfestéssel, hogy hogyan kínozzák Szonját, mialatt mi itt a pénzről vitatkozunk? Vagy akarod feleségednek egy ujját, vagy egy lábujját, hadd gondolkozzam ez kicsit, bizonyára a nagylábujját részesítenéd előnyben. Ez az. Megkérem őket, hogy gyorspostával táviratilag küldjenek neked egy családi nagylábujjat.

— Semmi szükség, hogy kínozzák vagy megcsönkítsák. — Berni hátradől és széke két hátsó lábán hintázni kezd. — Tételezzük fel, hogy megszerzem a pénzt. Hogyan lehetnék bizonyos, hogy szabadon engedik és az emberrablók nem fognak további pénzeket követelni?

— Utaltasd át a teljes harmincmilliót az egyik számozott svájci bankszámlámba. — Joe feleli elgondolkozva és, ahogy leül Berni vendégszékébe és keresztbeveti a lábát fenyegetően határozott tónus van a hangjában. — Az első gépen visszarepülök az államokba és kapcsolatba lépek az emberrablók képviselőjével. Csak akkor fogom átutaltatni a pénzt a számlájukra, ha Szonja szabad és nem bántalmazták.

— Rendben. — Berni bólint. — Megállapodtunk, de van egy feltételem. A mi kettőnk közötti szerződés nulla és érvénytelen. Ezzel nem tartom az átutalt összeget váltságpénznek, inkább annak, hogy szabadságomat visszavásárolom tőled.

— Ilyeneket ne mondj, — Joe nevet. — Senkinek egy szót sem. Ha az emberrablók megszimatolják, hogy engem fizetsz ki egy második harmincmilliót fognak követelni. De ne félj semmitől. Tisztességes üzletember vagyok. Ha ez az egyesség úgy zajlik le, ahogy mi itt elterveztük, szabad ember vagy. Addig élsz, ameddig egészséget tartja, és a lelkedet sem fogom követelni, ha meghaltál. Egy egész hadsereg kérvényező van, aki a helyedbe szeretne lépni.

Berni nem buta, nem lehet könnyen átverni. Összehúzza szemét és meredten nézi Joe-t. Valami itt nem stimmel. Talán maga Joe az emberrabló. Talán magának akarja megtartani az egész pénzt, és ahogy a pénz a számláján van, nyomtalanul eltűnik. Berninek idő kell, hogy szilárd talajt fogjon a lába és kezébe vegye a kormányt. Ez nyilvánvalóan egy ravasz konspiráció.

Egy konspiráció, hogy rákényszerítsék, hogy nagyban lopjon, ne szedje le büntetnének gyümölcsseit, adja oda hasznát egy lelkiismeretlen csalóművésznek és elveszítse a két nőnek a tiszteletét és megbecsülését, akiket valaha is szeretett. De nem tudhatja az igazságot. Tízezer mértföldre van a tett színhelyétől és időre van szüksége. Időre van szüksége, hogy megtudja, hogy ki dőf hátba kit és melyik lejmolja le melyiket.

— Elfogadom, — mondja végül és egyetlen másodperce sem veszi le szemét Joe-ról. — Egy hétre van szükségem, és megszerzem a pénzt. Ha akarod, add ide a svájci bankkontód számát, és ahogyan készen állok, a tranzakció megtörténik.

— Egy hét. — Joe feláll, testtartása félelmet diktál, és hangjában ijesztően kong a végzetesség harangja. — Gondolom, hogy egy hétig vissza tudom tartani őket, anélkül, hogy komoly károkat tennének és dühük elszabadulna. De figyelmeztetek. Ennél többet nem tudok megtenni. A harmincmillió az én számlámon kell, hogy legyen, amikor a következő alkalommal meglátogatlak. A rendőrségre meg gondolni sem merj. Ha törvényt is belekavarod ebbe, börtönbe fogsz menni biztosítási csalásért és Szonja meghal. Valahol és egyedül és rémségesen vérfagyasztó körülmények között.

—

Joe elmegy és Berni felveszi a telefont. Egyszer Szonját hívja, de senki sem válaszol. Berni nem bánja, ha lehallgatják a beszélgetést, nem bujkál a törvény elől. Fogadott; és nincs semmi törvény, ami megtiltana, hogy valaki feltegye a vagyonát egy állítólagosan elsüllyeszthetetlen hajóra, ami minden bizonnyal elsüllyed. Jogában áll, hogy kihasználja az emberek kapzsiságát, és hogy híressé akarnak válni.

Ok, Szonja nem veszi fel a telefont, de nem akar üzenetet hagyni. Valami baj van, de még nem kell pánikba esni. Van még más lehetőség is, hogy leellenőrizze, hogy Joe igazat mond vagy hazudik.

Berni következőnek Wes számát tárcsázza. Wes kell, hogy tudja, hogy hol van Szonja és mobil telefonja van, amit mindenhova magával visz.

Wes a második kicsöngés után bejelentkezik. — Igen, — kiabál bele a kagylóba. — Mivel szolgálhatok?

— Itt Berni Higgins, — Berni kezdi óvatosan.

— Aha, — Wes válaszol idegesen. — Mr. Higgins. Ezer éve nem láttam magát. Hogy mennek a dolgai?

— Nekem jól, de Szonjával kapcsolatosan szeretnék veled beszélni.

— Mr. Higgins, nem az én hibám volt. Tényleg. Semmi komoly nem volt közöttünk. Néha csináltam itt-ott munkákat a feleségének és egyszer-egyszer teniszeztünk és nagyon kedves volt hozzám.

— Láttad mostanában?

— Nem, egyáltalában nem. Nem feküdtem le vele. Nem tudom, hogy miért gondol ilyeneket?

— Nem erről beszélek, Wes fiam. — Berni mondja és próbál udvariasnak hangzani és semmi esetre sem ellenségesnek. — Csak szeretném tudni, hogy mikor láttad Szonját utoljára.

— Nem tudom. Két hete. Esküszöm Mr. Higgins, nem kell, hogy féltékeny legyen rám. Szonja mostanában Ádámmal jár, és úgy nézem, és engedelmet kérem ezért, heves intenzitással látszanak imádni egymást. Fogják egymás kezét és csókolódnak mások előtt. Borzasztóan sajnálom, hogy ez lett a vége. Maguk ketten olyan szimpatikus házaspárnak néztek ki.

— Wes, hagyd abba. Nem vagyok féltékeny. Aggódok Szonja miatt. Nem veszi fel a telefont és gyanítom, hogy komoly bajban van. Csinálnál nekem egy szívességet? Ugorj be hozzám és kérd meg, hogy telefonáljon nekem. Megadom a számot. Készen állsz leírni?

— Szívesen. Beütöm a gyorsívóba a mobilon. Mondhatja.

— Kösz, Wes, — Berni mondja, miután bediktálta a számot. — ha nem találsz otthon, nagyon kérlek, csengess meg a számomat és referálj. Vagy így, vagy úgy, de kapcsolatba kell lépniem Szonjával.

Órákkal később, Budapesten már sötét van és Berni Dianával hazafelé tart a kocsijukon, amikor a mobil csörögni kezd. Berni felveszi és beleszól.

— Halló.

— Mr. Higgins, itt Wes, — a telefonáló jelentkezik. — Híreim vannak Szonjáról.

Diana a kihangosító gomb felé mutat és Berni megnyomja. — Kocsit vezetek, — mondja, — és ha nincs ellenedre, fel kell, hogy tegyelek a hangosítóra.

— Átmentem Szonja házához, — Wes kezdi, nem törődve, hogy beleegyezését adja, — de Szonja nem volt odahaza. Többször megnyomtam az ajtócsengőt, körbejártam a házat, de nem láttam semmit. A postaláda tele volt rakva levelekkel és Mrs. Higgins kocsija, a Mercedes ott állt a behajtón. Hol lehet? Kérdeztem magamtól. Talán egy LSD drogutazáson és mélyen alszik bent a házban. Lehetne, hogy túlادagolta magát és fel kell, hogy ébresszem. Megpróbáltam a hátsó ajtót és nyitva találtam. Mrs. Higgins táskája ott hevert az ebédlőasztalon, minden kiszóródva belőle, telefonja, igazolványtartója, és szépítőszerai, púderdoboz, szemfestéke és a körömlak tégelye és mellette a kulcsai. Ádámnál kell, hogy legyen, gondoltam, miután leellenőriztem az összes hálósobákat, és motorbiciklimen rögtön áthajtottam Ádám házához.

— Ott volt Szonja? — Berni izgatottan közbevág és Dianára veti a szemét, aki feszülten figyel a társalgást.

— Nem, Mr. Higgins. Sajnálom mondani, de nem volt ott. — Wes kezdi újra és Berni ismét belevág a szavába.

— Wes, hívhatsz Berninek. Semmi szükség erre a merev formalitásra. Beszélj úgy hozzám, mintha egy régi barátodhoz és mond el, úgy ahogy történt.

— Rendben, Berni. — Wes zavarodott kényelmetlenséggel a hangjában mélyet sóhajt. — Hatalmas cirkuszra találtam Ádámnál. A gyerekei közül legalább öten ott voltak, beleértve Johnny-t a legidősebbet. És ha Johnny nem maga az ördög, akkor az ikertestvére. Teli tüdőből ordít az öreg gazemberre és az ökleivel hadonászik. Ádám ordítja, hogy van elég pénz a családi

alapítványban és, hogy Szonja az ő alkonyodó éveinek igaz szerelme és Johnny ki kell, hogy fizesse a büntetést.

— Miféle büntetést? — Berni egyre tekintget Diana felé, akinek fogalma sincs, hogy miről van szó, és egyelőre csendesen hallgat.

— Ma reggel zsarolási üzenetet kézbesítettek és valamiféle gyalázatos emberkereskedők harmincmillió dollárt követelnek, ha Ádám még valaha élve akarja látni Szonját.

— Ma reggel? — Berni kérdezi.

— Igen, miért?

— Csak egyeztettem az időpontokat. — Berni feleli. — Hogyan kézbesítették az üzenetet?

— Egy ajtóba befűrödött nyílhoz volt erősítve. Valaki a tó túlsó oldaláról nyilazhatott ide egy számszeríjjal. Remek lövés, mondanám, és ahogy néztem valami újságból vághatták ki az üzenet betűit, ráragasztották egy vastag vászonrongyra, amit, mint egy zászlót a nyílhoz erősítettek.

— Johnny a családi vagyonkezelő, nem? — Berni kérdezi és nézi Dianát, hogy a fiatal nő felfogja-e, hogy micsoda csúnya kalamajkába kezd Berni belekavarodni.

— Erről nem tudok. — feleli Wes.

— Kifizeti Johnny az emberrablókat? Szonját el kellett, hogy rabolják, nem? — Berni mondja, valami önszolgáló szkeptikussággal, egy férfi öntelt okfejtésével, aki azt hiszi, hogy örökké a korrekt lépést teszi és a szöveget mindig a fején találja, bárhol és bármikor szánja el magát az ütésre.

— Nem úgy nézem. Röviddel később egy mentőautó érkezett és öreg Ádámot, aki ordított és rugdosott, mint egy eszeveszett mániákus, elvitték. A mentő sofőrje egy régi iskolatársam és elmondta nekem, hogy Ádámot, a New Port Richey kórház idegosztályára viszik, amit szigorúan titokban kell tartani és az információt senkinek sem szabad továbbadnom. A család azt akarja mindenkivel elhitetni, hogy Ádám öregotthonba költözik, a saját önszándékából, ahol a lehető legjobb kezelést fogja kapni egyre gyorsabban terjedő demencia betegségének orvoslására.

— Mi van Szonjával? — Berni kérdezi. — Mit fognak csinálni a váltságdíj üzenettel?

— Kidobják a szemébe. Johnny szerint egy beugratás az egész és Szonja előbb vagy utóbb előkerül, illatosan, mint egy feszlő rózsza és úgy fog kinézni, mint egy bálkirálynő, és meg fogja játszani, mintha semmi nem történt volna. Johnny még olyat is morgott a foga között, hogy Berni is benne kell, hogy legyen ebben a dologban és egy lukas garast sem fog fizetni egy ilyen közismert és megrögzött sikkasztónak. Elnézést, Mr. Higgins, nem az én szavaim, de maga mondta, hogy mondjam el úgy, ahogy a dolgok megestek.

— Nem baj, Johnny-nak joga van a saját véleményéhez. — Berni mondja lassan. — Ne foglalkozunk vele. Beszéljünk másról. Láttad mostanában Joe-t?

— Joe? Ki az?

— Egyike a barátainknak. Szonja nagyon megkedvelte. Gyakran vendégeskedett a házuknál.

— Oh, az. Igen. Tudom, hogy kiről van szó. De az óta nem láttam amióta eltetszett menni. Körülbelül hat hónapja. Igaz? Még valami mást is tehetnék az érdekedben, Berni?

— Nem, ennyi az egész. Nagyon készséges voltál, Wes. Milyen márkájú motorbiciklid is van?

— Egy öreg Harley Davidson. Magam tartom karban. Luluval nagyon szeretünk hosszú utakra menni. Sátorozunk az erdőben vagy a tengerparton, ha el tudunk szökni innen ebből a hedonista paradicsomból.

— Értem, — Berni feleli elgondolkozva. — Rá tudnál pattanni a motorodra és keresnéd Szonját? Bőséges jutalmat adok, ha megtalálod.

— Fogom keresni, de nem a jutalomért. Teljesen ingyen meg fogom találni. Nagyon kedveltem Szonját. Hogy Ádám el lett mozdítva az útból, gondolom az esélyeim sokkal jobbak lettek nála.

— Még egyszer köszönöm, Wes. — Berni igyekszik lenyelni feltörő féltékenységét. — Csak ne legyetek túlságosan kedvesek egymáshoz. Még én is benne vagyok a versenyben. Még nem mondtam le róla teljesen.

— Ne tessék aggódni. Lulu rövid pórázon tart és megszabja a határokat, ameddig elmehetek az udvarlásokkal, még ha nem is kerül pénzbe. Inkább tessék mondani, hogy hol kezdjem Szonja keresését.

— Igen, kezdheted a zálogház tulajdonosával, egy kicsit délre a Moog Road utcától a Route 19 úton. Az illető egy aljas szemétláda és benne kell, hogy legyen ebben a zsarolásban. Légy óvatos vele. Lőfegyvereket árul és könnyen rád foghatja, hogy ki akartad rabolni.

—

Ahogy Berni lekapcsolja a mobilt, Diana Bernihez fordul. — Mire véljem ezt az egészet? — kérdezi. — Hogy még benne vagy a versenyben és nem mondtál le róla.

— Tőlem is követelték a harminc milliót.

— Kik állnak a titokzatos többes szám mögött?

— Joe. Ma délután meglátogatott és megfenyegetett, hogy szerezzem meg a harmincmilliót, különben nagyon megbánom.

— Megbánod?

— Szonját megölik.

— És meg akarod menteni?

— Aha.

— És nincs harmincmillió a mellényzsebedben.

— Úgy van.

— És erkölcsi megfontolásokból nem akarsz lopni.

— Megint igazad van. Ne lopj, tanítja a tízparancsolat.

— Ezt úgy néz ki, Berni, — Diana mondja, mialatt Berni behúz a mélygarázsba vezető alagútba nem messze a házuktól. — Mintha Joe lenne az emberrabló, legalábbis

összeszövetkezett velük. Nagyon ügyesen megtervezte ezt az egész gazemberséget. Nagyon jól tudja, hogy a szíved mélyén nem vagy rossz ember. Soha nem engednéd, hogy valami bántódása essék Szonjának. Ha rajtad múlik, segíteni fogsz rajta. Úgyszintén befolyásolható gyenge jellemnek tart, aki készségesen elveszi a másét, ha a körülmények alkalmat adnak rá. Tulajdonába vette Szonját és bárkinek eladja, aki megfizeti az árat. Nem találod furcsának, hogy Joe minden mozzanatodban benne volt, amióta kijöttél a kórházból? Egyre magasabbra emeli a mércét, és egyenként kiszedte az alattad lévő létrafokokat, hogy majd nyakadat törve le kell ugornod a legtetejéről, amit annyira óhajtottál elérni. Tényleg azt gondolod, hogy Joe legyőzhetetlen? Valóban gondolod, hogy esze van a földi dolgokhoz? Joe semmi más, mint egy üres koponya a fekete csuklya alatt. A modern orvostudomány minimálisra csökkentette a jelentőségét. Joe csak volt, és most minden irányban próbálkozik túlélni és téged használ ugródeszkának.

— Azt javasolnád? — Berni leparkolja a kocsit és leállítja a motort. — Hogy verjem át az ördögöt, hogy megmentsem a bőrömet.

— Nem javaslok semmit. — Diana, hosszasan és elmélyülten méregeti Bernit. — Tedd azt, ami a legkézenfekvőbb számodra. Légy saját magad és állj ki azért, ami kedves a szívednek, és ami megnyugtatja a lelkiismereted, legyen az ár bármekkora is.

— Tudnom kell, hogy kinek az oldalán állsz. — Berni állja Diana nézését és száját keskeny, dacos vonalba húzza.

— Én a jónak az oldalán vagyok. — Diana feleli és fejét büszke szögben magasra tartja. — Mindig a jó oldalán voltam és ott is maradok. Ha dicséretes cselekedetekre teszed fel éltedet, számíthatsz a segítségemre.

— Mi van, ha még mindig szeretem a feleségemet? Ezt becstelen gondolkozásnak tartanád?

— Nem. — Diana mosolyog belegyezően. — Kockázatos hazardjátéknak tartanám, de az emberi szív a legnagyobb hazardírozó az összes közül. Szeretném, ha nekem is lenne emberi szívem, de nincs. Én csak a fákat szeretem, a természetet és a friss hegyi levegőt és a csendes tengerszemet, ahol megállhatok és tűnődhetek.

Ötödik Fejezet – Pincebörtön

Jóval Joe távozása után Szonját még mindig bénítja a döbbenet. Sötét terror köti gúzsba bensőjét és képtelen felfogni a valóságot, hogy emberrablók foglya lett. A legjobban az aggasztja, hogy mind a három tettesnek látta az arcát. Soha többé nem fogja látni a napvilágot. Semmiféle ígérete nem fogja megnyugtani elfogóit, hogy nem fogja feladni őket.

A józan okfejtés azt diktálja, Szonja tűnődik, és kétségbeesett erőfeszítéssel töri az eszét. Egy felszarvazott férjet nehéz lesz meggyőzni, hogy fizessen harminc milliót hűtlen feleségéért. Tehát mi lehet itt a szédelés? Miért temették el élve? Talán, hogy elmozdítsák az útból.

Talán Berni is benne van ebben. Minden bizonnyal milliókat takarít meg a válási költségeken, nem lesz asszonytartás és nem fog fájni a feje. Kiben bízhat szüksége órájában? Kit hívhatna segítségül?

Mindössze egyetlen szövetségese maradt, Bernivel való hosszú házasságának boldog emléke. A szinte elfelejtett kísértetek hadserege az egyetlen remény, amire számíthat.

Az intelligens ész ereje az oktalan anyag felett. Aki túl tud nézni a retteneten, mindig győzedelmeskedik. Ha a boldogságod a pénzen múlik, soha nem leszel elégedett önon magaddal. A Magasságos Tao bölcsessége, mennyire hasznavehetetlenek most a szavai.

Szonja elvesztette időérékét. Joe egy doboz csokoládés erőszéletet hagyott itt neki, két csomag szivacsos gyári kenyeret, és már mind elfogyott. A két egygallonos víztartó is kiürült és a vödör tele van. Elfelejtkeztek volna rólam? Szonja töpreng, és élve eltemettek, mint Aidát az utolsó felvonásban?

Végül, amikor már minden reményt feladott léptek közelednek. A folyosón a lámpa felgyúl és amennyire szédül a szenvedésektől, felnéz, változást remél, magányos mártíromságának a végét. Ennél rosszabb már nem lehet, imádkozik, de nincs szerencséje. Iszonyú rémületére egy hátborzongató szörny, akit még idáig nem látott bukkan elő a folyosó végéből. Hajlott széles vállak, sonkanagyságú bicepsz izmok, tele tetoválva kígyók, pókok és skorpiók iszonyú képeivel. A szörny arca egy falu idiótájának állandó vigyorába torzultnak látszik és a sárga lámpafény visszaverődik fényesen csillogó kopasz koponyájának kerek tetejéről.

Az alak tálcát tart a kezében, egy tányér étellel rajta. Az étel illata felséges, őrölt hús és paradicsomos tészta, és egy jókora cipó kenyér is van és egy gallon nagyságú vízpalack, amit pehelyként lóbál lefele két ujjáról. Ocsmány fejét oldalt biccentve a rém int Szonjának, hogy húzódjon vissza a cella távoli sarkába és maradjon nyugodtan.

Szonja engedelmeskedik és szemét le nem véve a fertelmes látogatóról mosolyt erőltet az arcára, ahogy kérdezi. — Murdoch, ugye maga Murdoch, Joe legmegbízhatóbb szolgálja?

A férfi valami érthetetlen választ morog, de bólint fejével, mialatt leveszi a lakatot és kinyitja az ajtót.

— Murdoch, — Szonja égszínkéék szemeit ráemeli a férfire. — Kérem, engedjen ki. Van Isten az égben, és meg fogja jutalmazni. Itt az alkalom, hogy jót tegyen.

Murdoch belép a cellába és iszonyúan penetráns bűz áramlik be vele, és körbeveszi Szonját és szinte megfullasztja. A férfi leteszi a tálcát a földre és a vödör felé néz.

Itt az alkalom, Szonja gondolja, és gyors mozdulattal át akar bújni Murdoch karja alatt és el akar szaladni, amilyen messzire csak lehet.

De Murdoch gyors és halálpontos. Derekánál fogva megragadja Szonját, felemeli a levegőbe és visszadobja a priccsre. Iszonyatosat ordít, hatalmas agyarái elővillannak sötét szájából és keze fejével, ami hatalmas és erős, mint egy havasi medve mancsa, arcul üti a nőt.

Szonja meredten néz vissza a férfire, és szemében nincs semmi más csak ijedt félelem.

Murdoch egy második ütésre húzza hátra a kezét, és Szonja rémülten kuporodik össze a priccs sarkában és kezét védekezően arca elé teszi. Törékeny csontjai egy percen belül darabokra törnek és a vére folyni fog.

— Murdoch, megállj. — egy hang kiáltja a sápadt lámpa mögötti mélységes árnyékból, és a szörny dühödten morog és a kezét, ami készen áll, hogy Szonja légcsővét elroppantsa, visszahúzza, és a pokol kénköve színében sárgálló szemei forognak a dühtől és tele vannak gonosz indulattal és látszik, hogy alig tudja fékezni haragját.

A hang tulajdonosa közelebb jön és Eli Weinstein az illető. — Ne bánts, Murdoch, — mondja, — legalábbis egyelőre nem. Egy videót kell, hogy filmezzek, és nem akarom, hogy bántalmazások nyoma látszódjon rajta. Az a szemétláda aljas férj, azt hiszi, hogy ez csak egy tréfa és mi nem vagyunk valóságok. Indítom be a kamerát és csináld a nőnek, amiket mondom neked.

— Maga? — Szonja rámered Eli-re, és hátát a csúszós hideg sziklafal ellen vetve kezeit védekezően emeli mellei elé. — Maga hazudott nekem. Maga azt mondta, hogy győzzem meg Bernit, hogy küldje el a pénzt táviratilag. Jellemes embernek gondoltam magát és elhittem, amit mondott. Maga egy hatalmas konglomerátumnak dolgozik, és nem lenne szabad, hogy barbár bűnözők szennyes módszereihez folyamodjon. Ha a pénz valóban jár magának, Berni vissza fogja adni, de nem kínzások és fizikai kegyetlenség kényszerítése alatt. Mi lenne, ha inkább civilizált módon megbeszelnénk ezt az ügyet? Semmi szükség a kínvallatásra, vagy akármi másra, amit le akar filmezni azzal a kamerával. Itt amúgy sincs elegendő fény a filmezéshez. Vigyen ki kívülrre, higgadjunk le és meg fogjuk találni a legjobb megoldást.

— Egyszer levesszük a videót, utána beszélgetünk. — Eli előveszi a digitális filmezőt, kinyitja és egy zöld fénypont kezd izzani a gép tetején. Majd megigazítja a fókusz és Szonja arca megjelenik a kis képernyőn. — Murdoch, — Eli mondja. — Mutasd meg neki az öklödet és ijeszd meg egy balegyenessel. Akarom látni az arcán a rémületet és a pánikba esést.

Murdoch engedelmeskedik. Szonjához lép, hirtelen felkapja a kezét, de nem üt. Ütés helyett simogatni kezdi Szonja arcát.

— Ügyes, — Eli vigyorog és megnyomja a felvétel gombot, — Szonja, — mondja, — kezdjen beszélni és próbálja meggyőzni a férjét és magyarázza meg neki, hogy miért kell, hogy fizessen.

— Berni, — Szonja kezdi. — Fogalmam sincs, hogy mi folyik itt. Joe bedobott ebbe az ősrégi kőpincébe és fogalmam sincs, hogy hol vagyok. Ez a biztosító társaságbeli alak, Eli, talán még nem volt szerencséd találkozni vele, az látszik a kulcsemlernek. Erőszakkal rá akar venni, hogy győzzek meg, hogy fizess vissza neki valami harminc millió dollárt, amit kicsaltál tőlük. Berni, az Isten szerelmére, fizess ki a számlát és szabadíts ki innen.

— Nem rossz, — Eli bólint és megnyomja a megállj gombot. — Ez kész és kezdhethük a második videót, amit később fogunk használni, ha Berni nem hajlandó fizetni.

— De kérem, — Szonja sikítja, — Legyen józan belátással. Berni fizetni fog.

— Hagyja abba a visítást, vagy adok magának igazi okot, hogy visítson. — Eli üvölti és int Murdochnak, hogy lépjen közel Szonjához. — Tépd le a ruháit és üsd. Ne erősen, csak egy néhány csattanást a mezítelen bőrén. És csináld, hogy fojtogatod. Akarom látni, hogy jön kifele a nyelve.

Az értelem nélküli szolga követi a parancsot. Egyszer letépi Szonja ruháját. Szonja rugdos és küzd, próbálja magán tartani alsóneműjét, de hiába. Egy percen belül rongyokban lóg a ruházata és Murdoch csapkodja a hátát, a fenekét és a combjait.

— Ügyes, jól csinálod, — Eli feléjük tartja a kamerát. — Felettébb reális. Ha Berni ezt nem hiszi el, akkor nem tudom, hogy mit fog elhinni.

— Berni, — Szonja sikoltozik, — Ne fizess ennek a szemétnek. Soha. Úgysem fognak elengedni. Láttam az arcát és tudom, hogy kicsoda. Berni, nem bánom, hogy meghalok. Bocsáss meg, hogy rossz voltam hozzád. Szeretlek, Berni. Kérlek, higgy nekem. Ne törődj Ádámmal. Utálom a puhafarkú vénembereket. Ádámmal csak egy aberráció volt, kérlek, bocsáss meg. Ez a halálom előtti utolsó kérésem.

— Hármask számú videó. — Eli kiálltja. — Murdoch, erőszakold meg. Nem hallottad, amit mondott? Nem szereti a puha szerszámokat. Neked van egy jó kemény. Mutasd meg neki.

Az utolsó néhány másodpercben, Eli lefoglalja a kamera és az ordítva kiadott utasítások, és nem veszi észre, hogy Murdoch ütései Szonja testén egyre finomabbak lesznek. A vadállat gyakorlatilag már csak simogatja és rémesen sárgálló szemei a csurgatott méz puha, meleg barna színére változtak.

Ahogy Eli a megbecstelenítést követelte, Murdoch feléje fordult, mély morgást hallatott és kiütötte kezéből a kamerát.

Ezzel az akcióval, a kedves olvasót visszavisszük a jelenbe, amikor a kamera átrepül a cella szélteben és Murdoch óriási jobbhorgot landol Eli állán. Másik kezével a gerincoszlop közelében rácsap a fejére és Eli nyakcsontjának a teteje, mint éles véső fúródik agyvelejébe.

Eli összeesik, mint egy rongyos télikabát, ami leakasztódott a fogasról és Murdoch legszebb mosolyát mutatja Szonjának és egyre hallatja szerelmesen bűgő gyomorból jövő mély morgásait, mint egy felgerjedt King Kong gorilla, aki soha el nem múló szerelmét jelenti be a kicsi szőke nőnek, akire váratlanul rábukkant.

Két nappal később, amikor Joe visszajön Magyarországról, első dolga, hogy megnézze Szonját. Lemegy a pincebörtönhöz, ahol Murdoch felügyeletére hagyta a nőt. Leóvatoskodik a síkos lépcsőkön, a cellához, ahol Szonjának lennie kellene, de Szonja nincs ott. A vasrudakból való ajtó tárva nyitva, egy hulla hever a földön, de semmi nyoma Szonjának. Csizmája orrával megfordítja a halottat, és az Eli Weinstein. Sápadt, mint egy kibelezett holdvilág és bűzlik fel a magasságos mennyekbe, már jó ideje halott kell, hogy legyen. Joe körbehordozza a tekintetét, talán lenne valami áruló nyom, hogy mi folyt le itt, és meglátja a priccs alatt a földre leesett kamerát, koszosan, de épségben, és használatra készen.

Joe felveszi a kamerát. Megnyomja a lejátszó gombot és mind a három videót megnézi. — Kiváló munka, — morogja, — egy kevés igazítással igazán hasznosnak bizonyulhat, de hol van Szonja? És hol van Murdoch? A rohadt szemét félkegyelmű, — nézi az utolsó néhány másodpercet. — Megölte Eli-t és lelépett a portékával.

Kevéssel később, miután evidenciákért gondosan átkutatta a színhelyt, Joe elhajt egy rusztikus tavernába Stainhatchee városba, Dixie megyében, ahol ismeri a tulajdonost és tudja, hogy Murdoch ott dolgozik, mint alligátorbirkózó.

Ahogy behúz a zúzott coquina kő behajtóra, ott látja Daisy-t, az ivászati létesítmény tulajdonosát, a rakodópad szélén üldögélni, ami rozoga szerkezet az épület szerves részét képezi. Daisy vonzókülsőjű dáma, még a legszigorúbb veres-nyakú parasztmérce szerint is. Vállig erő gesztenyebarna haj, nagy fülek, gondosan eldugva frizurája mögé és gyakorlatilag hozzáragasztva a fejéhez. Kellemes arányban áll ezzel, érzéken duzzadt szája, élénk veresre festetten, akárcsak hosszú körmei a kezén, amit lezseren nyugtat egymástól kissé széjjeltartott térdein. Fekete atlétainget visel, kivillanó dekoltázsja eléggé szerény, és rövid farmerszoknya van rajta, ami semmit nem hagy a képzeletre a lábai között.

— Hello Daisy, — Joe mondja. — Hogy megy a trükk business?

— Gyengén, — Daisy feleli. — Miért?

— Murdoch ott van az alligátor medencénél?

— Nincs.

— Hol van?

— Nem tudom. Napok óta nem láttam. Ez a degenerált fattyúja annak az LSD nyalogató prostituálnak és annak a fogatlan mocsárfarmernek, az alligátorai már nagyon nyugtalankodnak, de én nem fogom megetetni azokat a szörnyetegeket. Letépi a karodat, ha a döglött csirkéket túl közel lóbálsz kitátott pofájukhoz.

— Nem mondta, hogy merre ment?

— Nem. Valamelyik este kiment, hallottam, hogy éjfél fele visszajött és a lapos fenekű ladik az óta is hiányzik. Bizonyára telehold lehetett és kiment a mocsárba, hogy megbecsülje a békanyál és vízi-káposzta termést és leellenőrizze marihuána ültetvényét.

— Kösz, Daisy. Megtalálom. De most inkább szomjas vagyok. Mi van a csapon?

— Budweiser. Kerülj beljebb. Karl csapol neked egy esőhordóra valót, annyit hogy belefojthasd a problémáidat.

— Nagyon jó, Daisy, végtelenül aranyos tőled. Kérhetnék tőled egy második szívességet is?

— Akármit. Ki vele.

— Megbújhatnék itt nálad néhány napig, ameddig meglelem Murdochot. Elvitt valamit, ami az enyém és vissza akarom szerezni tőle.

— Nem az én orromról nyúzzák a bőrt, — Daisy vállat von. — Menj ki a kalibához az alligátor pocsolya mögé. Van ott egy priccs, ami elég kényelmes egy ilyen finom úriembernek, mint jómagad. Murdoch azon szokott aludni és nem fogod kihagyni dicsőséges hazatérést, ha valaha is előkerül és a vaddisznók még nem falták fel iszapban rothadó hulláját a palmetto pálmafák tövében.

Hatodik Fejezet – Valentino és a Bögyös Barna

Valentino Valletta, a mi bukmékerünk, a beavatott ember a maffia kapcsolatokkal, rossz hangulatban van. A Tampa Tribun újság fekszik előtte a pultra kiterítve és a vezércikket olvassa, ami nyálcsorgató részletekben leírja, hogy a GRCA, azaz a Great Amerikai Újrabiztosító vállalat vezérigazgatója le lett tartóztatva adócsalásért, hogy számos piramiscsalási szélhámosságot szervezett, és hatmilliárd dollár erejéig becsapta a nála befektető beruházókat. A gigantikus cég irányítását átvették a gazdasági minisztérium ellenőrei és a mindennapi business aktivitást államilag kinevezett hivatalnokok végzik.

— A szemét liberálisok, — Valentino fortog. — Mi következik ez után?

Fegyverellenőrzés? Azt fogják mondani, hogy nem árulhatok gyorstüzelő gépfegyvereket? Hova halad a világ ezzel a mostani elnökkel? Ha progresszív pártja többséget szerez a kongresszusban, pénzt fog követelni, hogy kárpótoljuk a felszabadított rabszolgák dédunokáit. Elveszi a vagyont a becsületes, nehezen dolgozó emberektől, mint tőlem és a közsegélyből élő mamáknak adja, az ingyenélőknek és a csavargóknak.

Majd, miután egy rövid kortyot szürcsöl a kávéjából, Valentino egyre pufog és morog, és vigyora jól mutatja a hatalmas gyomrának mélységes mélyéből előretörő dühödt epét. — Úgy nézem, hogy Eli Weinstein elvesztette jól jövedelmező állását, és megérdemli, amit kapott. — Itt Valentino savanyú röhögést hallat. — A kezdettől fogva rühelltem ezt a tetves észkombájnt. Ami a harmincmillió váltságdíjat illeti, annak is búcsút inthetünk, főleg ha ez a Berni hogyishívják, amerikai újságokat olvas a tengerentúlon. De Joe jó ember, és nagyon meggyőzőnek tud hangzani. Vagy így, vagy úgy, de meg fogja szerezni a pénzt. És csak kétféle fogjuk osztani. A fele nekem és a fele neki. Még a főnököm sem fog kapni egy lyukas rézkrajcárt sem. Megkapta az eredeti nyereményt és az legyen neki elég.

Ahogy Valentino elér mélységes filozófiai szitkozódásainak ehhez a keresztútjához az ajtócsengő csilingelni kezd. — Egy kliens, — Valentino felnéz és egy pufókocska barnát lát, kilószám festékekkel az arcán és dúsan göndörödő hajjal lefele a válláig. Egy elastikus melltartó tartja fogva két rugalmas cicijét, amik szeretnének kitörni rózsaszínű börtönükből, és ahogy látja az ajtóra szerelt biztonsági tükörből, olyan feneke van, ami a fő utcán fényes nappal megállítaná a forgalmat

Valentino bámulva nézi a kis nőt és az közelebb lép hozzá. Olyan illata van, mint egy egész virágba borult narancskertnek, egy kis jázminillattal megtetézve.

Nápolyból hozott eredeti mézédés mosolyát vetve feléje, Valentino tudomásul veszi jelenlétét. — Hello, cukorbarack, — köszön neki. — Valami speciálisat keres, vagy csak nézeget?

— Egy nyakláncot keresek és valami függőt hozzá. — feleli a kis töltött galamb, és piruettet csinál és előre hajol, hogy jobban láthassa a pult üvegje alatt kiállított ékszereket. Kebleinek halma félig kilátszik, ahogy ujjait végigfuttatja az üvegen és megáll egy ezüsttel befújtatott olcsó lánc felett. — Egy ilyet. Mennyibe kerülne ez és a szív alakú függő, ami alatta csillog?

— Ötven dollár. — Valentino mondja és gúnyosan mosolyog magában. Ez a nő aztán tényleg olcsó, a kedvenc zsánerem, akiket leginkább szeretek. — Egy csinos lány, mint maga, — folytatja, és mosolya vigyorba torzul, — valami sokkal értékesebbet érdemelne. Nincs magának egy apucija, aki venne magának valami szebbet?

— Nincs, — a kis nő kacag. — Semmi apuci. Csak egy egyszerű munkáslány vagyok, akinek vigyáznia kell a pénzére.

— Ez hogy tetszene magának? — Valentino elővesz egy fonott fehérarany láncot egy kék topáz függővel és hozzávaló fülbevalókkal és megmutatja a leánynak.

— Oh, ennyi pénzem nincs. — A leány szemei vágyakozóan csillognak, és álmatag mosoly bukkan elő a szája sarkából.

— Már hogylene. — Valentino feltápáskodik ültéből. — Ma éjszakára legyenek én az apucid és mind a három darab a tied.

— Nem vagyok olyan fajta lány, — a kis nő elpirul és lesüti a szemét, — de ha lehet, fel szeretném próbálni.

— Természetesen, — a férfi válaszol szerelmetes hangon és kezét kinyújtva odaadja a láncot a nőnek. — Mi a neved? Nem hívhatlak örökké cukorbaracknak.

— A barátaim Sissy-nek hívnak. — a nő feleli és elveszi a láncot és próbálja hátul a nyakánál bekapcsolni, fekete fürtjei alá nyúlva, amik úgy ragyognak, mint a sötét antracit Kentucky legmélyebb szénbányájában.

Sissy becsületes erőfeszítést mutat, hogy bekapcsolja a láncot, de nincs sikere. Valentino észreveszi a lány zavarát, otthagyja biztos ülőjét a pult mögött és előrejön. — Majd én bekapcsolom, — mondja. — A kapcsoló kissé cseles, amit még meg kell szoknia.

— Ok, — Sissy feleli és kinyújtja nyakát és haját kontyba fogva felemeli. — Kérem, legyen nagyon óvatos. Végtelenül csiklandós vagyok, ha olyan férfi ér a bőrömhöz, akit kedvelek.

Valentino merevedést érez a lába között és lihegni kezd. Hátával fordulva a bejárat ajtó felé sokáig babrál az aranylánccal, beszívja Sissy mámorító illatát, mialatt tokmányforma vastag orrát hozzádörzsöli a lány izzadt nyakához.

Sissy kimerevíti magát a pult széle ellen és egy rettenetes taszítás érződik. Valaki hátulról megragadja Valentino grabancát, egyik karjának fél nelsonfogásával összeszorítja a torkát, és a másik karjával átfogja a mellkasát. A zálogház szerelmes tulajdonosa teljesen le van szorítva és mozdulni sem tud.

Valentino megrázza iszonyatos méretű tomporát, hogy eltörje a támadó lábát, akinek az arcát egyelőre nem láthatja, és nyomatéki forgópontot keresve hadonászik kövér mancsaival. De a nő, aki Sissynek nevezi magát, kisiklik alóla és Valentino arccal előre rácsapódik az üvegfelületre, és orra szétlapul, mint a palacsinta.

— Ördög átkozottak, — Valentino üvölti. — Rosszal kezdetek ki. Ez az üzlet a maffiával van kapcsolatban és mind a ketten bűzös dögök vagytok, ha ki akartok rabolni.

— Nem akarunk kirabolni, — egy erőteljes férfihang válaszol. — Csak szeretnék kérdezni valamit.

— Akkor miért szorítottok le?

— Stressz gyakorlat, hogy javítsunk az emlékezeteden.

— Nincs semmi baj az emlékezetemmel. Kivéve, hogy csak azokra a kérdésekre válaszolok, amikre akarok. De azért kérdezhetek. Mi a fekete fenyő poklot akartok?

— Hol van Szonja Higgins? Mit csináltatok vele?

— Fogalmam sincs, hogy ki az.

— Látod, — mondja a férfihang. — Éppen erről beszélek. Az emlékezeteden még sok javítanivaló van. Utoljára ebbe az üzletbe látták bejönni és az óta nyoma veszett.

— Sajnálom, öcsi, de ebben nem segíthetek. — Valentino válaszolja, mialatt találgatja, hogy ki lehet ez a pár. Harmincmillió dollár nem aprópénz és rengetegen fognak sorba állni, hogy követeljenek belőle. Ha vissza tudna jutni a pult másik oldalára, ott van a vészcsengő gombja és kéznél lenne néhány alkalmas fegyver is. Megtanítaná ezt az aljas gazember ördögöt kesztyűbe dudálni, meg azt a Jezabel nőjét, hogy legyen bennük némi alapvető respektus, és golyót röpítene a fejükbe a nyomaték kedvéért.

— Sissy, — mondja a férfihang. — Vedd ki a kalapácsot a hátsó zsebemből és kezd használni.

— Billy, ne, — Sissy tiltakozik. — Megígérted, hogy nem ölünk meg senkit.

— Hallgasson rá, — Valentino könyörög. — Semmi értelme kicsinálni egy tisztességes embert egy eltűnt kurva miatt. Ez a maguk Szonjája egy kurva. Nem? Olyan sok jár ide belőlük az üzletbe. Éjjel nappal. Nem emlékezhetem mindegyikre.

— Rossz válasz, — a férfihang ordítja. — Sissy, törd be az üveget és a gyémántokkal kezdve kezd bedobálni a táskádba az értékesebb ékszereket.

— Várj, — Valentino hörög. — Most már emlékszem az illetőre. Középkorú, szőke, hosszú lábak, csinos arc és kilószám a smink rajta.

— Na, ez már beszéd. — a férfi, akit Billinek nevezett Sissy mondja. — Mit csinált vele?

— Én semmit, de ha meg akarják találni, menjenek el és keressenek meg egy nőt Stainhatchee-ben. Daisy a neve és a Faragott Tuskólábhöz címzett taverna tulajdonosa, a falu végénél, közvetlen a mocsár mellett. Ígérem magának, hogy jóval többet tud, mint én, csak kérem, nagyon kérem, ne törjék össze a boltomat.

— Ugye nem hazudsz, remélem, te személtáda istentelen jenki jövevény? — Billy feleli félelmetes hangon. — Ha kiderül, hogy hazudtál visszajövünk, és nemcsak a boltodat törjük össze, de levágjuk a tőködet, lenyúzzuk a skalpodat, mi az Új Konföderáció Igazságtevő hatalma.

— Nem hazudok. — Valentino nyögi akadozó orrhangon, és kilógó nyelve még mindig oda van ragadva az üveghez, és széjjelnyomódott orrán keresztül alig tudja leszívni a levegőt a tüdejére.

— Rendben, — mondja a férfihang. — Egyelőre hinnem kell neked. — Majd folytatja, és női bűntársa felé fordulhatott, mert hozzá kezd beszélni. — Sissy, hozd az ipari ragasztószalagot és jó erősen erősítsd hozzá a pulthoz és kösd be a szemét, és nyomj füldugókat a fülébe. Legyen olyan, mint a majom, aki nem lát, nem hall, és nem beszél. — Itt a férfi változtat hangnemén és még egyszer ordítva kioktatja Valentinót. — És te. Te kövér zsírbödön. Egy szót sem senkinek a látogatásunkról, különben kiherélünk, és magasabb hangon fogsz énekelni, mint a Milánói Skála leghíresebb kasztráltja.

Hosszú percek múlnak miután a pár eltávozott és mielőtt Valentino moccanni mer. A bűdös életbe, valami fertelmesség terjedezik a lába között. Valentino összecsinálta magát, nem tudta tartani és beleeresztett a nadrágjába, és mindennek a tetejében, még mindig ki kell, hogy szabadítsa magát. Senki nem lenne szabad, hogy most rányisson, körbeszaglásszon és gúnyos arccal leereszkedő megjegyzéseket tegyen. Paradicsomos babot evett tegnap és rengeteg fokhagymás kenyeret, halálos keverék és tutti kombináció egy bélrendszer kieresztési tragédiára. De el fogja kapni a grabancukat. Fel kell, hogy telefonálja ezt a Daisy asszonyságot és kell, hogy figyelmeztesse. Hogy töltött karabéllyal várja ezeket a szakadár rebelliseket és fertelmes hullóivvel etesse meg őket.

A kis barna szájalmasan gyenge munkát végzett a ragasztószalaggal. Valentino könnyen kiszabadítja magát, leveszi becsinált alsógatyáját és megpróbálja lehúzni a végén. Az átkozott vacakság eltömődik, de nincs ideje, hogy kipumpálja. Ma semmi sem megy úgy, ahogy kellene, morogja mérgesen, amikor végre, szupernagyságú nadrágja még mindig a térdénél, feltárcsázza Daisy-t és az asszony belép a vonalba.

— Daisy, — Valentino kezdi lélegzetéből kifűlva. — Két hippi igyekezik feléd. Helyezd készenlétbe a mordályodat és lödd le őket figyelmeztetés nélkül. Szonját keresik és semmi körülmények között ne mond meg nekik, hogy hol van.

— Numero unó, — Daisy feleli, mialatt Valentino hallja, hogy jó adag kokaint szipkáz fel az orrába. — Fogalmam sincs, hogy ki ez a Szonja. Másodszor, egy tisztességes útszéli látványosságot menedzselek itt és mi nem lövöldözzük le a látogatókat. És végül, legjobb alkalmazottam megbolondult. Nekirohant a mocsárnak, elvitte mind a két löfegyveremet és az összes muníciót. Ha tényleg előkerülnek ezek a barátaid, inkább kihívom a serifet. A serif törzsvendég nálam és minden segítséget megad, ha bárkit is le akarok fogatni, amíg te előkerülsz, és vádat nem emelsz ellenük. Legyen bármi is az oka a zsörtölődésnek, és bármi is legyen az, amit magatok között nem tudtok elintézni. Máskülönben is, milyen a kinézetük?

— Egy faros bögyös barna, körülbelül 160 centi magas, hosszú göndör hajjal és kerek mellekkel és a férfi természetes és erős, mint egy gorilla. Az arcát nem láttam, de mély hangja van és erős déli akcentusa. De ne menj pontosan a leírás után. A nőn lehet, hogy páróka volt és lator akcentusa mesterkéltnek tűnt. Egy óra múlva ott kell, hogy legyenek nálad. Bizony mondom neked, nagyon vigyázz velük. Ki akarták rabolni az üzletemet. Eljlesztettem őket, de nem mielőtt be nem ugrasztottak, hogy megmondjam a nevedet.

— Miért adtad oda az én nevemet?

— Azt hittem, hogy Joe hozzád vitte ezt a Szonja némbert, körülbelül egy héttel ezelőtt.

— Ez sajátságos. Joe itt áll mellettem és nem említett semmiféle nőt, aki fizetség nélkül hajlandó lett volna veled bármiféle kapcsolatba kerülni.

— Beszélhetnék Joe-val?

— Miért ne? — Daisy feleli és egy perc múlva Joe van a vonalban.

— Hívj vissza a mobilon. — Joe mondja köszönés nélkül és leteszi a kagylót.

Valentino megnyomja a beszélgetés vége gombot és beüti Joe mobilszámát. Joe a hatodik kicsöngetés után felveszi a telefont és beleszól. — Ok, — mondja, — most már beszélhetsz. Mi van?

— Egy veres-nyakú parasztházaspár rontott be a boltomba és Szonja után érdeklődtek. Úgy nézem az utcán elterjedt a hír, hogy jókora vagy fog a kezünkbe kerülni és alantas csavargók fel akarnak markolni belőle. Eli főnökét letartóztatták és kockázatos teher lett belőle. És most ez. Szeretném, ha minél hamarabb megosztanánk a pénzt és elválnának az útjaink. Meg fogod szerezni a pénzt. Nem? Minél hamarabb annál jobb és nagyon remélem, hogy oda rejtetted el Szonját, ahol senki sem találja meg.

— Eli nem kockázat. — Joe feleli lassú, vészjósló hangon. — Eli halott. És biztosíthatlak, hogy a pénz itt lesz egy-két napon belül. De pillanatnyilag nem tudom, hogy hol van Szonja. Valaki elrabolta, aki hivatalosan nincs benne a csapatunkban. Gyere át ide és segítsd megtalálni mind a kettőt.

— Nem hagyhatom itt az üzletemet.

— Miért ne hagyhatnád? Akaszd ki a horgászni vagyok táblát, és hozd ide azt a kövér seggedet. És hozz magaddal némi nehézfegyverzetet. Szükséged lesz rá. Behatolunk a mocsár közepébe és lehet, hogy utunkba akad némi veszélyes fauna és néhány mérges marihuána farmer, vagy valaki más ízetlen kalmárja a tiltott portékáknak.

— Ok, — Valentino morogja kelletlenül. — Azonnal indulok.

És, amennyire ellenére is volt ez a döntés, egy tonnanagyságú sziklát gördített le a válláról. Sokkal jobban érzi magát és inkább bizonyos benne, hogy bosszúja meglesz, mert a hozzá hasonló alakoknak mindennél fontosabb, hogy semmiféle sértés vagy tiszteletlenség ne maradjon megtorlatlanul.

Örömmel eltelve és vidáman dudorászva egy csacsi dalocskát az óhazából, Valentino felhúzza tiszta váltásnadrágját, bekapcsolja a derékszíját és tiszteletreméltó arzenált pakol be Cadillac SUV kocsijába és bezárja az üzletet. Elöl hátul lehúzza az összes golyóálló redőnyt és megindul. Észak felé hajt a Route 19 úton és kipattint egy doboz narancsleves üdítőt, mialatt kíméletesen, de határozottan tartja a kormányt a kezében.

Hetedik Fejezet – A Döntés

Amikor Diana visszatér magányos erdei sétájából a lakókocsihoz, azonnal észreveszi, hogy valami komoly baj van Bernivel. A férfi íróasztalánál ül, arcát kezébe temeti, és ahogy Diana belép, nem néz fel.

— Fáradt vagy, kedvesem? — Diana mondja. — Valami bánt?

— Most jött ez az e-posta. — Berni feleli és fejével komputere felé intve egyik szemét szabaddá teszi. — Olvasd el. Joe küldte és egy rövid video van hozzácsatolva Szonjáról. Joe jelzi, hogy egy második video is készült, de nem akarja feltölteni, hacsak nem vagyok hajlandó fizetni.

— Mutasd, — Diana nézi a rövid kivágást és beszélni kezd. — Úgy látom, hogy Szonja kérlel, hogy küld át a pénzt és úgy nézem, hogy be van zárva valami sötét helyre. Valami penészes pincének néz ki és csöpög a víz a durva kőfalakról. Nem hiszem, hogy a feleséged összejátszik az emberrablókkal. Látom a dacos ellenkezést az arcán. De momentán nem látszik, hogy komoly veszélyben érezné magát.

— Mit tanácsolsz, szerelmem. — Berni hátradől székében és az ideges szorongás lassan eltűnik arcáról. — Fizessünk vagy sem?

— Van pénzed hozzá?

— Most kaptam 60 millió dollárt költségeimre az IMF alapból. A fele ennek a alvállalkozó cégekhez kell, hogy menjen, akik fenyegetnek, hogy levonulnak az építkezésről, ha két héten belül nem kapják meg járadékukat. Ötmiliót Bechtelnek kell, hogy küldjek, részesedésük esedékes hányadát és a többi megy a biztosító társaságnak, és az építőanyagok foglalójára, hogy meg ne említsem a dugi pénzeket, amivel meg kell kennem a helybeli bürokrátákat. És természetesen valamit magamnak is meg szeretnék tartani, hogy visszakapjam, amit idáig befektettem ebbe a vállalkozásba.

— Megvan a pénz vagy nincs?

— Valójában nincs, de ha nagyon muszáj, és ha minden követ megmozgatnék, össze tudnám szedni. Igen, vegyük úgy, hogy megvan. Ha nagyon ragaszkodsz hozzá.

— Nem ragaszkodom semmihez. A te döntésed.

Berni körbefordul a székével. Fejét hátrahúzza, és keserű mosoly ébredszik a szája sarkában és határozott hangon kijelenti. — Legyen úgy, és ez az én döntésem. Azt mondd, hogy Szonja arca nem mutat rettegést. Tehát van némi időnk és nagy szükségünk van az időre. Visszajelzem Joe-nak, hogy a pénz egy svájci bankon keresztül lesz küldve és három héten belül

rendelkezésére áll. Időközben, és ez a feltétel, bizonyítékot kell szolgáltatnia, hogy Szonja biztonságban van és visszatért Caladesi Lake-i házukba. Valamint ügyvédi letételben ki kell jelentenie, hogy a közöttünk való megállapodás nulla és semmis.

— Értem, — Diana feleli lassan és csóválja a fejét. — Alkudhatsz vele, mintha becsületes üzletember lenne. De nem az. Joe a keskeny választóvonal az ingatag jelen és a szörnyű jövő között. Joe az ördög angyalainak egyike. A levegő fertelmes körülötte és egészségtelen és hátán szünet nélkül hordozza a sátán szentségtelen rémképét. Járj vele, és a bánatod lesz a gonosz szórakozása. Nem látod az aljas trükköket, amiket játszik veled? Rávet, hogy szerződést köss vele és lelked legyen az övé miután meghaltál, és hagyd el vallásodat és a jóba és a korrektbe vetett hitedet. Engedd, hogy feleséged eltávolodjon tőled és használhassa, mint alkuszi hatalmat, hogy nullára redukáljon. Porból porrá, a biblia mondja, ebben az esetben a semmiből a semmibe. Azt akarja, hogy bűnös senkinek érezd magad, egy vén csatornaszennynek, akiben nem maradt semmi más csak a múlt feletti kesergés.

Berni egy gondterhelt megfigyelő súlyos csendjével hallgatja Diana szavait. — Erkölcsi prédikáció és moralizmus nem fog segíteni. — mondja. — Egy férfi mérhetetlen mindenségekből van összetéve és az ördögöt a saját portáján kell, hogy legyőzze.

— Azt érted alatta? — Diana közbevág. — Hogy le fogsz süllyedni a színvonalára és adoptálni fogod nézeteit? Berni alantas álszenteskedésed büze szinte fojtogat. Nem látod, hogy kötelességed van magad iránt, hogy megmentsd az erényeidet és igazságosságodat, ami még esetleg megmaradt a benső énedben.

— A jó és az igaz nem szükségesen egy. — Berni válaszol mindentudó titokzatossággal. — Tehát a jó és az álnok járhatnak ugyanazon az ösvényen és még egymás kezét is foghatják.

— A feleséged életét teszed kockára, — Diana vádlón és átható szemekkel méregeti Bernit. — Szedd rá az ördögöt és bűntársait és Szonja fizeti meg az árát.

— Éppen ellenkezőleg. — Berni rázza a fejét. — Ha a pénz egyszer a kezükben van többé nincs okuk Szonját életben tartani. Számos esetét láttam a váltságdíj megfizetésének és átadásának, és túl sok mozt néztem emberrablásokról és zsarolásokról, és minden egyes egyik, egyetlen kivétel nélkül, az egyik fél halálával végződik. Vagy a rablók vagy az elrablottak, egyiküknek menni kell. Ez a fő oka, hogy a kormányok nem engednek a terroristák követeléseiknek. Fizetni nekik csak bátorítja őket. Csak engedélyt adsz, hogy továbbra is csinálják rablásaikat és többet követeljenek.

Ahogy vitatkoznak, a telefon csörögni kezd. Berni felveszi és beleszól.

— Hello. Itt a Bechtel Építkezési Vállalat, Berni Higgins főigazgató beszél.

— Mr. Higgins. — egy határozott férfihang kezd. — Itt Wes. Híreim vannak.

— Wes, maga az én emberem. — Berni int Dianának, hogy vegye fel az ikerállomás kagylóját. — Micsoda kellemes meglepetés. Kérlek, beszélj. Mi a hír?

— Mr. Higgins, — Wes kezd másodszor is. — Amint javasolta meglátogattuk a bukmékert a Route 19-es úton. Nemi szorgalmatos meggyőzés után beismerte, hogy hallott Szonjáról és tudtukra adta, hogy Stainhatchee városban a Faragott Tuskóláb nevű útszéli látványosság tulajdonosa esetleg tudja, hogy az emberrablók, hova rejtették Szonját. A tulajdonos nevét is megmondta, Daisy. Mit javasol, hogy mi legyen a következő lépésünk?

— Tudja a bukméker, hogy ki vagy? — Berni kérdezi, mialatt leírja a neveket és a helyiséget.

— Nem. Nem látott szemtől szembe. Lulu beszélt vele, amíg én nelsonfogással hátulról fogva tartottam. Lulun fekete paróka volt és Sissynek hívtam. És biztosra mentünk, hogy nem hagyunk ujjlenyomatokat.

— Helyes, — Berni megköszörüli a torkát, mintha messzemenő következményekkel járó valami fontosat akarna mondani. — Megkérhetnék egy rettenetesen nagy szívességre? Bőségesen megjutalmazlak és kifizetem összes költségeidet.

— Rendben. — Wes feleli. — Benne vagyok. Szonja mosolya a világ minden aranyát megéri.

— Fel tudnál menni Stainhatchee-be, inkognitóban természetesen, és összebarátkoznál azzal a nővel. Senki, akit Daisy-nek hívnak, nem lehet egy velejéig romlott személy. Feltételezhetően nincs benne ebben az emberrablásban és lehet, hogy nyomra vezet, ha elég ügyesen beszélsz hozzá és megkedvel. — Berni itt egy pillanat szünetet tart és elmélkedni kezd. Maga alatt ásná a vermet? Arra utalna, hogy Wes jó a nőknél, és a hölgyeket pusztá jelenléte is lenyűgözi? Majd, ahogy Wes-nek nincs semmi ellenvetése, folytatja. — Vegyél ki egy szobát a taverna közelében és huszonnégy órás megfigyelés alá vedd a helyet. Vidd magaddal Lulut, és ha exkuzálnod kell magatokat a Caladesi menedzsmenőnél, mond, hogy behívtak esküdteknek a bíróságra vagy váratlanul trópusi náthalázat kaptatok. Ha Joe-val összefutsz, vagy látod a bukmékert, telefonálj ide nekem és én csapat-papot itt hagyok, és azonnal felülök az első Floridai járatra az Atlanti óceánon keresztül.

— Szívesen, Mr. Higgins. — feleli Wes. Nyilvánvalóan kényelmetlenül érzi magát, hogy mi történt közte és Szonja között, és udvarias és csiszolt úriembernek szeretne látszani, aki tiszteletben tartja a kort és a vagyont, és jövőjét jó hírrevere szeretné alapozni, és hogy tudja, hogyan kell bánni az emberekkel és tudja, hogyan kell beszélni hozzájuk.

— Köszönöm, Wes, — Berni válaszolja. — És kérlek, örökké ne hívj Mr. Higginsnek. Hívj Berninek, vagy akármi másnak, amit a te generációd vagánynak tart.

— Úgy lesz, Berni. — Wes feleli és leteszi a telefonhallgatót.

A telefonhívást követően Berni hosszú és súlyos percekig meredten nézi az üres levegőt és arca egy személyé, aki éppen szembefutott a saját kísértetével. Majd lassan komputere felé fordul és kinyitja Hotmail kontóját.

— E-postát írunk Joe-nak. — mondja Dianának. — Segítenél, hogy megfogalmazzam a legalkalmasabb szöveget?

— Természetesen, — Szonja bólint és székét Berni mellé húzza és hozzáteszi. — De a dikció és a tartalom teljesen a te sajátod kell, hogy legyen. Nem tudok segíteni abban, hogy megtaláld a megoldást, ami legjobban megfelel céljaidnak.

— Joe, — Berni kezdi gépelni a szöveget, a pénz, — a teljes harmincmillió dollárnyi összeg át lesz utaltatva egy nagyobb svájci banknál kinyitott kezelési számlára, Zürichben. Számozott kontó lesz, és azonnal megadom neked a számot, ahogy személyesen beszéltem Szonjával és Szonja biztosított, hogy nincs semmi bántódása, és te, és a te bűntársaid, ha megengeded, hogy ezt a kifejezést használjam, békét fognak neki hagyni. Ahogy én még mindig

Magyarországon vagyok, és nem hagyhatom itt ezt a hídépítést, anélkül, hogy kockáztatnám a pénzügyi alapot, amit át akarok neked utaltatni, elegendő lesz, ha SKYPE-on, vagy valami más elektronikus kommunikációs módon beszélek vele. Joe, bízom benned, ebben a dologban, ahogy bízom benned, amióta találkoztunk és remélem, hogy megérted és elfogadod döntésemet, ami végleges és semmi körülmények között sem lehet semmiféle alku tárgya.

Miután befejezte a gépelést Berni Szonja felé fordul. — Mit gondolsz? — kérdezi. — Eléggé világosan az értésére adtam?

— Igen, nagyon világosan. És látom, hogy egyúttal Szonját is az ebek harmincadjára veted. — Diana rosszállóan csóválja a fejét. — Ez az, amit szeretnél? Ilyen elválást remélsz? Berni, semmi szándékodban nincs azt a pénzt átutaltatni Svájcba. Vagy igen? Ez csak egy szánalmas időhúzás. Oh, Berni, az Isten szerelmére. Milyen jó, hogy nem én vagyok a feleséged.

— Nem akarok Szonjától elválni. — Berni félrehúzza a száját és lassan, oldalvást rázza a fejét, mialatt a pozíció jelzőt a küldöm gomb felé viszi.

— Persze, hogy nem. — Diana kiáltja. — Meg akarod öletni.

— Ebben nagyon tévedsz. — Berni válaszolja miután az egér bal gombját megkattintotta és az üzenet a kibernetikai űrben útjára indult. — Az emberrablók addig életben fogják hagyni Szonját, amíg a pénz meg van ígérve, de nem lett leszállítva. Ez alapvető antropológia. Az emberi bizalmatlanság alaptétele és ki fogom használni, hogy elegendő időt nyerjek Szonja megmentésére.

— Ki fogja Szonját megmenteni?

— Te meg én, — Berni grimaszt vág.

— Mikor és hogy?

— Ahogy megjön Joe válasza, és attól függően, hogy mit ír, az első repülön Zürichbe megyünk és átszállunk az Atlanta felé tartó járatra és Atlantából lerepülünk Tampába. Tampában kocsit bérelünk és huszonnégy órán belül, hogy innen elindultunk már beszélgetünk is azzal a Daisy asszonysággal Stainhatchee-ben. Ki kell használnunk a meglepetés előnyét. Joe és Valentino, és Eli Wes-t és Lulut várják és velük lesznek elfoglalva, mialatt mi besurranunk a hátsó ajtón és megkeressük Szonját, akárhol legyen is.

— Elméletben nagyon ügyesnek hangzik, de sok az ismeretlen tényező. — Diana kétkedő szemekkel méregeti Bernit. — Például nem találjuk meg Szonját. Vagy ki fogja irányítani ezt a projectet a távollétben? És mikor fogod átutaltatni a pénzt?

— A komputerkorszak csodája, bármely helyen lehetsz, két helyen is egyidejűleg, esetleg hármon is, amennyin akarsz. Csak magaddal kell hurcolnod laptopodat, vagy iPod szerkentyűdet, bárhova, ahova utad visz és küldheted az e-postákat és kinyithatsz koholt bankszámlákat. Mindent lehet, kivéve nincs engedélyed gyilkolni, csak lopni és csalni, amennyi belefér. A világ két oldalának csúcscértéke egybe keverve, az igazságnak és a hazugságoknak a leghatásosabb elektronikai amalgámja. Ez a Joe egy özönvízelőtti régiségmaradvány, nem képes felfogni, vagy nem hajlandó felfogni, hogy az emberi szellem mire képes. Az egyetlen dolog, amit jól tud, hogyan öljön embereket és nem látja be, hogy nem rombolhatja le a haladást, amit összegyűjtött bölcsességünk az évezredek folyamán alkotott.

— Remélem, hogy Joe nem hasonlóképpen gondolkozik felőled. — Diana óvatos mosolyt vet Berni felé.

— Soha, — Berni most már elégedettnek látszik és magabiztosnak és egyre lelkesebb hangon beszél. — Lehet, hogy egy ilyen alak, mint Joe fontos fogalom volt az elmúlt századok alatt, még a legutolsóban is, a két világháborúval, de ma már kifele áll a rúdja. El akar vinni valakit és az orvosi tudomány megmenti. Többet nincsenek öldöklő járványok, éhínségek és tömegpusztulások korlátozva vannak. Jelenleg több ember van életben, mint az összes, akik idáig, a mai napig meghaltak. Joe, a Halál Kaszája nem létezett, mielőtt az emberi ész ki nem találta. Azért találták ki, hogy ijesztgessék az embereket és megindokolják a tudás és az anyagi javak hiányát, hogy miért nem biztosítsanak egészséges életkörülményeket és orvosi ellátást a kisemmizett tömegeknek. Itt az ideje, hogy valaki elpusztítsa a halál rémét és visszaűzze a pokolba, ahova tartozik.

Az egyik alvállalkozó bejön a lakókocsiba és elhívja Bernit. Nem tudja folytatni Dianával a párbeszédet, még csak elmélkedni sem tud, hogy mit csináljon az emberrablókkal, csak késő este, munka után, amikor odahaza kinyitja a laptopját és rákattint e-posta levelezésére.

Joe-tól megjött a válasz és ez áll benne:

— Arrogáns hozzáállásod és irántam való bizalmatlanságod rettenetes kínszenvedést okozott Szonjának, akármennyire is próbáltam érvelni és meggyőzni elrablóit, hogy ne tegyék. Nagyon felingerelted őket, hogy még nem utaltattad át a pénzt, és a feltételeket, amiket kiszabtál. Képtelen voltam megakadályozni, hogy kínozzák, és borzalmasan sajnálom, hogy én kell, hogy ezt tudtadra adjam, Berni. Nem tudtam megakadályozni, hogy az egyik fogva tartója meg ne erőszakolja. Az egyetlen dolog, amibe beleegyeztek, és azt is azért, mert respektálják a túlvilági hatalmak birodalmában betöltött tisztségemet. Egy hét haladékokat adtak, hogy a pénzt átutaltasd a számlájukra. Ha ezúttal sem követed utasításukat, minden lehetséges, és többet nem lesz hatalmamban, hogy befolyással legyek Szonja sorsára. Elvégre az én feladatomban nem az életek megmentése, hanem inkább, hogy véget vessek az életnek. És tudhatod, hogy eljárások és módszerek semmi differenciát nem jelentenek nálam. És, ha már itt tartunk, Berni, meggondoltam a dolgot. Ne próbálkozz többet alkudozni velem és semmisé tenni szerződésünket. Magatartásbeli problémáid vannak és ez engem felettébb bosszant. Elviszlek, amikor én gondolom, hogy eljött az ideje, és a tanoncommá foglak degradálni, és meg foglak tanítani, hogy erős legyél és könyörtelen. A harminc millió dollárnak semmi köze a mi alkunkhoz. A pénznek nincs értéke a pokolban.

Rövid videó-kivágás van csatolva az üzenethez, ami semmi kétséget nem hagy, hogy Szonját ütik, ruháját letépik és egy brutális szörnyeteg azt csinál vele, amit akar. Érthetetlen hörgés és ugatás, amit a szörny hallathat, elnyomja Szonja hangját, de a szája mozgásából ki lehet olvasni, hogy valószínűleg segítségért könyörög.

Berni nézi a videót, sápadt és jár az ádámcsutkája és Diana felé fordul. — Készen állsz, drágám? Indulnunk kell a repülőtérre. Ma este Zürichbe repülünk, és holnap reggel elkapjuk az első gépet Atlantába.

— El lett már a pénz küldve? — Diana kérdezi, mialatt előkeres egy bőröndöt és kezdi beledobálni a dolgait.

— Igen. — Berni bólint. — Ott van. Az egész. Együtt a hídépítésre kiutalt összes pénzzel és táviratilag el lehet küldeni Joe számlájára, ahogy kitöltöm és aláírom a szükséges űrlapokat és személyesen eljuttatom a bankhoz vagy átküldöm egy speciális futárszolgálattal.

— Amit meg fogunk tenni, remélem. — Diana szigorúan nézi Bernit. — Mielőtt Zürichben beszállunk az Atlanta felé tartó gépbe.

— Igen, hogyne, — Berni morog, és próbálja lezárni a bőröndjét. — És az én apukám a Dalai Láma.

— Miért nem hívod a rendőrséget, az FBI-t, vagy az Interpolt, hogy vegyék kezükbe ők Szonja megmentését? — Szonja kérdezi, és megy kifelé a lakásból, mialatt Berni a telefonon taxit hív.

— És, hogy magyaráznád meg nekik, hogy miért követelnek tőlem ekkora hatalmas váltságdíjat? Mindamellett, ha az emberrablók megszimatolják, hogy a törvény is beleavatkozik a dologba, megölik Szonját és felszívódnak. Találnak majd valami más módszert, hogy zsaroljanak. Sajnálatosan eléggé elővigyázatlan voltam és említettem Joe-nak, hogy több százmillió dollár összeg kezelését bízta rám és részesedését akarja, és nem áll meg, amíg meg nem kapja. Meg kell találnunk Szonját és szembe kell állnunk a bűnözőkkel. Vagy ők pusztulnak, vagy mi. Az egyik félnek meg kell halnia, ez az egyetlen lehetséges út.

— Ez férfimunka lesz, Berni. — Diana ránéz Bernire és arcán meglepetés látszik és elismerés. Nagyon nem gondolta Berni váratlan újraéledését. — Tényleg készen állsz az ördögöt is megölni, — kérdezi, — hogy megmentsd volt feleségedet?

— Igen, készen állok. — Berni felkiált, és ahogy várnak a felvonóra, öklével beleüt a falba. — Készen vagyok a hetedik poklok mélységébe leereszkedni és megváltani magamat, hogy megmentsem a legértékesebb személyt, aki a legjobban megérdemli.

— Nemes elhatározás, Berni. — Diana mosolyog belegyezően. — Szinte istenien hatalmas. Végtelenül tetszik nekem és segíteni foglak.

Nyolcadik Fejezet – A Mocsármester

Szonja még soha nem látott valakit megölni. Amennyire Eli megérdemelte, a gyors és váratlan tett, ami véget vetett életének nem javított az ő helyzetén. Könnyen lehetséges, hogy ő lesz a következő áldozat, ha a legkisebb mértékben is kiprovokálja Murdoch dühét.

A nőknek, legalábbis a legtöbbnek, de lehet, hogy csak néhánynak, kifinomult érzéke van, hogy megmentsék magukat, legyen az könyörtelen reflexe az önfenntartásnak, vagy cukortól csöpögő ártatlanság és álnok tetetése az engedelmességnek.

— Köszönöm, — mondja kedves mosollyal, ami egyelőre szégyenkezve bujkál szájának csábító ajkain.

— Te, — Murdoch morogja és sárga kígyószemeivel hidegen szemléli Szonját. — Akarsz jönni velem?

— Igen, — Szonja bólint. — Vigyél ki innen, és ha nem bántalmazol, a föld legtávolabbi sarkáig foglak követni.

Murdoch ráüt hordószerű mellkasára és ijesztően kongó üvöltést hallat. — Én, Murdoch, a végtelen erdők királya és az összes benne lakó lények ura, soha nem foglak bántani. Szeretlek és feleségül akarlak.

— Rendben. — Szonja feleli, és kissé magabiztosabban érzi magát és kevésbé ijedtnék. — De haladjunk lassan és egyszerre csak egy dolgot végezzünk be. Hozz nekem ruhát és szeretnék habfürdőt venni. Utána majd beszélhetünk házasságról.

— Rengeteg ruha van otthonomban és kristálytiszta tavamban úszkálhatsz, amennyit akarsz. — Murdoch Szonja felé tartja a tálcát, amit magával hozott. — De egyszer egyél, mert hosszú útra kell indulnunk, és nem lesz időm vadászni és nem lesz tűzhelyünk, ahol megsüthetjük vacsoránk.

Szonja éhes. Nagyon éhes és az ételnek rendkívülien finom az illata. De közvetlen mellette egy hulla hever. Murdoch követi Szonja szemeit, kérdőleg összeráncolja a homlokát, és érthetetlennek látszik, ahogy kérdezi. — Nagyon zavar?

— Aha, — Szonja bólint. — Egy kicsit.

— Miért? Halott, többet nem tud neked rosszat tenni.

— Akkor is. Nem tudok enni. Inkább éhes maradok. De ne sértődj meg. Az étel kitűnő, amit hoztál. Sok időt és energiát tölthetél rajta, amíg elkészítetted.

— Nem baj. — Murdoch felveszi a tálcát. — Ha megígéred, hogy nem sikítasz, és nem akarsz elfutni, elviszlek a kalibához, ahol az előadások között pihenek, és ott ehetsz, amíg én

összeszedek néhány províziót, és ellátmányt és előhozom a ladikot, mert a mocsáron keresztül hosszú út áll előttünk.

— Milyen előadás és miféle ladik?

— Alligátorszélidítő vagyok. — Murdoch büszkén néz a nőre és kifeszíti mellkasát. — A ladikom pedig egy lapos-fenekű keskeny alkotmány. Olyan, mint egy deszka és póznával kell előre nyomni. Nagyon használható az elárasztott erdőben, ami körbevesz minket, és sehol nincs belőle kijárat.

— Murdoch, — Szonja kérdezi, ahogy kapaszkodnak kifele valamiféle földalatti labirintusból és némi fényt lát az időknél-előtti sötétségben és valami közeli úton elhaladó gépkocsik motorzúgását hallja. — Hagynál elmennem? Te nagyon rendes embernek nézel ki és fogsz még találni magadnak egy csodálatos asszonyt, aki jobban illik hozzád. De ez a szabadban való táborozás nem kenyerem. Inkább szeretnék hazamenni, ágyamban aludni és meleg vízzel és szappannal lemosni magam.

— Mehetsz, ha akarsz. — Murdoch Szonja felé fordul és gyengéd aggodalom és törődés látszik most már puha, mézszínű szemeiben. — De nálam inkább biztonságban vagy. Ha elmész ellenségeid meg fognak találni és másodszor lehet, hogy nem leszek a közeledben, hogy megmentselek. Az erdőben te leszel az én királynőm és mindenki ellen meg foglak védeni.

— Férjem van. — Szonja megáll és kezeit esdeklő mozdulattal, könyörgően előre tartja. — és vissza kell, hogy menjek hozzá.

— Hol van most a férjed? — Murdoch megragadja Szonja kezét és esetlenül csókolni próbálja. — Kutat utánad? Vigyázz rád? Vagy egy másik nővel van, és nem érdekli, hogy mi történik veled?

— Megkeresem, vagy ő fog megkeresni engem. Sajnálom, Murdoch, de nem mehetek veled és nem akarok mocsárkirálynő lenni. Rengeteg barátom van. Gyönyörű otthonom és benne az összes kényelem, amit szeretek. — Szonja érvel és próbálja kezét visszavenni, de Murdoch szorosan fogja. *A szörnyeteg szerelembe esett velem, Szonja gondolja, de mi lesz, ha kielégítettem buja ösztönét és zsarnokoskodni kezd és eldurvul? Ki leszek akkor szolgáltatva állatias vágyainak és primitív ösztöneinek? Ha visszautasítom, megöl és megbecsteleníti földi maradványaim. Ki kell, hogy törjek innen. Lehet, hogy ez az utolsó alkalmam.*

Szonja körülnéz. Sötét van és a levegő száraz és borzongató. Az ég feketéje ezernyi csillaggal van kirakva, amik mint gyémántok csillognak a messzi, bársonyosan fekete magasságban és a kísérteties hold fehér lámpása bújócskát játszik a fáradtan sodródó felhők rongyos foszlányaival. Keze kicsúszik Murdoch szorításából és szalad az épületek felé, mint egy mezítelen nimfa, akit megijesztett a kétszarvú szatír. Kocsik állnak leparkolva az épületek oldalánál és valaki otthon kell, hogy legyen és értesíti a serifet. Valami sekély vízbe fut bele, és mély torkokból jövő öblös hörgések mordulnak felé és hatalmas testek vonaglanak és csúsznak a lábai alatt. Alligátorok, ismeri fel helyzetét. Drága istenem, itt a vég. Boldogságos létemnek ez a befejezése, meleg és szenzuális vággyal teli testemet gonosz, hidegvérű hullók fogják cafatokra szaggatni, és húsomat és csontomat miszlikbe örölve fogják leeregetni fertelmes gyomrukba.

Murdoch ugrik, kettőt lép, ötméteres hullók páncélos hátán szökken előre és megragadja Szonját. Magasan a levegőbe emeli és gyorsan viszi elfele és kifele. Szonja rúg és veri a férfi

hátát és síkit, mint egy feldühödött boszorkány, készen állva, hogy harapjon, karmoljon és kikaparja a férfi szemét.

Murdoch Szonja szájára tapasztja a kezét és Szonja nem kap levegőt. Elvisz a rozoga kalibába, ahol valami eltéphetetlen anyagból való pokrócot húz a fejére, aminek szaga legjobban finoman kidolgozott bőrcsizma illatára emlékezteti Szonját. Egy zsák, késsel lekapart állati bőrből durván kikészítve, ami száraz és puha és belső felületére ragadva még mindig ott érződik a házilag kevert csersav savanyú aromája. Murdoch belenyomja a zsákba és beköti a száját. Szonja vonaglik, rugdos, és kiabál, de hangját eltompítja a bőr és mozgásszabadsága korlátozott.

Szonja érzi, hogy Murdoch a vállára dobja és rövid távolságra tovább viszi. Majd óvatosan leereszti, valami kemény felületre, amit gyengéden ringató víz támaszt meg alulról. Szonja elernyedve érzi magát, mint a gyermek, akit puhán párnázott bölcsőjében édesanyja ringat megnyugtató álmra.

A lapos ladik, Szonja gondolja. Betett a csónakjába. Hallja, hogy Murdoch eltávolodik és kevéssel később terjedelmes ládákat és zsákokat helyez le közvetlen melléje. Érzi, hogy a ladik nehezedik, és Murdoch további utakat tesz ide-oda. A províziók, mormolja megrettenve, elvisz a rengetegbe magával. Átvisz a Styx folyó túlsó oldalára, ahonnan, ha egyszer a túlsó partra kerültem, nincs többé visszatérés.

Órákkal később valahova megérkeznek. Szonja érzi, hogy a ladikot száraz partra húzzák. Nehezen sűrűlödik az érdes sóderen, mielőtt nyugalomba jön és alattuk a ringató hullámszám megszűnik. Murdoch gyengéden felemeli, leteszi egy puha földhalomra és kioldja a zsák tetejét.

Szonja kidugja a fejét, de nem lát semmit. A fény vakítóan erős, megállíthatatlan bőségben ömlik alá. Mellette smaragdzöld a fű és kristálytisza víz moss egy kicsiny homokos fövenyt. A nap lassan zenitjének legmagasabb pontjára hág, sugarai könnyörtelenül égetnek és Szonja pupillája lassan kezdi megszokni a világosságot. Az ózondús levegőt hasítani lehet és a tenger sós illatának nyoma sincs. Mélyen bent lehetnek a szárazföld belsejében, valahol messze a tengerparttól.

— Itthon vagyunk. — Murdoch mondja, ahogy meglátja, hogy Szonja nyitja a szemét. — Érezd magad otthon palotámban és felszentelt földemen.

Sehol nem látszik nyoma semmi palotának csak, ügyesen elrejtve egy hatalmas tölgy lelógó gallyai alatt, egy hántatlan faágakra aggatott fűkunyhó áll. Az egész sziget nem több mint harmincszor harminc méter. Mindenütt víz veszi körül, és felülről a fakoronák sűrű örökzöldje védi bármi kíváncsi szem elől. Kivéve egy oldalon, ahol az átlátszóan ragyogó víz egy nyitott folyó perspektívájába nyílik, amely messze, a végtelenbe nyúlik, és buja vegetációval borított magas partjai között ide-oda kanyarog.

Szonja kibújik a zsákból, dereka köré csavarja és kinyújtja végtagjait. A parthoz lép és lenéz a víz fenekére. Lomhán mozduló folyót lát, fehér mészkösziklával az alján, legalább harminc méter mélyen lent. Apró buborékok emelkednek felfele töredezett hasadékokból, melyek

keresztül kasul szaggatják a víz alatti szikla töredezett arcát és nemtörődöm céltalansággal hatalmas, prehistorikus kinézetű halak százas csoportjai úszkálnak az átlátszó semmiben.

Szonja visszafordul és látja, hogy Murdoch figyelő és szemében ragyog a büszkeség.

— Kedveled? — kérdezi a férfi.

Szonja nem válaszol. Lassan felsétál az alacsony partról és megáll Murdoch előtt. — Ruházatot ígértél, — mondja egyszerűen és sétáját újrakezdve faképnél hagyja.

— Engedd, hogy megmutassam. — Murdoch utána szól. — Nem vagyok olyan rossz, mint amilyennek látszom.

— Értem, — Szonja feleli, és csalafinta gúny érződik hangjában. — Csupa fül és szem vagyok.

Murdoch egy magas fenyők formálta kis ligethez megy és a keskeny ösvényt követve Szonja óvatosan utána lépdel. Egy percen belül kicsiny kabin tárul eléjük. Erős farönkökből összeácsolt épület, deszkaajtó, két kicsiny ablak zárt zsalugáterekkel és terméskőből rakott magas kémény a végében.

— Te itt fogsz lakni. — Murdoch mondja. — Én a fűkunyóban alszom. Menj be, tekintsd meg és vedd fel a ruhát, amelyik tetszik, mialatt a ladikból behordom idehozott felszerelésünket.

Szonja bemegy a házba. Az ajtó nehéz és tömör és retesz van rajta, amit be tud zárni. Az egész épület egyetlen szoba. Egy tűzhely és egy fekete vasháromlábrol lelógó üst áll az egyik rövid oldalon és vele ellentétben a ház ellentétes felén egy magányos ágy támaszkodik a fal ellen. Kecskelábú asztal látszik az egyik ablak alatt, mellette egy fából összepasszított szék, egy kényelmes hintaszék közepén és egy könyvekkel teli terjedelmes polc teljes szélességében elfoglalja az ajtóval ellentétes oldalfalat.

Nem rossz, Szonja elfojtja magában az elégedettség jelenleg nem kíváncsi érzését, ami megállíthatatlanul tör előre bensőjéből és elismerést követel, majd megnézi az ágyat. Az ágy is fatörzsekből és gerendákból látszik durván összekalapálva, több rétegben rakott állatbunda borítja, és női ruhák fekszenek rajta, levegőn szárított és cserzett bőrökből kiszabva és megvarrva, és anyag összevisszaságban széjjeldobálva a tetején.

Szonja sietve ledobja magáról a zsákot és magára húzza az egyik ruhát. A ruha rövid, egyenes alja tenyérynire lóg térdei felett, de az öltözék, legyen bármennyire is kezdetleges, eltakarja pőreségét és formába szorítva tartja a melleit. A többi darabot egyenként, összesen hatot, ugyanabban a divatmódban, de különböző színekben, és változó mennyiségű állati szőrrel rajtuk, felakasztja a faszögekre, amit a falba beverve talál.

— A ruháskészletem, — biggyeszi el a száját és konstatálja, hogy a házban nincs folyóvíz és vécé alkalmatosság. — A tágas természet ölének kell a lakóknak használni, — sóhajtja, — vagy teljesen le kell szokniuk az ilyenfajta tevékenységről.

Murdoch visszatér. Kisebb zsák rizst és egy másikban lisztet hoz, és vászoncsomagokban babot és cukrot, teát és sót, és más konyhaszükségleteket és lerakja az ágy végében a földre.

— Hol fogok főzni? — Szonja nézi a nyersanyagok halmazát. — És miben?

— Kint, — Murdoch arcára óvatos mosoly derül, de inkább csak egy vigyor. — Főzési örömeid gyakorlására a tűzhely kint van az udvaron, és ezekben a dobozokban találsz több edényt, tepsit és egy teáskannát.

— Mindenre gondoltál. — Szonja feleli szardónikusan és lekicsinylő pillantást vet Murdoch felé.

— Otthonodban, — Murdoch reagál, — élj közel a földhöz. Gondolkodásodban maradj az egyszerűnél. Összetűzésben légy nagyvonalú és egyenes. Kormányzatban ne légy diktátor. Munkádban csináld, amit szeretsz.

— Valóban? — Szonja összehúzza a szemét. — Kinek a végtelen bölcsessége ez, ami szerint élnem kellene?

— Ezek a Nagy Tao szavai. — Murdoch meghajtja a fejét. — És neked nem kell szerintünk élned, de nekem igen.

— Hol tanultad ezt? — Szonja megáll és fejét kissé oldalra hajtva, kíváncsi pillantást vet Murdoch felé.

— A Zen Egyetemen, Bombayben, Indiában, ahol doktorátust szereztem orientál filozófiában.

— Na, miből lesz a cserebogár? — Szonja mondja és, *miért is akarom, ezt elhinni neked próbamosolyt* előlegez a férfinak. — Soha nem gondoltam volna. Azt hitették el velem, hogy egy értelmileg fogyatékos szörnyeteg vagy, aki alig tud beszélni.

— Igen, — Murdoch megáll egy földbeásott gödörnél, ami terjedelmes kövekkel kirakva afféle tűzhelynek látszik kialakítva, vaslemezzel a tetején és alatta egy szürke, hamuval teli sekély mélyedéssel. — Így állítottam be magamat, hogy szemétguberáló ambícióikkal az emberek hagyjanak nekem békét és engedjék, hogy felfedezzem belső értékemet és békémet, ami keresztül fog ragyogni önző, pénzéhes szennyességükön. El kellett fojtanom összes egocentrikus szenvedélyességemet és meg kellett fékezzem világi érzelmvilágomat, hogy szabadabbá tegyem mesteremtől nekem juttatott legnagyobb ajándékot, racionális értelmemet.

— És ez a racionális értelem diktálta neked, — Szonja kérdezi évődő hangon és minden egyes szótaghoz kacag egyet. — Hogy rabolj el egy nőt, dugd bele egy bőrzsákba és hozd egy elhagyott, istenháta mögötti helyre, ahol védtelen rabszolgát csinálhatsz belőle?

— Senki nincs hiba nélkül. — Murdoch feleli és éhes szemei tetőtől talpig felméri Szonját. — És mindamellet, nem terveztem így előre. Csak képtelen voltam tovább bántalmazni téged, hogy eltitkoljam igazi mivoltomat. Megmentettelek attól az aljas biztosító ügynöktől és sötét barátjától, Joe-tól. Soha nem szerettem őket, és cselekedetem spontán döntés volt és bocsánatodat kérem érte.

— Tehát. — Szonja felemeli a kezét és simogatni kezdi Murdoch arcát. — Szabad vagyok és mehetek, amerre akarok, kedves megmentő lovagom, aki mint legyőzhetetlen páncélt viseli magán lelkiismeretességét és leköpi az összes tudást és kultúrát, amit a nyugati ember szelleme valaha is alkotott.

— Mehetsz. — Murdoch mondja. — De nem tanácsolnám. Joe levadászna, és ismét elfogna. Ismerem Joe-t. Joe az ördög ikertestvére és az összes szenny és mocsok, ami az emberiség létének pócegödre alján évezredek alatt összegyűlt, benne koncentrálódik. Engedj egy

kevés időt, hogy lecsillapodjanak a dolgok és akkor határozz. Adj nekem lehetőséget, hogy megmutassam neked a földi mennyországot, hogy újra asszimiláld a benned rejlő nemes szenvedélyt, amit eddig megtagadtál magadtól és fedezd fel újra a kvalitást, ami érdemessé teszi az életet élni.

— És itt nem fog megtalálni? — Szonja kérdezi.

— Lehet, hogy igen. — Murdoch öklével tenyerébe csap. — De itt velem fogja szembetalálni magát, és a saját portámon kell felvennie ellenem a harcot. Az alligátoraimmal etetem meg, mielőtt engedem, hogy fejednek egyetlen haja szálát is meggörbítse.

— Joe a Halál Kaszája. — Szonja néz rettegve Murdoch-ra.

— Nem az. Joe csak egy helybeli vastagnyakú paraszt, aki a lokál főiskolában kitanulta a betegápolást, és mint nőrsz állami bárcaigazolványt kapott. Valamilyen előttem ismeretlen okból bezárt abba a földalatti börtönbe és felvett engem, hogy vigyázzalak.

— Zsarolja a férjemet és harmincmillió dollár váltságdíjat követel értem.

— Gondoltam, hogy valami efféle gyalázatos dolog lehet. — Murdoch bólint, mialatt lehajol és lehullott száraz gallyakat szed össze, és a kezdetleges tűzhely mellett halomba kezdi rakni őket. — És ezzel igazolja elméletemet. Pénz az ördög mesterkedése, hogy Isten teremtményeit hatalmában tartsa. Isten jóságot teremtett és az ördög önző, pénzéhes gonosz senkivé akar mindenkit változtatni.

— Rendben, ebben igazad adok neked, Murdoch. — Szonja feleli kedvesen és megérinti és fogva tartja Murdoch kezét egy pillanatra. — Megpróbálom és maradok, de szeretnék tőled egy nagy szívességet kérni.

— Mond és megteszem.

— Meg tudnád keresni és ide tudnád hozni a táskámat. Utoljára a zálogházas üzletben volt velem a Route 19 úton, Elfers-ben. A tulajdonos neve Valentino Valletta. Joe mondta annak az Eli Weinstein-nek, akit megöltél, hogy tegye vissza a kocsimba és hajtsa vissza a kocsimat a házamhoz. Nem lenne sok, ha megkérnélek, hogy menj el hozzám és hozd ide. Egy nőnek szüksége van a dolgaira. Ugye megérted? Megadom a címet és a bejárat kapu kódszámát. Kérlek, keresd meg, de kocsira lenne szükséged, és végy kölcsön egyet, ha kell. Ugye van hajtási engedélyed? Nem lehet messzebb innen, mint száz kilométer.

— Vedd úgy, hogy már meg is tettem. — Az óriás válaszol és a ház felé kezd menni. — Elhozom. Napszállta után indulok. Éjszaka szeretek járni, hogy ne lássanak, de most hadd keresem meg a teáskannát és együnk valamit. Utána pihenhetünk és végre lehetőséged lesz, hogy újraegyesítsd magadat az anyatermészet fenségés nyugalmával.

— A szeretetreméltó naiv. — Szonja suttogja és megbocsátó szeretettel és szívből jövő szimpátiával néz Murdoch után, ahogy az trappol el a magas fenyők irányában és eltűnik a forduló mögött. — Mobiltelefonom a táskámban van.

Kilencedik Fejezet – A Vadászat Előestéje

Az alkonyat sötétsége már ráborult a tájra, amikor Valentino Valletta megérkezik a Faragott Tuskóláb tavernához, Stainhatchee-be. A haldokló napnak lángoló sugarai csóvát vetnek a ciprusfák tetejére; egy mennyei tűzvész lángra lobbantja a parti erdő sűrűjét és szerelem sújtotta békák és más kicsiny teremtmények tűzbe jött milliárdjai hangolják hegedűiket, hogy éjszakai zenéjük hangversenyét megkezdhessék.

Joe hatodik Amstel sörénél tart, amikor Valentino bevádlizik a gőzfürdőszerű külvilágból és barátja mellett ledobja magát egy bárpultnál álló székre.

— Van valami híred róla? — Valentino kérdezi.

— Nincs. — Joe hosszú slukkot húz a jéghideg sörből. — Ki kell, hogy hívjuk a megyei milíciát. Legalább egy tucat fegyveresre van szükségünk, vérebekre, nyomkövetőkre és néhány légmotoros mocsárnaszádra. Egész nap jártam a közeli településeket és látogattam a farmokat, kérdezősködtem a benzinkutaknál és a Greyhound autóbusz megállóknál. Senki nem látta se Szonját se Murdochot. Daisy azt mondja, hogy Murdoch elvitte a lapos ladikot. Ahogy szokta, ha beveti magát a végtelen mocsárba keletre tőlünk, de ezúttal kifosztotta a raktárházat és a helybeli farmellátmány depót, és számos minden hiányzik, jelezve, hogy ezúttal hosszú ideig kint tervez maradni.

— Kutyák? — Valentino pattintja ujjait és mutatójával Daisy felé int. — Skót viszkít jégkockákon, legszebb magnólia virágja a konföderációnak. — Majd visszafordul Joe felé. — Mi a fészkes fenének van szükségünk vérebekre? Ha megtalálják, és minden bizonnyal meg is fogják, miszlikbe szaggatják, mielőtt utolérjük őket és az ebeket lehúzzuk a szőkevényekről.

— És, — Joe pupillája összeszűkül. — Mi bánatod vele? Nem a te feleséged.

— De az én pénzem. Szonja a befektetésem, és védelmezni szándékozom.

— Miféle befektetés? Már megkaptad a részedet. A biztosítási csalásséma nulla és megszűnt. Eli halott és a főnöke börtönben ül. Neked többet nincs semmi érdekeltséged ebben a vállalkozásban.

— Akkor miért kérettél ide?

— Bosszú. Akarom, hogy megízleld az édes bosszú felemelő izgalmát. És mindamellet, ehhez a vadászathoz szükségem van egy segédfőnökre. Nem bízom ezekben a helybeli alkoholistákban, akik csak a szórakozás végett vállalkoznak a feladatra. Te leszel a felügyelő, aki megkorbácsolja őket, ha engedetlenek.

Daisy meghallja az utolsó pár szót. Közelebb lép, előrehajol, ugrándozó ütközői előrebuggyannak és láttatni engedik, hogy nincs rajta melltartó és egyenesen Joe szemébe néz.

— Ne beszélj így a milíciám tagjairól. — mondja éles, sértődött hangon. — Mind becsületes farmer legények és tapasztalt vaddisznóvadászok.

— Hogyan lehetsz ebben ennyire biztos? — Joe röhög, és elmélyülten ábrándossággal bámulja Daisy kebleit, — talán mindegyiket magad szoptattad?

Egy fiatal, széles vállú és magas férfi, aki egy csinos kis szőkével üldögél a bárpult másik végében, hallgatja a vitatkozást és söröskriglijét a mennyezeti ventilátor felé emelve köszönti Joe-t és Valentinót és bemutatkozik.

— Bocsássanak meg, kedves barátaim. Nem tudtam meg nem hallani, hogy hajtóvadászati milíciát szerveznek. Legyen az, akár ember, akár oktan barom, amit hajtanak, úgy vélem, hogy a legmesszebbmenőkig tudnám magukat segíteni. A nevem Bema és otthonom pedig Alabama. Foglalkozásom szerint magándetektív vagyok és bírósági letétpénz kölcsönzés a mesterségem. Ez a csinos hölgy itt mellettem Ashley, életem szerelme és legmegbízhatóbb felesketett segédem. Nem szükségeltetik, hogy egy városi jenki boy-t, kérem, ne vegyék sértésnek, tegyenek egy ilyen mocsarainkba való behatolás vezetőjévé. Jómagam messze környéken a legjobb szakértő vagyok az ilyesmiben, és a kígyók tekintetében, legyen az mérges fogú vagy a másik fajta, és úgyszintén, fiatalabb koromban százszámra vadásztam alligátorokat és dróthurokba való ejtésükkel kerestem megélhetésemet. Ismerem ezt az egész csodálatos pusztaságot, innentől Ocala-ig, és Gainesville és Tallahassee között, oda és vissza. És szerény fizetség ellenében éppen szabad vagyok.

— Osztalék alapon dolgozunk. — Joe rámered a fiatal vastagnyakúra. — Senki sincs előre fizetve.

— Ez tökéletes megfelel nekem. — feleli a fiatalember, aki Bema néven nevezte magát. — Mire vadászunk? Szökött bűnözők a specialitásom.

— Valami ilyesmire. — Valentino is megszólal. — Egy férfi és női párt keresünk. Egy ördögi fiatal baromállatot, mint maga és egy idősebb nőt.

— Egy nőtény párducra, valaki mondhatná. — Bema bólint. — Van belőlük itt a környéken bőven. Mind a kétlábú és a néglábú változatot beleértve. Mikor kezdünk, ha szabad kérdeznem? Javaslom, hogy a hajnal első sugaránál. Mélyen behatolni a mocsárba és éjszaka keresni egy szőkevénypárt, olyan mintha zseblámpával kutatnánk tű után a szalmakazalban.

— Helyes, — Joe kezét nyújt a fiatalembernek. A neve Bema és otthona Alabama és belenéz a szemébe. — Holnap reggel félhétkor légy a Cooks Hammock keresztútjánál. Hozz bármi lőfegyvert, számszeríjat, kést és dárdát, amit össze tudsz szedni. Szintén hozz rengeteg ipari ragasztószalagot és kenderkócot, hogy megköthessük végtagjaikat és betömhessük a szájukat, hogy máskor jobban gondolják meg, hogy kinek a pénzügyi businessébe avatkoznak bele és kinek bizalmas beosztottait csalják el. — Itt Joe Valentini felé fordul. — Te. A csapatodat a Cross City központba viszed a pusztaság déli határán. Több irányból jövő megközelítéssel fogunk dolgozni, ami a legjobb garanciát adja, hogy azonnal sikeresek legyünk.

— Több irányból? — Valentino kitérít a pupilláját. — Idáig csak kettőt hallottam.

— Közvetlen parancsnokságomnak alávetve még van több csapatom. — Joe válaszol, és úgy nézi bűntársát, mint ahogy a nagyon okos emberek szemlélgetik a tökéletesen butákat. — És

rövidhullámú adóvevővel fogjuk tartani a kapcsolatot. De remélem, hogy nem kell mindent a szádba rágnom. Vagy igen?

Később, jóval több korsó sör leöntögetése és erős italok kupicáinak elfogyasztásai után, a jelenlévők, a megvadultan lelkes és a holnap örömeit zajosan váró tömeg felszakadozik és a másnapi korán kelés érthető okából, hazamegy pihenni.

A fiatalember, az izmos és az erős fizikumú, aki a Bema Alabama néven nevezte magát és csinos kis oldalbordája keresztülsetálnak a poros országúton egy fogadóhoz, amit odaillő alkalmatossággal Hotel Félkegyelműnek neveztek el, eredeti szándékkal ugyan Hotel Félelmetesnek, de mivel a cégércsináló egy osztálynál több helyesírást nem tudott befejezni az elemiben, a névtábla a fent említett sajtóságos módon lett kiírva, és a tévedést azóta sem korrigálta senki.

Szobájukon belül kerülve és az ajtó gondosan belakatozva és az ablakok becsukva a fiatalember vonzókülsejű útítársához fordul és kedvesen szól hozzá.

— Lulu, drágám, nincs vesztegetni való időnk. Hívnom kell Mr. Higginst, bocsánat Bernit és helyzetjelentést kell adnom.

— Tedd, amit tenned kell, Wes, — Lulu feleli. — Nekem már tele van a strandszatyrom és be kell zuhannom az ágyba.

Természetesen a veres nyakú délvidéki párocska a mi párocskánk a Caladesi Klubból, Wes és Lulu és végzik, ami erkölcsileg helyes, és nem azt, ami anyagilag előnyös.

Wes megnyomkod néhány gombot iPod telefonján és rövidesen Berni kerek és kopaszodó feje jelenik meg a kis képernyőn.

— Berni, — Wes kezdi. — Joe hazudik neked.

— Tudom, — Berni bólint. — de azért mond, édes fiam.

— Szonja megszökött és Joe hajtóvadászatot szervez elfogására.

— Hajtóvadászatot? — Berni feleli vontatottan, és megnyom minden szótagot és szemei kigyulladnak és pupillája kitágul, mintha egy sárga úritök lenne halottak napjának előestéjén. — Kikkel, és hol gondolják Szonját?

— Szonja meglógott, vagy inkább valaki magával vitte, aki becsapta Joe-t és valószínűleg egy kisebb földrész nagyságú mocsárerdőben rejtőzködik. Joe felvett engem, mint a megyei milícia egyik csapatának vezetőjét, és a hajtas holnap reggel fél hétkor kezdődik, kutyákkal, légmotoros mocsárnaszádokkal, dumdum puskákkal és rengeteg helybeli örült mániákussal. Mr. Higgins, — Wes sóhajt elkeseredetten, — már úgy értem, hogy Berni. Mindent megteszek, de az esélyek nem éppen kedvezőek, hogy a felesége életben kijön abból a mocsárból, ha egyszer azok a véredek körbevették. Jó lenne, ha itt lenne és okosan tudna beszélni Joe-val. Egyébként is, hol van jelenleg?

— A Tampa repülőtéren a kocsikölcsönző ablaknál. — Berni feleli, — add ide a címet, ahol hajnalban a milícia gyülekezik és Dianával ketten ott leszünk, és kezünkbe vesszük a dolgot. Dianának rengeteg szövetségese van az erdőben és Diana tükön ül, hogy segítsen.

— Nagyon jól hangzik, Berni, — Wes mondja. — De, ha adhatnék egy praktikus tanácsot? Hozz magaddal annyi készpénzt, amennyit csak tudsz, mert ezek a faragatlan farmerfiúk és tehénhajcsárok csak ezt az egy nyelvet értik.

— Nem lesz probléma, — Berni magabiztos hangon megköszörüli a torkát. — Az összes ATM masinát ki fogom üríteni, innen egészen odáig, hol is mondtad, hogy a milícia gyülekezik?

— Oh, szinte elfelejtettem, — Wes reagál. — A Cooks Hammock keresztútján Lafayette megyében, holnap reggel hat harminckor. Nem tudja eltéveszteni a helyet. A forgalmi körforgó közepén áll egy tíz méter magas rózsaszín dinoszaurusz, még az ötvenes évekből itt felejtve, és egy kopasz-fejű halászsas fészek van a tetején. Már mértföldekről lehet látni előre. Hacsak nincs sötét, és abban az istentelen korai időben sötét lesz.

— Wes, — Berni mondja egy percnyi töprengéssel teli csend után. — Tudom, hogy kockáztatom a szerencsém, de szeretnék még egy szívességet kérni tőled. Úgy látom, hogy túl késő, hogy szobát béreljünk, és kissé korábban ott leszünk a találkozó helyen. Találkoznál velem korábban, valahol a közelben, mondjuk, olyan reggel öt óra körül? Szeretnék veled még egy férfi és férfi közötti személyes beszélgetést lefolytatni.

— Szonjáról és rólam? — a fiatalember válaszolja és restelkedés keveredik a hangjába. — Rettenetesen sajnálom az ügyet, Berni. Nem akartam senkit sem megbántani. Rengeteggel flörtölök, és minden nőhöz kedves vagyok. Nagyon sajnálom, ha úgy jött ki, hogy viszonyt akartam kezdeni a feleséggel.

— Nem. Nem erről van szó. — Berni arca megértő mosolyba simul. — Csak beszélni szeretnék valakivel, mielőtt csatába indulok az ördög ellen. Olyanféléképpen, ahogy Alexander Puskin egész éjszaka fennmaradt párbaja előtt és leírta a gondolatait a szerelemről és a becsületről és a költészetről. Mielőtt szembe kellett állnia a férfivel, aki sokkal ügyesebb volt a pisztollyal, mint ő. Csak mi ketten, a hölgyek nélkül. Diana és Lulu a bérelt furgonban pihenhetnek, mialatt mi kicseréljük gondolatainkat.

— A váltságpénzről akarod a témát?

— Igen, valahogy úgy. — Berni bólint. — A téma mindig a pénzre lyukad ki. Nem?

— Jó. — Wes feleli. — Van egy Dunkin Doughnuts reggeliző a Route 19 úton, Tennille közelében. Parkold le a furgont ott és várj meg bent az asztaloknál.

—

Másnap reggel öt órakor Berni és Wes a Dunkin Doughnuts kávéház egyik sarokasztalánál ülnek és kávéjukat iszogatják. Egy nagytestű és álmos szemű matróna szorgoskodik a pult másik oldalán, törölgeti a polcokat, rendezgeti a dobozokat és százzszámra rakja ki a frissen sült fánkokat az állványokra.

— Wes, — Berni indítja a beszélgetést, mialatt simogatja az állát és keskenyre húzza a szemét. — Gondolkoztál már valaha, hogyan keletkezik a vagyon?

— A tőzsde, beöröklés útján vagy beházasodással. — válaszolja a fiatalember, ahogy cukrot kever forró italába. — Többféle útja lehetséges.

— Csak egyetlen útja van. — Berni gúlát csinál a kézfejéből és hosszú, bonyolult jelenségekkel terhelt szótagokban beszél. — Új vagyont, vagy értéket, és nagyon ki kell hangsúlyoznom ezt az aspektust, új pénz egyedül a munka alkot. Nincs olyan tőke, ami nem emberi erőfeszítésből és munkások dolgoz erejéből keletkezett. A fizikai munka mennyisége, ami a legyártott javak vagy élelmiszerek létrehozásához szükséges, határozza meg a termelés költségét. Egy modern, teljesen automatizált autógyár, vitathatnád, nagyon kevés fizikai munkát igényel. Éppen ellenkezőleg, azokat a robotgépeket is mind emberi kezek alkották, ha nem közvetlenül a jelen időben, de munkások generációi által, mert régebben is használtak bonyolult gépezeteket. De ha visszatérünk a gyökerekhez, egykoron, talán századokkal ezelőtt, egy régen elmúlt kor falusi kovácsa kalapálta ki az első szerszámdarabot, egy szerszámkészítő mester vágta ki és reszelte az első alkatrészt, ami belement az első gépbe, ami az elkövetkezőkben a többi gépet alkotta. Tehát mit akarok mondani? Ha alacsonyra szorítod a befektetett munka költségét és azon az áron adod el a portékádat, amit a piac vagy a kereslet diktál, vagy az áron, amit a fogyasztó meg tud engedni vagy hajlandó fizetni, be tudod zsebelni a különbséget és mások kárára elkezdheted felhalmozni személyes vagyonodat. Azoknak a kárára, akik munkájukkal létrehozták az értéket, és akiknek nem fizetted meg a munkabért az arányban, ami az eladási hely életszínvonalra szerint szükséges lett volna. Vegyük egy Ohio állambeli autóalkatrész gyáros tipikus esetét. Szakszervezetek által megszabott bért fizet a munkásainak, és ingyenes orvosi biztosítást, fizetett ünnepeket és szabadságot és a nyugdíjalapot. Ezek a munkások meg tudják engedni a javakat, amiket egy másik gyáros, mondjuk egy elektronikai műhelyes vagy ruhakészítő Kínában produkált az Ohioi munkabérek tizedén és nem fizetett semmiféle juttatásokat és még ennél is olcsóbb bérű gyermekmunkát alkalmazott. Ez a második gyáros, aki a termelést kivitte a tengerentúlra óriási profitot csinál és az eredeti Ohio tőkés megirigyeli. Ha a másik csinálja, miért ne csinálná ő? Tehát ő is létrehoz egy gyárat Kínában. Idehaza leszereli a gépeit, amit korábbi amerikai munkaerő hozott létre, extra fizetést ad néhány előmunkásnak, hogy betanítsa a kínaiakat és üzlete beindul. Ő is csinálja az extraprofitot. Időközben az itthoni vásárlóerő és fogyasztói piac csökken és hozzá hasonló gyárosok kevesebbet fognak eladni. Ez az elkerülhetetlen lefele pörgő spirális önrombolóvá teszi a folyamatot. A belföldi alkalmazottsági ráta vészesen zuhan, a kormány adóbázisa felszívódik és a szociális segítő programokat korlátozni kell és a biztonsági háló eltűnik az emberek lába alól.

— Hová akarsz kilyukadni? — Wes kérdezi. Nem érti, és a megvilágosodás zavarja, aminek látszólagosan semmi köze nincs jelenlegi életviteléhez, amit, és most ismeri fel, képtelen lesz valaha is magasabb életszínvonalra emelni, ha becsületes marad és egyenes.

— Az önszolgáló egoizmus eme rendszere, egy egészen új és más osztályát tenyészt ki az agresszív és könyörtelen kapitalista dögkeselyűknek. — Berni folytatja, a közbevágást elengedve a füle mellett. — A fajtának, ami felismeri ezt az örületes nagyságú és gyors tőkefelhalmozódási folyamatot, és lecsapnak, és hihetetlen mennyiségű összegeket fölöznek le

profitokból, a többi profitorzó gazember kárára. Ezt meg kell akadályoznom. Szegény Szonjám belesett ebbe a csapdába és ennek az aljas koncepciónak lett az áldozata. Szonja azt gondolta, hogy erkölcsileg indokolt, hogy másoktól becsapással kiszedjük a pénzt, vegyük el a házukat, hogy harminc éves házasság után elhagyja élettársát és gazdagon másodszor is férjhez menjen. Mit kapott cserébe? Rejtőzködik a mocsárban és reszket az életéért. Ez az ember, Joe, aki zsarol engem, aki azt akarja, hogy harmincmillió dollárt sikkasszak, hogy oda tudjam neki adni. Máskülönben megöli Szonjámát és az örökkévalóságig kell hordoznom megbánásom és szégyenem, hogy engedtem megtörténtét. Igaz, befolyása alá kerültem, amikor beteg voltam és nyomorult, és ki voltam téve a kísértéseknek. Számtalan példáját mutatta a sikernek és hazug fényességük elvakított és elvesztettem szemem elől az egyszerű szépséget és az intellektuális értékeket, amik érdemessé teszi a létet, hogy éljük.

— Ez a szegény ember elmékedése. — Wes rázza a fejét. — A lusták lamentálása, akik nem tettek semmi erőfeszítést.

— Ez a legügyesebb trükk, ami létezik. — Berni leereszkedő grimaszt vet Berni felé. Légy vállalkozó szellemű és igyekvő, kockáztass, és dolgozz szorgalmasan, és meg fogod látni a fényt és a lehetőségek az arra érdemesek elé fogják tární magukat. De elmulasztják, hogy figyelmeztessenek, hogy csak egy pitiáneren kicsiny százaléka lesz sikeres az egyéni vállalkozásoknak. A többi odaadja összes életében megtakarított pénzét a konglomerátumoknak, vagy egy befektetési szakértőnek, és a bank elárverezi a házát. Ez olyan, mintha a forró homokra vizelnél, egyetlen perc alatt eltűnik, és soha nem lesz belőle fenséges folyó, de még csak egy aprócska csermely sem.

— A modern világ globális gazdasága szükségessé teszi a kegyetlenséget az üzleti világban és ez az ára a haladásnak. — Wes vitatkozik, de hangjába a kételkedés halovány árnyalata lassan beleszővi magát.

— Nem éppen úgy. — Berni előre szegezi mutatóujját, mint egy felmérgeződött egyetemi professzor a katedrán a mutatópálcát. — A nem oly régi, az úgynevezett békebeli aranyidőkben, ültetvénytulajdonosok a legolcsóbb munkát alkalmazták, amit az emberiség valaha is kieszelt, a rabszolgamunkát. Rabszolgák ezrei dolgoztak a végtelen gyapotföldeken. Adták és vették őket a tulajdonos kénye kedve szerint és hajnal hasadásától késő estig való megállás nélküli munkájukért egy köteg szalmát kaptak ahol aludhattak és egy maroknyi kukoricát, hogy éhen ne halljanak. Női rabszolgákat tenyészállatnak használták, és tucatnyi gyermeket hoztak velük a világra, amit eladtak a piacon és kereskedtek velük, mintha holmi élettelen tárgyak lennének. Ezek a szerencsétlen nők egyidejűleg, a legfeketebb éjszaka kellős közepén, mesterük bujaságát is kielégítették. Miben különbözne ez a mától? Kérdezem tőled. A minimumnál is kevesebb órabért fizetnek a munkások óriási tömegeinek, semmi juttatást nem adnak nekik, nem fizetnek nekik egészségügyi biztosítást. Megmaradt fizetésükön, amit haza tudnak vinni, képtelenek megengedi egy tiszta ágyat, hogy meg ne említsem, egy saját szobát és egy elektromos platnit, amin főzni tudnának. Reggelijüket és vacsorájukat gyorskiszolgáló éttermekben kell megvenniük, magasra felvert áron, ami minden keresetüket felemészti. Olcsó mezőgazdasági és építőipari munkásokat hozatunk be Mexikóból, és illegális idegeneknek tituláljuk őket. Hibáztatjuk őket, ha asszonyaik és gyermekeik a közsegély-listára kerülnek, és véres merényletet

kiabálunk, ha elárasztják kórházaink elsősegély osztályait és túlnépesítik állami iskoláink tantermeit. A középosztály fizet mindezekért a költségekért, de ki hajt hasznot belőle? A gazdag. A gazdag egyre több pénzt csinál és aljas szemetet kiállt, hogy túlságosan lusta vagy valamit is tenni és csak könyöradományokért tartod ki a tenyered és szándékosan élsz ingyenes élelmiszerjegyeken és kerülöd a munkát.

Wes órájára pillant, — mennünk kell, — mondja és felnéz.

— Igaz, — Berni bólint. — De ezt el kellett mondanom. Ne haragudj érte.

— Megértelek és köszönöm. — Wes feláll. — Szavaiddal nagyon megerősítetted akaratomat, hogy mai tervünket sikeresen végrehajtsuk.

Tizedik Fejezet – Hazugok és Kétkulacsosok

Fekete sötétség uralkodik a világon, mintha napfény többé soha nem lenne, amikor reggel hat óra harminckor a megyei milícia tagjai gyülekezni kezdenek a kitaposott fűvön a Route 51 út mellett, Cooks Hammock közelében.

A környék egy terepjáró és sörétes puska klaszter, tulajdonosok sáros járműveikhez támaszkodva tárgyalják, közben kávét isznak és cigarettáznak, hogy mennyi pénzt fognak ma keresni, és vajon meg kell-e majd ölni valakit, és már hány ilyen hajtáson vettek részt régebben.

— Nem könnyű munka, — az egyik durván faragott kinézetű férfi pofányi bagót köp a földre és kezét szakadozott farmerjébe és tépett nejlonzakójába törli. — Jobb lesz, ha rendesen megfizetnek. Nem fogok szarért húgyért dolgozni.

— Mennyit számítász kapni? — Berni kérdezi. Tíz perccel korábban érkeztek meg Wes-sel és a két nővel, és idáig csendben figyelték a gyülekező népességet, közük keveredve és beolvadva soraikba, anélkül hogy bárki is felfigyelt volna rájuk.

— Négyszázat, — a férfi újabb adag kapadohányt töm a pofazacskójába, keskenyre húzza a szemét és buta gyanakvással méregeti Bernit.

— Mondok neked valamit, amígó, — Berni mutatóujjával mellbe löki a férfit. — Fizetek neked hatszázat, ha hazamész és magaddal viszed a két kutyádat.

— Nem rossz ajánlat, Billy Joe, — röhög egy másik, akinek érett görögdinnyeszerű feje úgy bukkan elő anorákjának csuklyájából, mint ahogy egy harapós teknősbéke nyaka a páncélból. — Hazamehetsz a disznófarmodra és megdughatod a legkövérebb kocát, mialatt mi itt jól mulatjuk magunkat és az egyetlen becsületes módon keressük a pénz, hogy megdolgozunk érte.

— Mennyibe kerülne, hogy maga is szabadságra menjen? — Berni ravasz mosolyt vet a tréfálkozóra és zsebébe nyúlva előhúzza egy vastag köteg bankót.

— Nem vagyok olyan olcsó, mint ez. — A második ember kapzsi szemekkel nézegeti a pénzköteget. — Halvány gőzöm sincs, hogy miért nem akarja, hogy részt vegyünk a vadászaton. De egy ezresért fontolóra veszem.

— Tehát ezer dollár a pillanatnyi árfolyam, lesz még valaki más jelentkező is? — Berni kiabálja és százas után százast hámoz le a kötegből, odaadja Wes-nek, hogy számolja át és adja oda a férfinak.

A csoport többi tagja is előrelép, és kérdések áradatát zúdítják Berni felé. Mintha felbolygatott cserkészek kérdeznék táborvezetőjüket, hogy miért fúvatta le a megígért campingezést?

— Maga kicsoda?

— Ki hatalmazta fel magát?

— Jobb dolgunk is van, mint ide kijönni és megtudni, hogy lefűjták a dolgot.

— Lesz itt egyáltalán még hajtóvadászat?

— Lesz. — Berni fellép egy fatuskóra és átkiabál a meglepett tömeg feje felett. —

Behatolunk a mocsárba, ahogy terveztük, de csak négy ember részére van hely. És ki kell bérelnem a légmotoros mocsárnaszádjukat, — mondja és rámutat a férfire, akinek kisteherautójához hozzá van kapcsolva a drótketrecbe zárt propellerrel ellátott alkotmány. — Restellem mondani, de ebben az esetben a kevesebb a több. Nagyjából tudjuk, hogy a szökevény hol rejtőzik és meg kell, hogy őrizzük a meglepetés erejét. Legfőképpen kutyákra nincs szükségünk. Túlságosan sok zajt csinálnak és szaglásuk a nyílt vízfelületek felett semmit sem ér, amiken többször is át kell kelnünk.

— Akkor miért rángattak ki ide minket?

— Elnézést, de a partnerem túlságosan belelkeseedett. Egyel több sört ivott, mint kellett volna és ígéreteket tett, amiket nem tud betartani. Mint a kormányzó, aki újra akarja magát választatni, és ezért fizetem én magukat.

— Nekem egyre megy, — egy mély hang morogja. — Esedékes, hogy földi mogyoróimat kiássam és begyűjtssem, és egy millió fontosabb dolgom van, minthogy itt vesztegessen az időmet városi tekergőkkel, akik rablóbandák akarnak játszani a mocsári rengetegben.

Kinyilvánítva csalódásukat, megjátszottat vagy valóságosat, a megyei milícia tagjai egyenként átveszik a pénzüket, beülnek járműveikbe és hosszú por és gáztörmelék felhőt húzva maguk után elhajtanak.

Wes hozzáerősíti a naszádot az egyik kibérelt és otthagzott kisteherautóhoz és mind elhajtanak a vízre csúsztató rámpához, a mértföld hosszú erdei földút végében, mélyen bent az erdő sűrűjében. Ott, ahogy lekapcsolják a mocsárnaszádot és beszállnak, a rádió recsegni kezd és sziszegni. Wes füléhez szorítja a készüléket és megnyomja a vétel gombot.

— Készen vagytok? — Joe hangja hallatszik az éter hullámain keresztül.

— Igen, készen. — Wes válaszol. — Éppen most bocsájtjuk vízre a csónakot, és ahogy itt beszélek, gyűjtják be a motort.

— Helyes, — Joe válaszol. — Törzsetek előre cikcakk irányban és ötpercenként rádiózd ide koordinátáidat. Részletes légi felvételem van a területről és be akarom jelölni a pászmákat, amit már átvizsgáltunk. Hányan jelentkeztek?

— Nyolcan. Mind a nyolc tapasztalt nyomozó és van velük egy tucat véreb. — Wes mondja kemény hangon. — De csak négyet tudtam beszorítani ebbe a naszádba. A többiek gyalog követnek minket, egyenes rádiusz vonalban a közép felé haladva.

— Nagyon jó, fiatal barátom, gondosan tervezted. Rövidesen ismét beszélünk. — Joe válaszolja, és a rádiókapcsolat megszakad.

Berni ravasz oldalpillantást vet Wes felé. — Látod, Wes, — mondja. — Az okos hazugság a sikeres businessvitel első törvénye. Ha megmondtad volna a valóságot Joe-nak, egy másik hazug sokféle szempontból, nagy bajba kerültünk volna és mindannyinkat komoly veszélybe hoztad volna.

— Nem kellett volna olyan szemérmetlenül hazudnia. — Lulu rosszállóan elbiggyeszi a száját. — Nem volt szükséges, hogy mondja, hogy nyolc tapasztalt hajtó van és kutyák. Wes csak annyit kellett volna, hogy mondjon, hogy készen állunk és beszélgetés be lett volna fejezve. Ez nem lett volna teljesen valótlanság, legfeljebb a tények elhallgatása, és nem szemem szedett aljas hazugság.

— Minél nagyobb a hazugság, annál hatásosabb. — Berni bólint, és atyai büszkeséggel szemléli Wes-t.

— A nagyobb hazugságon könnyebben megfognak. — Lulu vitatkozik. — Mennél kicifrázottabb annál kevésbé hihető.

— Éppen ellenkezőleg, drágám. — Wes mondja, mialatt Diana lesújtó szemekkel méregeti. — Mondj bárkinek hamis információt, ami az illetőt jobb színben állítja be, és több mint lehetséges, hogy elhiszi.

Beszállnak a légmotoros mocsárnaszádba. Az első fél mértfölden gyorsan siklanak előre a fűbogok, tótágast álló ciprusok és spanyol függőmohával leterhelt haldokló tölgyek és az apró szigetek közötti vízfelület felett, és százával ijesztik fel a természetes gázlőmadarakat, majd Berni jelzi Wes-nek, hogy állítsa le a motort.

— A mobiltelefonom, — mondja bocsánatkérő arccal. Már jó ideje vibrál a bal nadrágzsebemben. Gondolom, jobb lenne, ha felvenném és megnézném, hogy ki az.

Wes leállítja a motort és a csend süketítő. A lebomlott vegetáció orrfacsaró bűze és kicsiny füstpamacsok, amit a mélyben lassan égő tűzeg bocsájt ki magából, a kora hajnali köd maradványaival keverednek, ahogy Berni döbbenettel az arcán nézi a képernyőt és meglepetten morogja. — Az ördögök incselkednek velem, Szonja van a vonalban.

— Vedd fel, — Wes nézi Bernit. — Nem ő az, akit keresünk?

— De igen, — Berni rázza a fejét hitetlenkedve és lassan megérinti a beszélő gombot, és óvatosan bejelentkezik. — Hello, itt Bechtel konstrukciós iroda.

— Berni, én vagyok. — Szonja hangja válaszol. — Hol vagy? Próbáltam hívni az építkezési lakókocsi számodat, de nem voltál ott.

— Joe-val vagy? — Berni kérdezi, gyanakodóan, keresve és elvárva egy csapdát, amibe ez a teljes grandiózus megmentései terve beleeshet és nullává redukálódhat.

— Nem. Hála istennek nem vagyok Joe-val. — Szonja feleli. — Napok óta nem láttam.

— Egyedül vagy?

— Nem mondhatom, hogy igen, de nyugodtan beszélgethetünk. Az illető, akivel vagyok, most éppen a pusztá kezével halászik, és hallótávolságon kívül van.

— Ki ez az illető?

— Berni, ez nem fontos. És hagyd abba a féltékenységet. Nem alszom együtt vele.

— Nem. Persze, hogy nem. Nem is erre akartam utalni.

— Berni, — Szonja követeli kissé élesebb hangon. — Most már másodszor kérdezlek, és ne kérsd magad. Az elemem kimerülőben van és rövidre kell, hogy fogjuk a társalgást. Hol vagy és mit csinálsz? Tudnom kell.

— Egy légmotoros mocsárnaszádon vagyok és téged keresünk a Stainhatchee Természetvédelmi Területen. Joe azt gondolja, hogy ott rejtőzködsz valahol, vagy inkább oda

hurcoltak el akaratod ellenére, és mintegy három tucat férfi és több száz véreb van a nyomodban. Joe nem tudja, hogy itt vagyok. Meg kell, hogy találjunk, mielőtt ők megtalálnak téged.

— Csodálatos. Legalább az innenső oldalán vagy az Atlanti óceánnak. Van nálad egy GPS lokátor.

— Van.

— Beolvasom a koordinátáimat. Nem lesz semmi nehézséged, hogy megtalálj.

— Van GPS nálad? — Berni kérdezi hitetlenkedő hangon.

— Emlékszel a kamerámra? A Nikon Coolpix P510. Beépített GPS van benne. Ez a kedves ember, akivel jelenleg vagyok, volt olyan aranyos, hogy táskámmal együtt elhozta a házamból. A sminkjeimmal, a szemfestékemmel, a kis púderes tükörrel, egy csomag papírszalvétával, egy üveg Channel 5 parfümmel, a hajtási igazolványommal és mobile telefonommal egyetemben. Gyakorlatilag mindenem megvan, amire szükségem lehet. De hadd magyarázzam meg a többit, ezt az egész új koncepciót, amit most érzek, amikor ideértetek. És vele is beszélgethetsz. Okos ember és kandidátusi diplomája van orientál filozófiából.

— Rendben, — Berni felkiált. — Itt vagy a képernyőmön. Körülbelül három mértföldre vagy tőlünk és harminc percen belül ott kell, hogy legyünk. Tarts ki, szerelmem. Hűséges férjed meg fog menteni.

— Berni, — Szonja sóhajt. — Tényleg ennyire örülsz, hogy megtaláltál vagy csak örvendsz, hogy nem kell kifizetned a harminc millió dollár váltságdíjat.

— Persze, hogy elsősorban neked örülök. — Berni feleli kissé megbántott hangon. — Pénz, vagy annak hiánya, semmi különbséget nem jelent nekem.

— Hazug. — Szonja mondja szerelemmel teli mézédés hangon. — Én is szeretlek, de hadd mutassak rá egy tényre. Ha Joe megtalál engem, vagy megtalál téged, vagy kettőnket egyszerre, biztosra megy, hogy kifizeted, vagy mind a kettőnket megöl, ha mi meg nem öljük elsőnek.

— Hogyan javasolsz valakit megölni, aki direkt kapcsolatban van az ördöggel magával?

— Találj valami módot. Használj engem csaléteknek, ha szükséges. Nem bánom, de bánj el vele egyszer és mindenkorra. Borzasztóan sajnálom, hogy egyáltalán összebarátkoztunk vele.

Ennél résznél, Diana, aki idáig hallgatta a beszélgetést, elveszi a telefont Bernitől és beszélni kezd Szonjához. — Idefigyelj, drágám, — mondja. — Én vagyok, Diana és segíteni fogok nektek. Nagyon jól ismerem ezt a részt és rengeteg barátom van, akik ebben a mocsárerődben lakoznak.

— Te még mindig Bernivel vagy? — Szonja válaszolja meglepett hangon és kapkod a levegőért. — Miért mondja, hogy engem szeret, ha még mindig veled van? Miért próbál engem megmenteni?

— Mert Berni egy jó ember. Megtanítottam, hogy jónak lenni nemesebb, mint rossznak. Semmi szükség, hogy féltékeny legyél rám. Visszaveheted Bernit, ha még mindig akarod vissza. Mi soha nem voltunk férfi és nő közötti viszonyban. És ha már erről beszélünk, én még életemben nem voltam semmiféle férfivel.

— Soha nem késő elkezdni. — Szonja morogja. — Nem olyan nagy ügy, mint gondolod.

— Nekem nagy. — Diana feleli kis szünet után. — A szerelem annak a velünk született ősi vágnak az eredménye, hogy keressük gyönyörünket és érezzük magunkat jól. Egy egyénnek küzdenie kell ez ellen a vágy ellen, mert a szerelem lerombolja a független létezést. Egy nő fel kell, hogy adja a saját egóját, hogy szeretni tudjon egy férfit. Két különálló egyéniség ki lesz oltva, hogy egy új összeolvasztott amalgámot hozzon létre, ami nem egzisztál többé a te akaratod szerint. Én még nem állok készen egy ilyen megfordíthatatlan, egyedi egyéniséget elpusztító áldozatra.

— Számtalan nő mégis megteszi. — Szonja feleli és hangja remeg, ahogy tiltakozásának szótöredékei áradnak előre, mint fényesen csillogó és sziporkázó vízcseppek egy mágikus forrásból. — Férjhez mennek anélkül, hogy szeretnék emberüket és azonnal otthagyják, ahogy megszerezték, amit akartak. Legtöbbszörre pénzt akarnak, ingatlant és más értékeket, esetleg egy gyermeket, amit később alternatívnak használnak az elvesztett bensőséges kapcsolat helyett és kényüket és szeszélyeiket a gyermekén gyakorolják.

— Ez sok esetben igaz lehet, de én visszautasítom az ilyen alantas álnokságot. — Diana feleli meleg, őszinte hangon. — És kiterjedt részletekben erről még sokat fogunk beszélni, miután elértünk téged és véget vetettünk ennek a gonosz embervadászatnak. És Joe visszaváltozott angyalnak, aki volt mielőtt engedetlenségért ki lett taszítva a mennyekből. De most le kell tennem a telefont. Wes indítja a motort és a zaj el fogja fojtani hangunkat.

— Akkor tehát, hamarosan találkozunk. — Szonja mondja. — Nekem is meg kell szakítanom a beszélgetést és el kell rejtenem a mobilt. Murdoch, a bujdosótársam, jön vissza és véres kezében egy hatalmas halat tart kopolyájánál fogva.

— A viszontlátásra, édes egy nővérem. — Diana feleli és megnyomja a telefon vége a beszélgetésnek gombját.

Tizenegyedik Fejezet – Zöld Mező, Ami Nem Az

Az egyik előreküldött őrszem jelenti, hogy egy fehér nőt láttak mélyen bent, az elöntött erdő sűrűjében.

— Teljes gözzel előre, — Joe ordítja tele torokból a rövidhullámú adó-vevőbe. — Százezer dollár jutalom annak, aki élve vagy halva elfogja és idehozza.

A brigád, ami nyugati irányból hatolt be a mocsárerdőbe észlelte elsőnek a látomást, ahogy szaladt előlük, mint egy megijedt őz, amint meglátta a férfiak csoportját. Bámulatos ügyessége, ahogy fatuskóról víz alá merült fatörzsekre ugrott, elkapta az alálógó indákat, és mint egy majom hintázott rajtuk, és néha beleesett a mély vízbe és küszködött, hogy ne veszítse el momentumát, nem volt hozzámérhető a száz lóerős turbótáplált motor erejéhez. Nem a két méter átmérőjű propellerhez, ami hajtotta a mocsárnaszádot utána, keresztül a nyílt vizeken, az öblökön, a mohával borított bogokon, és a süppedős agyagon, és a fenyőtű borította szárazon.

Lélegzetéből látszólag kifulladásra, a látomás megáll egy terjedelmes tisztás szélénél, a magas ciprusfák alatt és az áthatolhatatlan palmetto pálmák sűrűje előtt. Ránéz félelmet nem ismerő üldözőinek kegyetlen arcára, a három vicsorgó véreb nyáltól csöpögő agyaraira, egyenesen bele a robbanópuskák csövébe, bele a biztos halál torkába, ha meg nem adja magát.

A vérebmester megveregeti kutyáinak nyakát, mindegyikről lekapcsolja a pórázt, és mind a három eb előre ugrik, ugatva, hörögve és csontroppantó fogaiknak fehérjét kimutatva.

A kutyák egyenesen belefutnak az asztal-sima mező zöldjébe, a szokatlanul élénkzöld és rövid fű kellene, hogy figyelmeztesse őket, de hiába, nem veszik észre, hogy valami baj lenne.

Három méterre bent, még mindig nyomva előre izmok megpakolta széles mellüket, és bátran magasra tartva a fejüket a dagonyás emelkedő hulláma ellen, lábaik eltűnnek, majd sárgálló hasuk és utána szőrös hátuk. Egyenként lesüllyednek a felszín alá és fertelmes bűz tör előre a mélyből utánuk, mintha hagymázás gőzei a kiömlött petróleumnak párolognának elő egy olajfinomító szennyezett talajából.

— A kutyáim, — üvölti a szörnyetgek tulajdonosa rettenetes kínfájdalommal és utánuk ugrik. Próbálja kutyáit kihúzni, menteni, amit tud. Egy másodpercen belül ő is besüllyed, egészen a nyakáig, a sűrű kátrányba.

Egy kátránygödör a zöld mező alatt, ősrégi üledéke a pleisztocén aszfaltnak, ezernyi dinoszaurusz csonttal az aljában és felette az óriáslajhárók maradványaival, és gigantikus armadillók páncélzatával és a jelenlegi időkben inkább szarvasok és vaddisznók tetemeivel.

A mocsárnaszád vezetője hátramenetbe löki a sebváltót és a motor leblokkol. A propeller lapátjai meglazulnak és fertelmesen jajgató vonítással súrolják a védőrács kifeszített rúdjaikat. A csónak, hat ember lőfegyverekkel és erős italok palackjainak tucatjaival és ládászámra behűtött sörrel előrecsúszik, forog és örvénylik egy lefele tartó halálos dugóhúzóban és nemsokára csak a fejük látszik ki a felszín felett, ami némán és egy örökkévalóságban megbékélve önmagával lassan bezáródik körülöttük.

— Ne csak állj ott. — a vadászok vezetője ordít a női jelenésre. — Hozz segítséget, a fene egyen meg, asszony. Hívd a serifet, mozgósítsák a nemzeti gárda légierjét, jöjjenek a helikopterek és dobják le a kötélletrákat, amibe bele tudunk kapaszkodni.

— Kapaszkodj ebbe, — a női fantom visszakiált és hosszú mérgezőborostyán indát dob nekik. — És húzzátok ki magatokat. Egyéni kezdeményezés, saját magad megsegítése és bizalom a saját képességeitekben, és a vállalkozó szellem, az országnak a törvénye, amit mi mindannyian annyira szeretünk.

Utána szoknyájának zsebéből kihúzza mobilját és tárcsázik.

— Helló, édesem, — bújja a telefonba. — A nyugati csoportot semlegesítettem. Következőnek meglátom, hogy mit lehet csinálni a keletiekkel. Te koncentrálj Joe-ra. Joe dél felől nyomul előre és percről percre dühösebb. Te lennél a legjobb, hogy valami józan értelmet csöpögtess az agyába.

—

— **A** bűdös életbe, — Joe üvölti, ahogy a rádióadás akadozik és iszonyatos kavardás zaja tölti meg az éter hullámait. — Ezért fizetni fognak. Mostantól kezdve senki elfogottat nem hagyok életben.

Az egyik trógerje, egy helyileg felszerződött zsoldos, Clyde, megérinti Joe karját, mivel a szétjött propeller lapátjainak iszonyú üvöltése minden emberi hangot elnyom, és egy hordozható iPod szerkentyűt mutat neki térképpel és koordinátákkal. A szája mozog és formálja a szavakat és mutatóujját egy határozott pontra helyezi.

— Egy perccel ezelőtt lehallgattunk egy telefon üzenetet. A céltárgy egy szigeten rejtőzködik, egy nagyobb víztükör közepén, amit az indiánok *Az Ég-Ami-Alattunk-Lakozik* tónak hívnak. Tudjuk pontosan, hogy hol van. A gyorsnaszáddal két perc alatt ott vagyunk.

Joe kinyújtja a kezét és ujjai előre mutatnak. — Indíts, Clyde, teljes sebességgel, — ordít rövid és durva szótagokkal a férfire. Veszíti el a türelmét és dühé többé nem ismer korlátokat.

Sebesen gyorsulva a lapos fenékű alkotmány széles ívben vágódik kifelé, és teljes erővel robban ki nyílt vízfelületre. — A sziget ott van a kanyaron túl, — Clyde harsogja. — Nem sokkal ott, az ősrégi gumifa után.

A naszád fordul és kilőtt golyónál is sebesebben halad, amikor egy fa mögül surranó zaj hasítja át a levegőt és egy nyíl telibe találja a vezetőt, aki a magas-ülön kuporog. A hosszú és vékony nyíl a hátába hatol, és a mellén jön ki és halott testének tehetetlen tömege előrebukik és nyugalomba jön meglepett társának a fején, egy másik mocsárfarmerén, aki az alacsonyabb

ülésen ül. Egyensúlyát visszanyerve a másik farmer lelöki magáról a nehéz hullát és automata fegyverét felkapva tüzet nyit a fa felé. Ketten mások csatlakoznak hozzá és tíz másodperc alatt a hatalmas óriás koronája miszlikbe szakad és pozdorjává lesz. Kopasz ágak maradnak, de senkit sem látni. Hol van az orvlövész, és merrefele bújt el? Vagy lehet, hogy Murdoch volt, a falu idiótája?

A naszád lelassul a hatalmas fatörzs mellett. A megmaradt három hajtóvadász partra ugrik, és mindenfele kutatnak, körbe és előre és hátra, de semmi nyomot nem találnak, kivéve néhány szál zöldes haját, ami az enyhe szellőben csendesen lengedez. — Nincs itt senki. — Joe üvölti. — Vissza a hajóra. Egyszer fogjuk el céltárgyunkat. Majd utána átkutatjuk az erdőt.

A naszád sebesen tovasiklik, egyenesen a sziget felé a kanyargó folyó közepén, és ahogy Joe visszanéz a válla felett egy női alak lép elő, és ott áll, félreérthetetlenül felismerhetően a megszentelténített fa mellett.

Magas és karcsú egy lenge tüllruhában, a haja hosszú és élénk smaragdzöld a színe és feszített íjat tart a kezében, és a közepébe illeszt egy nyilat és elengedi.

— Vigyázz, — Joe ordítja, de túl késő. A megyei milícia egy második embere bukik előre és a nyíl keményen beleágyazódva áll a koponyájában. Joe-n kívül már csak egy milícia tag maradt, és az tüzet nyit. Százas kapacitású tölténytárát üresre lövi, de a nő többé már nem látszik. Beleolvadhatott a buja növényzet zöldjébe és ismét eltűnt.

Joe felkapaszkodik a magas-ülésbe, a vízbe löki a két halott testet és magához ragadja a kormánykereket. Ahogy száguld el a színhelyről, nincs ideje, hogy felvegye a harcot egy zöld ruhába öltözött őrült néember ellen, mobiltelefonja vibrálni kezd a zsebében és előhúzza.

— Joe, — Berni hangja hallatszik a vonalban. — Én vagyok. Rossz időben hívlak? Volna egy kis időt beszélgetni?

— Hol vagy? — Joe üvölti, — és hol a pénzem?

— Táviratilag elküldöm a számládra, ahogy Szonja szabad lesz és biztonságban van.

— Hohó, nem így verik a cigányt. — Joe hangja átharsogja a motorzajt, és székében ide-oda himbálódzik, ahogy a naszád egyik folyókanyart veszi a másik után. — Átutaltatod a pénzt, és ahogy visszaigazolja, hogy a számlámon van, akkor megmondom, hogy hol van Szonja.

— Veled van?

— Igen, velem.

— Beszélhetnék vele?

— Nem most, Szonja jelenleg indiszponált.

— Hívj vissza a mobilon, ha Szonja ráér.

— Berni, megölöm Szonját, ha nem fizetsz.

— Joe, drága barátom és szeretett mentorom, te hazudsz. Nem?

— Nem hazudok. Mire véljem ezt a szemtelenséget?

— De hazudsz. Néhány perccel ezelőtt beszéltem Szonjával és azt mondta, hogy napok óta nem látott. Megadta a koordinátáit és egy perc múlva elérjük.

— Hol vagy? Másodszor kérdezem.

— Egy motoros légnaszádon, éppen olyanon, mint te és egyenesen feléd tartunk, és ha meglátlak, megöllek, hacsak meg nem adod magad és vissza nem mészhonnan jöttél, a pokolba.

— Erre ne számíts. Következő alkalommal, ha látjuk egymás, láncokba leszelve és kést fogok tartani a feleséged torkához. És könyörögni fogsz, hogy feleséged és a te életedért cserébe fogadjam el a pénzedet.

Időközben, Valentino, aki a rövidhullámú adóvevőn végighallgatta az egész beszélgetést és tudja, hogy mi folyt le körülötte, és tisztában van, hogy ki hol van és merre és, hogy mi a helyzet, merész akcióra határozza el magát. Ahelyett, hogy egyenesen a sziget felé igyekezne, ahol Szonja állítólag van, Valentino megparancsolja az embereinek, hogy éles szögben balra forduljanak és vágjanak elébe az északi csoportnak, ami nyilvánvalóan ellenséges erők befolyása alá került.

Okos tervezés meghozza a gyümölcsét és, ahogy tép kifelé a sűrű mocsárvegetációból és a két méter magas fűből, Valentino közvetlenül a Wes által vezetett légnaszád elé kerül. Egyik embere hosszú lasszót dob és elkapja a drótrácsot az egyik végnél és a másik vég egy hatalmas platánfa törzsére csavarodik. Berni és Wes elvesztik egyensúlyukat és mielőtt visszanyerik, egy másik lasszóhurok tekeredik karjaik és mellük köré és mozdulatlaná válnak.

— Hoppá, — röhög a szőrös medve, aki a lasszót dobta. — Megfogtam őket. Mint két eszetlen ökröt a rodeó bemutatón, megkötözve és a vágóhidra előkészítve.

— Hozzátok őket ide a mi csónakunkra. — Valentino ordítja parancsait a magas ülésből, de amikor meglátja Wes arcát lekászálódik. Felemeli a fiatalember állát és hatalmas jobbegyenest landol az állán.

— Te vagy az, — üvölti Wes arcába. — Te szemét szukakölök. Ki akartad rabolni az üzletemet és nem mutattál semmi tiszteletet. Minek álcáztad most magad, és hol van az a ringyó barátnőd? Milyen parókat visel most? Elevenen lenyúzó a bőrödet, hogy megaláztál egy ilyen alacsonyrendű csatornaszemét előtt.

— Barátnőm hátra maradt, és éppen most telefonál a serifnek. Mind le lesztek tartóztatva emberrablásért és zsarolásért.

— Nem hiszem, hogy hívja a serifet. — a szőrös medve egyre röhög és nyála hosszú cafatokban repül ki a szájából és Wes arcára és ajkaira ragad, ahogy csapkodja a térdét és örömeiben tántorog, mintha nyérítő görcsöt kapott volna. — A serif én vagyok, és ahogy én észlelem, nem hív engem. Mind a ketten le vannak tartóztatva rendőrség munkájának akadályozásáért. Közveszélyes szökevényt keresünk és maguk ellopták az egyik naszádunkat.

Ketten Valentino négy emberéből átszállnak az északi csoport látszólagosan elhagyott naszádjára és nekiállnak dolgozni. Egyszer lefejtik a lasszó kötelét a propeller drótketrecéről. Utána az egyik hátra marad, és bajlódik, hogy újraindítsa a motort, mialatt a másik kigázol a partra és próbálja kibogozni a kötel másik végét, ami szoros csomóba kötődött a fa törzse köré.

Naszádján tovaszágulva Valentino hátrahagyja őket, a siker már biztos és tökéletes, a hajtóvadászat szinte bevégeztetett, már csak be kell dugni a zsákba a trófeát, ami sarokba lett szorítva.

Valentino kormányozza a naszádot és int a serifinek, hogy rádiózzon előre és adjon helyzetjelentést Joe-nak.

— Hej, Joe, — a serif kezdi, és ahogy folytatja, keményen küszködik a sziszegő és recsegő kapcsolattal, az elavult apparátust már évtizedekkel ezelőtt ki kellett volna cserélni, — kettőt elfogtunk a vezető bűntevőkből és kísérjük be őket. Csatlakozzunk hozzátok vagy egyenesen vigyük be őket a kapitányságra?

— Egyik a kettő közül Berni Higgins? — Joe kérdezi válasz helyett.

— Nem tudom, — mondja a serif, aki terpeszállásban áll a naszád szögletes orrában heverő és gúzsba kötött elfogottak teste felett. — Nincs rajtuk névcédula.

— Kérdezd meg.

A férfi, aki azt állítja, hogy ő a helybeli serif, bár még eddig nem mutatott fel semmiféle igazolványt vagy pajzsot, durván belerúg mind a két fogoly bordájába és rájuk üvölt.

— Melyikük a Berni?

— Én, — Berni bólint, és véres nyálat köp a szájából. — Én vagyok Berni Higgins.

— Joe beszélni akar veled, — a serif másodszor is belerúg a bordákba, — és mutass némi tiszteletet, ha hozzád beszélek. — Majd megnyomja az adás gombot a rádióján és beszélni kezd. — Igen, Joe. Az egyik az Higgins.

— Hozd ide a szigetre, közel a forráshoz, amit az indiánok az *Ég-Ami-Alattunk-Lakozik* tónak hívnak és ott fogunk várni rátok.

— Ezt én is megmondhattam volna, — Valentino lefele nézeget a magasból. — Miért nem kérdeztél engem a fizikai durvulás helyett. Még be fognak perelni rendőrbrutalitásért.

— Bordáikat berúgni férfiasabb szórakozás volt. — a serif szardónikus grimasszal az arcán válaszol. — És nyilvánvalóan világosságot gyújtott a fejükben és tudtukra adta, hogy kivel van dolguk. Ami pedig a másik aggodalmadat illeti, az ütlegetést. Az én kerületemben, minél jobban megverjük őket, annál eredményesebbnek tartjuk az eljárást. Az igazság kiszedése a lényeg, amire építhetünk.

Tizenkettedik Fejezet – Az Elfogatás

Joe naszádjá érkezik meg elsőnek a szigetre és másodpercek múlva Valentino is befut. Négy marcona férfi a partra ugrik, a megyei milícia megmaradt tagjai, körbenéznek, körbejárják a peremvonalat, és biztosítják a területet és átveszik a hatalmat.

Parázsló tábornok látszik a fenyőfaliget szélénél és felette egy méretes hal van nyársa tűzve. A villás karóra felrakott rostonsült még mindig melegnek, és teljesen megsültnek látszik.

Roscoe a seriff hatalmas darabot tép belőle és mohón beleharap. — Hozzátok ide a két őrizettest, — parancsolja. — Beszédem van velük.

— Nem kellene egyszer a szökevényt megtalálnunk és letartóztatnunk? — Joe vitatkozik. Nincs hozzászokva, hogy emberek utasítgatják és megszabják prioritásait.

— Nem. — Roscoe seriff kígyó-szem résnyire húzza a szemét és ellenségesen méregeti Joe-t. — Ez itt hivatalos rendőrhatalósági vizsgálat és nem tűrhetem, hogy amatőrök folyton beleavatkozzanak a businessembe. Éppen elég emberemet veszítettem el idáig és nem vagyok hajlandó további kockázatokat vállalni, amíg biztosan nem tudom, hogy kit keresünk és miért, és a jelentős támogatóerő, akiket már hívtam, meg nem érkeznek.

— Nem kértem semmiféle US marsall és SWAT csapat kíséretét. — Joe felfújja mellkasát és a seriff elé lép. — Ha nincs őrizetünkbe a nő, akit keresek, nem akarok a két foglyul ejtett férfival beszélni.

— Uram, — Roscoe seriff hatalmas mordályt húz elő hónaljaltalatti pisztolytáskájából és csövét Joe melléhez nyomja. — Maga is le van tartóztatva. A segédserif majd felolvassa a jogait.

— Mi a vád? — Joe visszaugrik, meglepetten és a kezdeményezést fokozatosan kiengedve a kezéből.

— Még nem tudom, — a seriff mennydörög, — de valamit majd kigondolok.

— Forduljon háttal, — a megmaradt segéd seriff utasítja Joe-t és derékszíjáról lekapcsol egy bilincset és esetenül próbálja Joe csuklójára csattintani, ahogy Roscoe csőre töltött pisztolyát le nem engedve szemléli őket.

Hirtelen, és legváratlanabban egy gyorstüzelő géppisztoly ropogni kezd és darabokra töri a csendet. Egy golyó keresztülmegy a segéd seriff fején, egy a mellkasába fészkel be magát, tipikus kivégzési módszerrel, mialatt a többi tucat gyakorlatilag derékban kettévágja Roscoe-t.

— Ha már a businessbe való beleavatkozásoknál tartunk. — Valentino szenvtelen arccal fújja le a füstpamacsokat, melyek bőségben gomolyognak elő rövidcsövű Uzi géppisztolyának végéből. — Nem engedem, hogy lenyúlják az én harmincmilliómat. Semmiféle tehénfara mellől

szökött falusi bunkó nem fog beleköpni a levesembe és ellopni a jövedelmet, ami joggal egy bennfentes, Las Vegas nehézfű maffiózónak jár.

— Szép munka, — Joe vigyorog, és gonosz gyönyör bukkan elő bensőjéből és kényelembe helyezkedik az arcán. — Talán inkább téged kellene, hogy válasszalak tanítványomnak.

— Nem bánnám, — Valentino bólint és a sötét erdő széle alatt meglapuló fűkunyhó felé lép. — Sőt, nagyon is kedvelném.

A két férfi eléri a kunyhót és szálanként elkezdik széjjelszedni. — Itt nincs, — Joe megcélozza a tetőzet maradványait egy faággal, amit a hulladékokból szedett fel és úgy suhint vele, mintha a halál kaszája lenne.

— Van egy nagyobbacska ház is ott az emelkedő tetején. — Valentino befele mutat a fákkal sűrűn benőtt liget belsejébe. — Ott kell, hogy legyen és ijedtében máris össze kellett, hogy pisilje a bugyiját.

— Gyerünk, — Joe feleli és elnyújtott léptekkel a kies épület felé megy, mialatt a még mindig veresen izzó csöví géppisztollyal Valentino fedezi.

Joe berúgja az ajtót, ami nincs bezárva, a zajos zűrzavar ellenére, ami bárkit figyelmeztethetett volna, aki itt akart elbújni.

Egyetlen szoba van belül, nagy és olyan romantikusan egyszerű, hogy megvető vigyort csal Joe arcára. De nincs bent egy árva lélek sem, kivéve egy ágyat a távoli sarokban, aminek két innenső lába sajátságos módon, egy inch hiányán nem éri el a padlót.

Valentino az ajtóból vigyázza a környéket, vannak ablakok is, de a nehéz fazsalugáterek mind zárva, és Joe egy ujjával felemeli az ágyat.

Szonja ott van. Alul és, mint egy gyermek az anyaméhben összehúzódik, kezeivel arcát takarja, és reszket, nem akarván tudni, hogy mi vár rá és egy mélyen jövő pszichikai regressziót demonstrálva, vissza, születéselőtti korai gyermekkorára.

Joe megragadja a karját és felrántja. — Itt vagy, te aljas szemétláda trampli, remélem, hogy boldog vagy, hogy ennyi bajt okoztál? A vége úgyis mindig ugyanaz. Én nyerek.

Bal karját Szonja válla alá csúsztatja és kirángatja a ház elé, vissza a tábornózhöz, ahol Berni és Wes még mindig gúzsba kötözve hevernek, de láthatják Szonját.

— Itt van, — Joe rámered Bernire. — Az alku rám eső részét megtettem. Hol van a pénz? Hol a harmincmillió dollárom?

— Hol van? — egy fertelmes echó, mintha egy ronda, horgas orrú utánozó papagáj majmolná Joe-t, Valentino megismétli Joe kérdést és a megnövelt hatás kedvéért még egyszer belerúg Berni bordáiba. — Azt én is szeretném tudni.

— A svájci bankom pincéjében. — Berni nyögi, és Szonja felé néz és örömkönnyek csillannak meg a szemében. — Drágám, életben vagy. — mondja. — A pénz nem számít. Átutaltatom, ahogy Joe akarja és vissza fogjuk kapni régi életünket. Visszaköltözünk a régi házba és a regényemen fogok dolgozni.

Berni Joe felé erőlteti a szemét és éles, rendreutasítóan lebecsülő hangon utasítja.

— Laptopom a bérelt kocsiban van, amit a Cooks Hammock keresztútnál hagytam. Rákapcsolunk a műholdas telefonomra és a tényleges átutalás öt percet sem fog igénybe venni.

— Na, ez már beszéd. — Joe hahotázik a térdét csapkodva. — Te és én megyünk és Valentino itt marad a feleségeddel. Miután megvan a pénz, egyszerűen visszajössz, és ismét birtokolhatod.

— Én is veled megyek. — Valentino felemeli az Uzi-t és Joe fejéhez tartja. — Azt hiszed, hogy analfabéta vagyok? Drága egy komám, felmarkolod a pénzt, és soha többé nem látlak?

— Csillapodj, öreg, — Joe mereven bámulja a puskacső torkát. — Mindannyian felnőttek vagyunk. Gondolnád, hogy az összes kapcsolataiddal keresztezni mernélek? Ismerhetnél, becsületes üzletember vagyok. Megkapod a jussodat, nincs miért izgatnod magad. Hagyd Higgins meggyőzését rám. Régi barátok vagyunk mi ketten, és Higgins nem fog problémát okozni, ameddig mi ketten nem kezdünk egymás között veszekedni.

— Jöjjön a nő velem. — Valentino Joe felé int a fegyver csövével. — Két naszádunk van. Én vezetem az egyik a magas ülésről és a nő velem jön az alsó üléshez kötve. Te meg Higgins jöttök a másik naszádon és az ülésrend a te dolgod, ha annyira megbízol benne.

Joe lassan lazítja fojtogató ölelését Szonján és Valentino felé nyomja. A nagytestű zálogházas balkarjával átfogja Szonja gyenge vállát és az Uzi-t még mindig Joe felé tartva Szonjához beszél.

— Ilyen féleképpen, látod-e, édes galambom, így sokkal jobb. Nyújtsd szépen hátra a kezéd és engedd, hogy rákattintsam a bilincseket. Azután ülj le arra a fatuskóra és mutasd ide azokat a szépséges lábaidat. Azokat is be kell, hogy láncoljam, hogy eszedbe ne jusson elfutni. De várj. Jobb ötletem van. Engedd, hogy Joe tegye rájuk a vasat, feltéve, ha nem kezd el tapogatni téged. Ne próbálj belerúgni a pofájába. Felettébb nem fogja szeretni.

Nagy beszédét elszavalva Valentino lehajol. Felveszi Roscoe seriff pisztolyát és haszorítója alá dugja és a bilincset leemelve a halott ember derékszíjáról rákattintja Szonjára.

Szonja nem ellenkezik, és hamarosan ott ül a tuskón és Joe mélyen lehajolva egy tekercs ipari ragasztószalagot teker a bokái köré, mialatt köpköd és káromkodik.

— Az ördög vigye el ezt a degenerált seriffet. Egyetlen pár bilincset hordoz magával és én kell, hogy improvizáljak.

— Hagyd abba a szitkozódást, — Valentino figyelmezteti Joe-t, de kissé lélegzetéből kifulladásra hangzik, testgyakorlat és fizikai erőfeszítés soha nem volt a fortéja, kivéve, ha szexről volt szó. — És igyekezz, — folytatja, — nem áll az egész nap a rendelkezésünkre. Hamarosan százak fogják keresni a seriffet és a segédjeit.

Ahogy Valentino fortyog, kezd éhes lenni és egyre dühösebb alacsony vércukrából kifolyólag, elroppanó csontoknak recsegős hangja szakítja kettőbe a táj megnyugtató csendjét. A váratlan zaj disszonáns módon megtöri a halkan duruzsoló mocsárzaj aláfestő zenéjét, és egy baseball ütőnek a vastag vége csapódik a fejére. De olyan hatalmas erővel, hogy a feje széjjelhasad, mint egy érett görögdinnye, ami leesett a szekérről.

Joe megfordul, a ragasztószalag csak félig van felerősítve és mit nem lát? Murdochot. Murdoch a gigantikus méretű fogyatékos a filozófia doktorátussal ott magaslik Valentino élettelen teste felett és egy második ütésre lengeti a kezében lévő baseball husángot.

— Murdoch? — Joe nem tudja leplezni túláradó örömét. — Hol voltál idáig, drága egy fiam? Éppen ideje volt, hogy helyreigazítsd a dolgokat.

— A nő az enyém. — mondja az óriás. — Senki nem viszi őt sehova.

— Berni vissza fogja hozni, — Joe ravasz pillantást vet Murdochra, majd Berni felé fordul. — Ugye visszahozod? Legkedvesebb bajtársam a csatában.

— Mindent megteszek, — Berni nyögi, — csak engedjétek szabadon.

— Ő az enyém. — Murdoch ismétli. — Minden dolgok hátukat mutatják a femininnek, és szemben állnak a férfival. Ha a nő és a férfi egyesítik lényüket, a dolgok elérik a harmóniát.

— Végtelenül bölcs, Murdoch. — válaszolja Joe és egy lépéssel közelebb megy a párhoz, akik, ha nem volna jelen a bilincs és a ragasztószalag, boldogan ölelkezni látszanának. — Felismerem a Nagy Tao bölcs szavait és nagyon büszke vagyok rád. De ez a speciális feminin nem a tied, amíg oda nem adom neked, és a tulajdonjogot illetően, — Joe itt Bernire mutat, aki még mindig összekötözve hever a földön, — a férjének is lehet egy pár keresetlen szava hozzád.

— A férje nem birtokolhatja, — Murdoch arca elsötétül, és keze szorosabbra fogja a husáng végét. — Az én nőm senkinek sem a tulajdona. Szabad akarata van és nem lesz alku tárgyává téve egy visszataszítóan alantas pénzhajhászó vitában.

— Nagyon igaz, és végtelen okosságod felettébb dicséretreméltó. — Joe mondja és a szokásos ronda mosolya álnokká és fertelmesen utálatossá torzul. Ujjai lassan araszolnak az Uzi és a seriff Magnum 45 óriásrevolvere felé, mialatt jeges szemekkel meredten nézi Murdochot és keresi szellemi páncélján a sebezhető pontot és fókuszának pillanatnyi elernyedését.

Távoli zúgás, talán egy darázs döngése, de gyorsan erősödik és az egyik motoros légnaszád bukkan elő a kanyarból.

— Ki a tüzes pokol lehet? — Joe káromkodik, de szemeiből kiolvasható a remény, hogy valaki, akit előnyére használhat fog érkezni. Talán a megyei milícia két hátra maradt tagja, akiket Valentino Berni hajójának javításával bízott meg, akik segíteni fogják szorult helyzetében, semlegesítik Murdochot, vagy megölik, ha kell.

A naszád teljes sebességgel csapódik ki a homokos fövényre, egész hosszában felfut a fűre és egy, a szélben szabadon lengedező zöld ruhába öltözött női alak áll büszkén a magas ülésben és kifeszített íjat tart a kezében és nyilával Joe szívét célozza.

Egy fiatal szőke nő ugrik a partra a naszádból és egyenesen a földön fekvő összekötött Wes felé szalad.

— Oh, szegény drága életem, — kiáltja és letérdel melléje. — Miért vagy még mindig összekötözve? Hadd oldozzam ki a csomókat és szabadítsalak ki.

— Köszönöm, Lulu. — Wes ülőhelyzetbe kúszkodik magát és próbálja Lulu arcát megcsókolni. — Hogy kerültetek ide? Azt hittem, hogy azok a trógerék elfogtak és Isten tudja, hogy mit csináltak veletek.

— Semmi ilyesmi nem történt. — Lulu mosolyog. — Elrejtöttem a kötelek és a halászhálók alatt, és amikor alkalmam volt fejbe vágtam őket a lapáttal. Majd megjött Diana és mind a kettőt bedobtuk a vízbe egy csoport hatalmas alligátor közelében. Diana hihetetlenül ügyes. Még soha nem láttam senkit ilyen gyorsan mozdulni és aljas csatornaszemeteket ilyen kecses kegyetlenséggel megbüntetni.

— Lenne valaki, kérem, akárki, aki engem is kioldozna. — Berni forog ide-oda a földön, és reméli, hogy valaki felfigyel rá és kibogozza kötelékeiből. — Én is itt vagyok.

Szonja kezét Murdoch mellére teszi, és finoman odább nyomja. — Ellenedre lenne? — kérdezi. — Ha segítenék rajta. Hivatalos házasságban még mindig a férjem. Fiatal korom szerelme és nyolcezer mértföldet repült ide, hogy megmentsen. Kellene, hogy lehetőséget adjunk neki, hogy megmagyarázza tetteit.

— Mi a garancia? — Murdoch nézi Szonját és szemében igaz szerelem és végtelen odaadás fénylik. — Hogy nem fog beőrülni, ha egyszer kiszabadul. Szabadíts meg az ördögöt korlátaitól és kimutatja igazi természetét.

— Természetesen. Teljes mértékben biztosíthatlak, hogy nem fog fizikailag kiállni ellenünk. — Szonja válaszol és Murdoch védelmező karjaiból kibújva, sietve kioldozza Bernit. Majd szájon csókolja és megsimogatja az arcát. — Köszönöm, Berni. Szép kis kalamajkát okoztál, de a jó szándék az, ami egyedül számít. Egyszer tegyük magunkat rendbe és majd mindent kiigazítunk később.

— Köszönöm, drágám. — Berni visszacsókolja Szonját, az ajkain és a szájuk nyitott, és elhaló, fájdalmas hangon suttogja a fülébe. — Látod, hogy mit tettek velem. Nézd ezt a rengeteg kékséget és horzsolást, amit kaptam.

Joe ráveti magát az Uzi-ra. Megragadja, ujjai keresik a jó fogást a ravaszon, amikor Murdoch meglóbálja a husángot és vastagabb végével odahúz és összezúzza Joe kezét. A csapás összetöri Joe csuklóját, szétroncsolja ujjait és kettérepesztí a závarzat mechanizmusát.

— A pokolba, Murdoch. — Joe üvölti és megmaradt balját ökölbe szorítva hatalmas balhorgot visz be az óriásnak. — Ne engem üss, üsd őket, te oktalan állat.

Murdoch félrehajol és Szonja sikít. — A fejét üssed, szerelmem. Ne ismerj irgalmat. Joe az ördög ikertestvére.

— Hohó, megálljunk. — Joe a levegőbe löki a kezét. — Hagyjuk abba a verekedést. Még van elég idő a beszélgetésre mielőtt mindannyitokat meg kell, hogy öljelek. Ne felejtsetek, én vagyok a Halál Kaszája.

— Lehet, hogy valamikor az őstörténelem folyamán úgy neveztek, — Diana felkapja a sheriff revolverét és Joe-ra szegezi. — A sötét középkorban, amikor az emberek rettegtek a haláltól és a pokoltól, kitalálták a te képzetedet, együtt a démonokkal és a boszorkányokkal és a szarvas vörös-ördöggel. Ma, köszönet a tudományok haladásának elfogadták a halál koncepcióját, mint az élet elkerülhetetlen részét. Mit próbálsz csinálni? Visszaijeszteni bennünket a középkorba? Nonszensz, badarság, az emberiség megváltozott és te is megváltoztál. Bejössz a műtőszobába a legveszélyesebb operáció közepén, egy szánalmas csuklyában és egy plasztik kaszával a kezeden. Akármelyik halottak napja előestéji gyerekes rémjáráskor különbekezt láttam. És nem tudtál megmaradni a szerepedben. Ki kellett lépjél belőle és növelned kellett működési területedet. Kergetned kellett a pénzt és a vagyont, éppen úgy, mint ahogy a többi szánalmas gazember teszi. Mond meg az igazságot. Utoljára kérdezlek. Tényleg az ördög szolgálja vagy? Tényleg hallhatatlan vagy és tényleg a Styx folyón túli sötét alvilág a te országod?

— Valóban az vagyok és onnan való. — Joe mennydörgi és felemeli jobb öklét, ami egy perccel ezelőtt még egy véres cafat volt és most teljesen egészséges. — Nézzétek.

Lerombolhatatlan vagyok. Meglőhetsz, nyilat ereszhetsz a fejembe és túlélem. Pontosan azért, mert csak egy képzeletbeli tünemény vagyok, a megijedt elmék rémképe, ahogy olyan szépen leírtad. Gyerünk, induljunk meg ezzel a három naszáddal. Mind a heten beleférünk, és minél hamarabb elvégezzük a harmincmillió dolláros tranzakciót, annál jobb. Határozottan jobb lesz, mielőtt hiányolni kezdik a seriffet és segédeit és egy egész hadseregnyi törvényember ereszkedik alá erre a szigetre, mint legyek a frissen hullott tehénürülékre.

— Beszállunk a naszádokba, ezzel nincs hiba. — Diana utasítja Joe-t és arca komoly és ellentmondást nem tűrő. — De mielőtt visszatérünk a civilizációba, meg kell állnunk egy helyen, amit az indiánok ismertek, de örökké elkerültek. Kihívlak, hogy mersz-e velünk jönni és bebizonyítani, hogy tényleg színtiszta ördög vagy és a poklok anyagából gyúrtak.

— Örömmel elfogadom a kihívást. — Joe vigyorog. — Magamfajta feladatnak és kedvenc helyemnek hangzik.

— Helyes, — Diana bólint. — És hozd magaddal a digót, a seriffet és a segédjét is. Nem hagyhatunk itt három hullát evidenciának, és hogy mielőtt a nap lemegy, a dögkeselyűk kivájják a szemüket.

Tizenharmadik Fejezet – A Pokol Tornáca

A három légnaszád siklik előre a vízi utak végtelenében, messze kiterjedő árterületeken és ingoványokon, néha országúti felüljárók alatt és mire leszáll a sötétség, óriási mocsárvilág közepén vannak, és többet semerre sem látják a civilizáció jeleit.

— Még két óra, — Diana mondja, — és megérkezünk az Okefenokee mocsárvidék természetvédelmi területre, egy másik államba.

Néha a naszádot keresztül kell, hogy nyomják száraz területek emelkedőin és a folyók folyásának iránya megfordul és déli irányból északira változik. A levegő nedvességét kisöpri az Appalachia hegyek magasságából lezúduló hidegfront, és a telehold és csillagok milliói sápadt fényt vetnek és éles kontrasztú fekete-fehér képeit festik a képzelet teremtményeinek, amik formájuk változtatva néha eltűnnek és a titokzatosság megannyi formájában újra képződnek.

Éjfél borul a fák koronájára, amikor Diana megállítja a vezérnaszádot, leereszkedik a magas ülésről és bejelenti. — Megérkeztünk. Most már csak várunk kell, amíg kezdenek előjönni.

Berni körbenéz. Idő koptatta gigantikus mészkősziklák, zsíros erdei talaj közöttük, göcsörtös öreg fák, meghajlott és kitekeredett ágakkal és a spanyol moszat megannyi lelógó fűrtjei, mintha valaki színpadot tervezett volna, ahol Lucifer születésnapját ünneplik.

— Hol vagyunk? — Berni kérdezi és a többiek aggódva rejteznek a háta mögé. A hely halálra ijeszti őket.

— Ez az Ocheese sziget, — Diana a csoport minden egyes tagjának a szemébe néz, ahogy széles karmozdulatokkal előadja és demonstrálja, és szemeiben tüzes izzás lobog. — Ez az a hely, ahova a Creek indiánok száműzték elfogott ellenségeiket, és idehozták azokat, akiket elmebetegnek gondoltak. Az indiánok mélyen hiszik, hogy itt van a pokol tornáca, ahol az alvilág kapcsolatba lép az élőkkel. A modern tudomány is megmagyarázza a hely jellegét, és mérgezett levegőjének tulajdonítja. Hiedelem azt tartja, hogy még soha senki vissza nem tért erről a helyről. Terjedelmes kénkö lerakódások rejlenek a felszín alatt, ahol a pokoli elem levegővel és oxigénnel érintkezik, és gőze állandó jelleggel párolog elő a földalatti kavernák és sziklarepedések hézagjaiból.

Négylábú állatok csoportja szédeleg elő egy sáros ingoványból. Szőrös lábaik és sárga hasuk megszáradt iszappal van borítva és vastag nyakon ülő fejeik és hosszú ormányaik kutatják a talajt és keresik az ehetőt és fehér elefántcsont agyaraikkal ássák ki a gumókat és gyökereket. Kővér púpjukból kinőve egy emberi torzó látszik ülni a hátukon. Szomorú és szakállas férfiarc, erős vállak és hosszú karok, amikkel a szerencsétlen lény megállás nélkül szedegeti a bokrokról a

bogyókat és tépi a leveleket, ahogy lassan legelgetve a csoport az egyik helyről a másikig sodródik.

— Félresikerült laboratóriumi kísérlet az 1930-as évekből. — Diana követi a többiek hitetlenkedő szemeit. — A korai Petri csésze gyakorlat és in vitro megtermékenyítés eredménye, ami a többi mutánsal együtt elszabadult egy óriási hurrikán alatt, és soha nem volt szándékozva, hogy megéljen és szaporodjon. Ellenőrzés nélküli és összefuserált összejt kutatás, a saját kénye-kedve szerint növekedve, és a saját útján keresve boldogságát és prosperitását.

— Tehát, semmi köze az ördöghöz és ehhez a helyhez. — Wes rázza a fejét. — Nagyon sajátságosnak találok, hogy megélnek éppen ezen a különleges helyen, amit a fekete mágia követői és a gonosz varázslók tartanak szent oltáruknak.

— Az ördög kellett, hogy megghiúsítson minden erőfeszítést, hogy mind elfogják és elpusztítsák a mutáns rémeket. — Lulu teszi hozzá. — Én hiszek a létezésében.

— Igaz, — Diana egy mély földüregre mutat. — Az ördög létezik, és az a luk ott a kívül rekedt bélsérve. A mutáns lények ártalmatlanok, és nem terjeszkednének tovább ennél a szigetnél. Képtelenek a rendes levegőt beszívni. Metabolizmusuk kénsavgázókön alapul és a levegő oxigéntartalmát nem tűrhetik el hosszabb ideig.

— Nem válunk mi is mutánsokká, ha mi is beszívjuk ezeket a veszélyes vegyszer gázokat? — kérdezi Berni rettegve és arca szokatlanul sápadt és hamuszürke.

— Nem, ha abbahagyod a vitatkozást és tizenöt perc alatt elintézzük, amiért jöttünk. — Diana rosszallóan pillant feléje, sietteti és ösztönzi, hogy próbálja elfojtani bénító félelmét.

Egy csoport nagytermetű majom ereszkedik alá egy hatalmas vadcseresznyefa magasabb ágairól. Keresgélve és gyűjtögetve az alfahímek tartják a rendet és szopós kicsinyek lógnak a nőstények mellbimbóin. Közelebb jöve arcuk emberinek látszik és beszélgetnek, szótöredékeket váltanak egymással, nyelveikkel gyorsan csettentgetnek, ami furcsán keveredik érthetően intelligens beszédjükkel és kifejezéseikkel.

Egy férfi lép elő két fehér szikla közötti sötét hasadékból. Vonzó külsejű emberpéldány, finom vonásokkal és dús hosszú haja leér mezítelen válláig. Szomorú arckifejezés látszik az arcán és kezeit előre tartja, mintha könyörögne és kérlelné a látogatókat, hogy mentsék meg. A koponyájából kinőve a feje tetején két szarv van, előre görbülve, mint valami zergének a magas Alpokban, és nője követi és annak is ugyanolyan, bár kisebb méretű kinövés van a fején.

— Miért hoztatok ide? — Joe kérdezi. — Semmi közöm ezekhez az eltorzult lényekhez.

— De igenis van. — Diana int Joe-nak, hogy lépjen ki a légnaszádból és kövesse őt. — Magad is közédjük tartozol.

— Én a halál vagyok. Aratásomhoz az élőkre van szükségem. Semmire sem tudom használni ezeket a torz mutánsokat.

— Nem. Te az ijesztgető rém vagy. Vagy inkább voltál az ijesztgető rém és most egy zombi lesz belőled. Az emberiségnek nincs szüksége többé rád. A halál az orvos és a család közötti ügy. A halál nem létezik. A halál a végtelen, amit minden mértékben megközelíthetünk, de soha el nem érhetünk. Ha gondoljuk, hogy elértük és közel vagyunk hozzá, elménk megszűnik létezni és képtelenek leszünk megtapasztalni, tudományosan és lélektanilag leírni, mert az értelem birodalma, ami kitalálta a halál fogalmát megszűnik és semmi nincs miután eltávoztunk,

se halál, se mennyország, de még az ördög sem. Kivéve a végtelen sötétség, amit nem tudunk érzékelni, szagolni és megtapintani, mert többé nincs szemünk, nincs orrunk és nincsenek érzékeink és értelmünk, hogy feldolgozza a bejött információt és új gondolatokba és véleményekbe formálja. Nem kell, hogy rettegjük a halált, létezésünknek a végét, és nem kell, hogy rettegjünk téged.

— Értelmetlenség. — Joe kiabál és lábát megvetve nem hajlandó mozdulni.

— Gyerünk, Mr. Halál, — Diana lekicsinylő mosolyt vet Joe felé. — Lépjen közelebb és álljon ide ennek az üregnek a szélére. Ne féljen. Ne rettegje saját halálát. Kezden lefele ereszkedni azon a létrán, csak az első lépést nehéz megtenni.

— Mi ez? — Joe megretten. — Hova vezet ez a lyuk?

— Nem emlékszik? Ez az ahonnan maga jött. Vagy maga soha nem hallott Jákob létrájáról? Ez éppen az ellenkezője. Ez az a létra, amin a bukott angyalok leereszkednek és előmásznak a poklok mélyéből.

— Nem vagyok bukott angyal. — Joe lefele tekint a mélységbe, ami kengőzős köddel van teli és kavargó és gomolyog és húzza lefelé, mint egy erős örvény a sötét folyó közepén. Kiabálások és fogcsikorgató nyögések hallatszanak fel alantól, rettenetes jajgatások és fertelmes nevetések visszahangzanak, mintha ezer akós hordókat görgetnének egy véget nem érő barlang hosszában. — Nem vagyok a Halál Kaszája, — Joe könnyörög elgyengült, nőies hangon. — Soha nem is voltam. Valójában ateista vagyok, egy agnosztikus, egy liberális, és egyedül az arany középútban, a megegyezésben hiszek.

— Ne siránkozz, — Diana mellbe löki Joe-t és Joe megbotlik, szinte arccal előre bezuhan a záptojásszagú hasadék mélyébe. — Most nevezd magad halandónak, egy alázatos emberi lénynek? Hol volt ez az éned, az utolsó tizenkét hónap alatt? Vádoltál, hogy megölöm a betegeimet. Pénzért elrabolod az embereket és családjukat zsarolod a váltságdíjért? Hazugságok, hazugság után. Igazad van, mégis egy emberi lény vagy, de a legrosszabb fajtából, aki nem érdemli, hogy együtt járjon az élőkkel.

Diana erősebben meglöki Joe-t. Joe hátrafelé tántorog, és támasz után kapkod az üres levegőben. A lába megcsúszik és alábukik, ahogy hatalmas rovarok, mint méhek egy megbolygatott kasból özönlenek elő a lukból és beborítják testét, és kiszívják vérének és kénsavas nyálukkal helyettesítik. Körülötte örvénylő tölcser formálódik és Joe távolodik és egyre kisebb lesz, ahogy forgása gyorsul és szívódik le az ismeretlen mélységbe.

— Bevégeztetett, — Diana visszafordul a többiek felé. — Tűnjünk el innen, mielőtt a mester feljön és panaszt tesz kézbesítési módszerünk ellen.

Nem szükséges, hogy kétszer mondja. Mind rohannak a naszádok felé és az iszapos partról a víz irányába hátrálva visszavonulnak. Oda, ahol ismét lélegzeni tudnak, ahol a rothadó mocsárvegetáció bűze életmentő, ózondús hegyi levegőnek érződik.

Diana vezet ismét és egy sebesen folyó patak mentében gyorsan haladnak előre keleti irányban, egyenesen ellenkezőleg, amerről eredetileg jöttek. Órákkal később, még mindig sötét van, mint a Kentucky szénbányák legmélyebb tárnájában, a távolban meglátnak egy haloványan pislákoló fényt, és egy másik félórán belül elérik.

— Barátaim. — Diana mondja. — Kerekekre van szükségünk. Ott látok egy benzinkutat és egy szervizműhelyt az út mellett. Odamegyek, felébresztem a tulajdonost és megpróbálok beszélni vele. Ti maradjatok hátra, hogy senki ne lásson benneteket, főleg a naszádokat ne vegyék észre. Nem szeretnénk, hogy bármi éjszakai rendőrfőnök kérdőre vonja, hogy honnan került három halott test a tulajdonunkba.

—

A benzinkút tulajdonosa felettébb nem örvendezik, amikor álmában hallja, hogy valaki veri az ajtót és vadul rázza javítóműhelye felhúozható redőnyének kilincsét. Magához veszi sörétes puskáját, és még mindig csak alsógatyájába öltözve az ablakhoz lábujjhegyezik és kiles rajta.

Egy magányos fiatal nőt lát kint, egyedül, nincs semmi férfikísérője; talán még mindig álmodik, gondolja és megcsípi magát, hogy ébredjen. A nő zöldes selyemszoknyába és lenge zöldes blúzba látszik öltözve. Ruhája itt-ott szakadozott és sáros, és a hajnali fuvalatban repkedő hosszú haja is zöldes és alakja magas és sovány, és ruházata alig takarja póreségét. Pontosan olyanfajta nőnek látszik, akiket a legjobban kedvel.

Kilép az ajtón, fegyverét félig csípője fölé emeli és kikiabál.

— Ki az? Mit akar?

— Lerobbant a kocsim. — a zöld jelenés, mert jelenés kell, hogy legyen, előlép a félárnyékból és elébe áll, alakja élesen kirajzolódik az ajtófeletti reflektorlámpa fénye alatt, és a nő csodálatosan szép és fenséges, és nyilvánvalóan súlyos szükségben szenved.

— Aha, — a benzinkút tulajdonos megvakarja a szakállát. Fiatal fehér-ember, százötven kiló körül és tele tesztoszteronnal. — Ez elég baj. Adjak egy kanna benzint, vagy be akar jönni és megvárni, amíg a kocsiszerelő megérkezik és megnézi a járművét?

— Lenne egy kisteherautója? — A zöld csoda kérdezi, és egy mindent ígérek, de semmit sem adok, kacér mosollyal rákacsint a fiatalemberre.

— Igen, van egy pár. Miért? — a fiatalember kérdezi óvatosan.

— Akarok egyet venni. Mennyibe kerül egy olyan, ami megy és nem lesz semmi mechanikai zavar vele?

— Háromezer dollár készpénz. Hitelkártyát nem fogadunk el és a csekkekkel várunk, amíg a bank beváltja.

— Nem probléma. — Diana feleli, és vastag bankóköteget húz elő a szoknyaredői alatt rejtőző becipzározott zsebből. — Itt a háromezer, megszámlolhatja

A tulajdonos nem nyúl a pénz után. — Meg kell várnunk, amíg a Járműközlekedési Iroda Jacksonville-ben kinyit, — mondja, — és kiállítják az eladási dokumentumokat. Amíg maga vár, szépítkezik vagy harap valamit, a segédem beszerzi a rendszámáblákat. Van érvényes gépjármű biztosítása?

— Másik rendszámábla? A magáét szeretném használni és a teherautóját estére visszakapja. Majd később telefonálok, hogy hol találhatja meg.

— Tehát ki akarja kölcsönözni? — a fiatalember kerekre nyitja a szemeit, leereszti a puskát és egy lépést az épület háta mögötti elkerített rész felé tesz, ahol feltehetően van néhány nélkülözhető teherkocsija.

— Igen, kölcsönözni, úgy is vehetjük. — Diana bólint és kecses léptekkel az álmos, de szálkástermészetű tulajdonos után ered.

— Nem vagyok a kocsi kölcsönző businessben. — A fiatalember hátrafordul, és ellenséges pillantást vet a zöldruhás nőre. — Valami baja esett a törvénnyel?

— Dehogyan esett. — Diana megrázza csinos fejcskáját. — Semmi ilyesmire ne gondoljon.

— Mondok magának valamit. — a férfi hirtelen megáll és Diana beleütközik hatalmas vállaiba. — Hozza vissza ma estére a járgányt és másnap reggelig maradjon nálam, és megegyeztünk.

— Igen, ajánlat elfogadva. — Diana előre tartja nyitott tenyerét. — Kérem a kulcsokat.

— Kaphatok valami előleget? — a férfi kérdezi és duzzadt gurulószelei majdnem kifordulnak üregükből, ahogy tetőtől talpig felméri Dianát, és hosszasan elidőzik a nő melleinél és lágyékának környékénél.

— Milyen előleget? — Diana rebegetti a szempilláit.

— Afféle gyorsfalpalót a hátsó ülésen.

— Bár lenne időm ilyesmire. — Diana megsimogatja a fiatalember arcát és könnyű csókot lehel a homlokára. — De jelenleg sajnos késésben vagyok. Azonnal indulnom kell, ha azt akarja, hogy estére visszaérjek.

— Rendben, — a férfi reszket és lábai elgyengülnek, ahogy próbálja megmarkolni Diana derekát. — De nagyon kérlek, hogy siess vissza. Halálosan beléd szerettem. Egész életemben téged kerestelek.

— Igazi mintafiú, — Diana nyitott ajkakkal szájon csókolja a szerelmes tulajdonost, mialatt a kulcsokat kiszedi a kezéből. — Tehát akkor ma este. Olyan akrobatavagglást kap tőlem, amilyent még életében nem kapott.

— Mi a neved? — a fiatalember Diana után szól, aki már ott ül a vezetői ülésben és indítja a motort. — Hogy komponálhassak hozzád egy éneket és eljátszhassam a bendzsómon.

— A nevem Csipkerózsika. — Diana feleli és egy őszinte, gyengéd és lehető legbecsületesebb mosollyal az arcán hozzáteszi. — De a barátaim csak Rózsikának hívnak.

Tizennegyedik Fejezet – A Béke Helyreáll

Ahogy Diana visszatér a méretes nagyságú kisteherautóval, Berni megnézi az óráját. Majdnem reggel hat óra és még egy órájuk van napvilágig. Akármit is forgat Diana az eszében, azt jobb lesz sötétben csinálni.

— Wes és Murdoch, — Diana kezdi, ahogy kiszáll a kis mokány járműből. — Segítsetek a három halott testet átrakni a teherterbe és takarjátok le vitorlavászonnal. — Majd Lulu és Szonja felé fordul. — Lányok, nézzem az izmaitokat. Mind a három légnaszádót el kell süllyesztenünk. A teherautóban van egy csákány. Lukat ütök a naszádok aljába, telerakjuk őket betonkockákkal, a teherautó hátulja tele van velük, és nézzük, ahogy a hajók eltűnnek az iszapban.

— Ez nem evidenciahamisítás? — Berni kérdezi lélegzetéből kissé kifűlva, nincs hozzászokva, hogy reggeli előtt százhusz kilós tehetetlen súlyokat cipeljen. — Egyik büntettet a másik után követjük el, és most, tetejében a többszörös gyilkosságoknak, próbáljuk megkerülni az igazságszolgáltatást, és még csak gondolni sem merek rá, hogy mi mást.

Diana odasétál a teherautó hátsó részéhez. Kiveszi a csákányt és kecsesen odatáncolva mind a három naszádhoz, egyenként lukat üt az aljukba. — Íme, — mosolyog. — Nem egy olyan nagy ügy, és máskülönben is, mind a három gyilkosság önvédelemből történt, és nem akarok törvénykezési implikációkról beszélni, legalább is egyelőre nem. Egyszer nyom nélkül el kell párolognunk innen, afféle Houdini eltűnési bűvészet segítségével, és nem lesz semmiféle hivatalos nyomozás, ami ránk is kiterjedne.

Lulu felveszi az első betonkockát és az egyik körme letörik.

— Jaj, — kiáltja, — éppen most manikűröztettem.

— Húzzatok kesztyűt, mind a ketten. — Diana ránéz a két vonakodó nőre. — És finoman kikészített gyűrűkkel teli kezeiteken egy karcolás sem lesz.

— Kesztyűk, hol? — Lulu és Szonja egyszerre kérdezik.

— A hátsó ülés alatt a padlón. — Diana feleli és lehajol, és felveszi a kesztyűket és egyenként odadobja a két nőnek, mialatt holdvilágszínű kerek fenekét szabadon csodálhatja az erdei tücskök és békák serege.

A három naszád hamarosan teljesen elsüllyed, beleérve a magas ülést és a három hullá békésen pihen a vitorlavászon alatt a teherautó hátuljában.

— Te hajtasz, — Diana odanyújtja a teherautókulcsot Wes-nek. — Egyenesen ki a Jacksonville International repülőtérre.

Wes engedelmeskedik és dühödt erővel a padlóig nyomja a gázpedált. A teherautó széles ívben megpördül, kavicsok és kisebb kövek, mint megijesztett vándormadarak ezernyi irányban repülnek és Diana sikít.

— Lassan a testtel, kaszkadőr. Túl ne merd lépni a sebességkorlátozást és ne hívd fel ránk a figyelmet. Nem szeretném, ha valamiféle, minden lótóm-faktumba beleszóló motoros rendőrájárőr leállítani útközben.

—

A parkoló garázsánál Wes kihúzza a cédulát az automata jegyszedőből és behajtanak. Diana utasítja, hogy a hatalmas parkoló épület legfelső szintjén egy oszlop mögé parkoljanak, elrejtve és senkitől sem látva.

— Szonja, drágám. — Diana mondja, miután megálltak és minden szem feléje fordul. — Megkérhetnék egy óriási szívességre? Nem mehetek az emberek közé ebben a zöld szerelésben. Ki tudnál nekem választani egy tisztességes ruhát az ajándék butikban és idehoznád? Nyolcas nagyság vagyok és magas. Akármilyen szín megteszi, csak zöld ne legyen. Valamit egy zárdai apácaruha és egy burleszktáncosnő egyenruhája között.

— Én is akarok egy új ruhát. — Lulu elbiggyeszi a száját. — Nézzétek, hogy mi van rajtam. Tiszta sár és szakadozott. Úgy nézek ki, mint egy madárijesztő a jégeső után.

— Rendben, — Diana megértő mosolyt pöccent Lulu felé és Szonja felé fordul, — Hozz Lulunak is egy ruhát. — Majd ismét Lulura néz. — Milyen nagyság legyen?

— Tizenégyes. — Lulu megduplázza a szábiggyesztést.

— Tizenégyes? — Szonja csodálkozva néz Lulura.

— Igen. Van valami bajod vele? Nagyon is büszke vagyok, hogy nem vagyok olyan sovány, mint te, egy élő csontváz.

— Veszekedés, a sok veszekedés, hamar öregíti a nőt. — Wes nevet és Lulu teljes erővel sípcsonton rúgja. — Fogd be a szád, te fecsegő. Cipőre is szükségem van. Jobb lesz, ha Szonjával megyek és magam választom ki.

— Nem, itt maradsz. — Szonja rázza a fejét. — Nem akarunk látványosságot csinálni magunkból, amit a biztonsági kamerák felvesznek. Egyedül Szonja megy, ő az egyetlen, aki bőrruhája ellenére valahogy kinéz közöttünk.

— Akkor is van szükségem cipőre. — Lulu vitatkozik. — A Lanza szandálom elszakadt, és én leszek a látványosság bárhova is méltóztatik menni következőnek ökegyelmeséged.

— Hozz három párat azokból a divatos flip-flop papucsokból a színes üveggyöngyökkel, — az okvetetlenkedő ellenkezést többé nem véve figyelembe, Diana kinyálaz öt darab kissé viseltes százdolláros bankót a pénztekeresből, amit nem adott oda a szerelmes benzinkút tulajdonosnak és odanyújtja Szonjának, — és három tizenégyes vagy nagyobb nagyságú strand szandált a férfiaknak. És mindenütt készpénzzel fizess.

—

Egy óra múlva Szonja visszatér. Új ruha van rajta és mindkét kezében piros papírból készült jókora méretű füles bevásárló csomagot cipel. — Itt van, — mondja, — és az első ülésre dobja terhét. — Ajándék mindenkinek. Varázsoljátok magatokat prezentálhatóvá.

Hamarosan mind jobban néznek ki. Szonja szintén hozott, milyen gondos tőle, egy francia micisapkát is Dianának és hamiskás mosollyal az arcán a kezébe adja.

— Gyömöszöld be a zöld hajadat ez alá, hogy ne kelljen örökké egy fikuszfa mellett állnod, hogy beleolvadj a tömegbe.

— Gyerünk. — Diana a micisapkát a fejére teszi. — Megvesszük a jegyeket Tampa felé és utána reggelizünk.

— Éppen ideje. — kimerült hangok kórusa válaszol és támogatja az ötletet. — Lehet, főnök, hogy te nem, de mi nagyon éhesek vagyunk.

— Rakjátok bele az összes szennyes ruhát és sáros cipőket a csomagokba. — Diana rosszalló pillantást vet rájuk és nem méltatja válasza zsémbes panaszkodásukat. — Ne hagyjatok hátra egyetlen darab evidenciát sem.

— Kivéve néhány szálat a zöld hajadból. — Lulu rázza a fejét és beharapja a felső ajkát.

— Elkerülhetetlen, — Diana kezdi bedobálni a dolgokat a csomagokba. — Annak hiányában, hogy veszünk egy porszívót a legközelebbi Sears áruházban, nem tudunk rajta segíteni. Mi mind hagyunk parányi nyomokat magunk után, piszkot a körmünk alatt, bőrfoszlányokat, ujjlenyomatot, nyálát és más testi folyadékokat.

— És hullákat. — Wes összeráncolja a homlokát. — Mit fogunk csinálni a három halottal?

— Otthagyjuk a teherautó csomagtartójában.

— És a régi ruhákkal?

— Berakjuk egy bérelhető vasszekrénybe és eldobjuk a kulcsot.

— Te mindenre gondolsz. — Berni próbálja kezét Diana derekára tenni és próbál egy puszit nyomni az arcára, de Diana eltolja magától.

— Majdnem mindenre, — mondja, — de a törvény keze előbb vagy utóbb utolér minket és valami elfogadható alibit kell találnunk, hogy ne kerüljünk börtönbe.

Méretegetve a lehetőséget csendben lépegetnek a felvonó felé, és ahogy beszállnak az első liftkabinba, ami jegypénztári szintre viszi őket, Murdoch, aki idáig egy árva szót sem szólt, végre beszélni kezd.

— Önvédelem volt. Életem szerelmét védelmeztem. Szonja közeli családtagomnak számít és élete veszélyben volt, amikor azt a fickót fejbe vágтам. Megérdemelte. Nem félek, hogy ugyanezt elmondjam a seriffnek, akárki is lesz az, aki helyébe lép annak, akit a teherautóban hagyтunk.

A felvonó megáll és az ajtó hangtalanul kinyílik. Diana kifizeti a hat repülőjegyet és a csoport felé fordul.

— MacDonald. Arccal a kávé és a rántotta felé, vagy bármi más felé, amit fogyasztani óhajtotok.

Kevéssel később ott ülnek egy sarokasztalnál és éhesen gyúrják befelé a felséges teríték finomságait, a legjobbat, amit egy gyorskiszolgáló étkezde nyújtani tud. Murdoch beszédes hangulatba jött. Félórán belül már a második végtelen bölcsesség áradata hagyja el száját, felettébb szokatlan részéről, de legyen akárhogyan is, felcsigázott hozzáállása nagyon fontosnak érezteti véleményét.

— A kövér pofa, aki a fejével akarta összetörni a baseball husángomat, az ölte meg a seriffet. Ő a gyilkos, nem én. Mi is volt a neve?

— Valentino, — Berni bólint és egy adag tört krumplit és rántottát lapátol a szájába. — Mind a kettő ő ölte meg, és jól tetted, hogy agyonütötted. Így legalább nem tud ujjal mutatni rám és elmondani a hatóságoknak, a kis biztosító-bakugratást, amit ketten csináltunk. Továbbá, a hasfájása, hogy én fizessem vissza a biztosítási nyereményt, az nulla lett és semmis. Egy alaptalan szemétség volt az egész. Engem zsarolt, hogy velem fizettesse vissza a saját tartozását, és nyaljon a főnökének.

— Joe ugyanezt tette. Joe is mega-pénzt próbált kizsarolni belőled. — Wes felnéz harmadik sajtos hamburgerjének rágásából. — Kivéve senki sem halott, aki megölte. Mi öltük meg.

— Joe is megérdemelte. — Diana titokzatos mosolyt pöccent a két vitatkozó férfi felé. — Egyetértetek? És valójában nem öltük meg. Csak megmutattuk az utat, hogy merre kell mennie. Legjobb tudomásunk szerint, még lehet, hogy nagyon is életben van, bár nem tud oxigént belélegezni, és állandó jelleggel a kémgőzös kaverna környékén kell, hogy maradjon. Menjen a kerületi ügyész el az Ördög Bélsérve szigetre és vegyen tőle letételezést, ha vádat akar emelni ellenünk.

— Mi lesz a többivel? Legalább nyolc meghalt közülük vagy kötelessége teljesítése közben eltűnt. Hogyan magyarázzuk meg azokat? — Wes egyre rázza a fejét és nagyon aggódó hangon kérdez.

— Azokról semmit nem tudunk. Igaz? — Diana nézi Lulut. — A megyei milícia nyugati irányból jött és elakadt a kátránygödörben. Valószínűleg, hogy kimentették őket és majd tanúsíthatják, hogy egy titokzatos nőszemély csalta oda őket és ugyanaz a nő valami indián íjjal kettőt agyonlőtt közülük. Eléggé hihetetlen történet és legjobb lenne, ha értekeznenek a Seminole Indián törzsfőnökkel a Hard Rock játékkaszinónál és megkérdeznék, hogy valamelyik lánya nem vadászott-e mostanában a mocsárerdőben.

— Ez nem tréfa, — Szonja felnéz, — vagy igen?

— Miért lenne az? — Diana visszanéz.

— Tehát akkor Murdoch-al mi ketten visszamehetünk a mi szigetünkre és a mi házikónkba és senki nem fog háborgatni minket. — Szonja mondja mélységes empátiával, és ahogy beszél Murdoch-ról Berni felé siklik a szeme. Eltökéltnek látszik, és kezét kinyújtva megérinti a hatalmas termetű Murdoch kezét és simogatni kezdi.

— Mit akarsz ezzel mondani, drágám? — Berni ijedten nézi Szonját. Meglepve és megrettenve, nem akar hinni a fülének, hogy igaz, amit hallott. — Murdoch-al akarsz élni? A feleségem vagy. Te vagy az értelem, amiért élek. Egy millió mértföldet jöttem, hogy megmentselek.

— Berni, — Szonja egyenesen férje szemébe néz. — Erről más sokszor beszéltünk. Rengeteg panaszod volt ellenem, és most ne játszd a meglepettet, ahogy cselekedtem és megeltem igaz hívásomat. Szeretem Murdoch-ot. Murdoch az én emberem. Engedtem, hogy kergesd a saját vágyaidat. Nem ezt akartad? Minden a tiéd lehet. Az összes pénz és a ház is, ha akarod, csak nekünk hagyj békét.

— Tehát ez az a férfi. — Berni Murdoch felé fordítja szemeit, aki észrevehetően kihúzza magát és ellenséges testtartást vesz fel.

— Igen, ő az. — Szonja feladja Murdoch kezének szorítását, megfogja Berniét és gyengéd, békítő hangon szól hozzá. — Ne csinálj jelenetet, drágám. Fogadd el a tényeket és kövesd a víz folyását. Cselekedj az emberek javára. Bízz bennük és hagyd, hogy alkossanak. Ne felejtse el, a merev és a hajthatatlan eltörik, de a simulékony és a hajlítható sikerre megy.

— Kinek az istenátka bölcsessége ez? — Berni feláll, ökölbe szorítja kezét és többször mérgesen belecsap nyitott tenyerébe.

— A mesteré. Ezek a Zen szavai. — Szonja is feláll, és mellkasát felfújva kidüleszti ütőköreit és csípőre teszi a kezét.

— Tényleg, — üvölti Berni és arca lángra lobban, mint többutcs tűzvésznek lenne az infernója.

— Ül le, Berni. — Diana visszanyomja Bernit a székére. — Ne bolondulj be. Nem lehet több nő egyszerre, mint egy. A bigámia törvényellenes. Nyugodj meg és melletted leszek. Visszamegyek veled Budapestre és majd ott meglátjuk. Feltéve, ha normálisan viselkedsz és megjön az eszed.

— Rendben, — Berni morogja. — Gondolkozni fogok róla. Vissza kell, hogy menjek Budapestre és be kell, hogy fejezzem azt a hídépítést. De ez a vaderdei nézőpont, boldognak lenni egy kopasz szigeten a semmivel, csak néhány ostoba bölcsességgel egy régen halott kínai Buddhista szájából. Ezt nehéz lenyelni, és még kevésbé megemészteni.

A vitatkozás lehűti a jó hangulatot. A reggeli folyamán többet senki nem beszél, senki nem szól egy szót sem, amíg keresztülmennek a biztonsági vizsgálaton, és ahogy beszállnak a repülőbe. Főleg Berni hallgat, aki dacosan duzzogva ül Diana mellett és gondolataiba mélyedve fogja a kezét a teljes egy óra hosszú tartó út alatt Tampa felé.

Tampában, ahogy kilépnek az ingavonatból és mennek a felvonók felé, Diana végre nem állhatja a jeges hangulatot és ruhaujjánál megragadva félrehúzza Bernit és megállítja.

— Rendben, Mr. Méregzsák, mi a következő lépés?

— Kibételek egy másik kocsit. Egy furgont, hogy mindannyian beleférjünk.

Visszahajtuk Stainhatchee-be, ahol Lulu és Wes felszedik motorjukat és visszahajthatnak a Caladesi klubba.

— És? — Diana feleli, és szemei kutatják Berni lelkének mélyét és okait, és nem engedi el a karját.

— Mi, — Berni bátran állja Diana tekintetét. — Te meg én megkeressük a tegnap bérelt kocsimat és kézbe vesszük laptop komputeremet. Mind a két bérelt kocsit ide visszahajtuk, ide a repülőterre és az első gépen visszarepülünk Budapestre. Ott befejezzük a híd építését, és utána boldogan élünk együtt tovább, mint férj és feleség.

— Derék ember vagy, Berni. — Diana csókot nyom Berni homlokára. — Tudtam, hogy a végén becsülettel fogsz előbukkanni, kivéve.

— Kivéve? — Berni mozdulni szeretne és nézi a felvonó ajtaját, ami kinyílik, de várniuk kell a következőre, mert túl sokan vannak benne, és jobban teszi, ha nem beszél részletekről és elhallgat.

A következő felvonó is megérkezik, de az is tele van emberekkel. Egy nő gyerekocsit nyom, a baba üvölt és egy idősebb házaspár szemtelen megjegyzéseke tesz, hogy némely emberek nem tudják fegyelmezni ebadta kölykeiket. Berni bezárkózik. Ő megtette a kötelességét. Az életnek mennie kell tovább. Ha Szonja ennyire korlátolt, nem árt neki, ha elszenvedi a következményeket. Berni nem érti. Miért állna össze bárki is egy morózus fatuskóval, egy elhanyagolt külsejű naplopóval, aki megtagadja a civilizáció kényelmeit és egy moszkítókkal teli mocsár mélyébe vonul vissza? Egy felfoghatatlan düh tör elő velejének mélységéből, ahogy eszébe jut az axióma. Egyedül csak egy mindent összetörő erő tud valami újat és értékeset alkotni. A mindent elsöprő szexuális hajtóerő, a világegyetem egyik legerősebb démoni ereje, ami örökké önromboló és mindig elpusztítja az egyént. Ezt ő neki kellene legjobban tudnia. Miért van akkor úgy meglepve, hogy felesége is áldozatul esett a szerelem bűvös hatalmának?

Berni lépeget, mint egy automata, egy értelem nélküli beprogramozott robot, ami előre meghatározott pályavonalat követ. Mindig egy végrehajtó volt és soha nem voltak saját ötletei. Csak véghezvitte, amit mások elhatároztak számára.

A helybeli közlekedést elrendező ablaknál Berni fizet a furgonért. Ő az egyetlen, akinek érvényes hitelkártyája van és megindulnak. Ahogy elhaladnak a repülőtér kijáratot jelző útjel alatt Berni megszólal. Magával elégedett embernek hangzik, aki előtt feltárult a végtelen láthatár, és aki számot vetett ügyeivel.

— Kivéve? — mondja, — látom, hogy mire akarsz utalni. Ebben a kérdésben ugyanazon a hullámhosszon vagyunk és a kezdet kezdetén már gondoltam rá. Ahogy hozzáférék laptop komputeremhez, adok egy millió dollárt Wes-nek és Lulunak.

— Köszönöm, ember. — Wes feleli. — De igazából nem kellene. Jó mulatság és férfimunka volt, amit véghezvittünk, és Lulu is így gondolja. Egy millió dollár túlságosan sok a mi szerepünkért.

— Fogd be a szád, Wes. — Lulu felszisszen. — Engedd, hogy az úr beszéljen. Add oda neki a csekk kontónk számát és a bank kódjelét. Házat fogunk venni, és összeházasodunk. Gyerekeink lesznek, és többé nem leszek pincérnő és nem fogok idegeneket kiszolgálni.

— Derék elhatározás, Lulu. — Diana megveregeti Lulu kezét és rámosolyog, majd Berni felé fordul. — Mi lesz Szonjával? Mennyit fogsz fizetni Szonjának.

— Amennyit kér. — Berni Szonja felé fordul és szeretet és megértés csillog a szemében. — És a világ minden boldogságát kívánom neki.

— Két milliót. — Szonja mondja. — Ugyanazt az összeget, amit a válási papírokban kértem és legalább nem kell fizetned az ügyvédek és a bírósági költségeket.

— Elfogadom, — Berni megcsókolja Szonját. — Minden fillért megérdemelsz, amit kapsz, és végtelenül hálás vagyok, hogy harminc éven keresztül eltűrted a szeszélyeimet és rossz szokásaimat.

— És Murdoch ellen sincs kifogásod? — Szonja visszacsókolja Bernit.

— Ez egy kicsit túlzás lenne, — Berni feleli. — Mintha a földalattin egy állomással tovább utaznál a józanságnál. De tiszteletben tartom a döntésedet.

— Minden jó, ha a vége jó. — Diana mondja, és leveszi a francia sapkát és megrázza hajának zöld fürtjeit. — A híd meg lesz építve, és egy nagyszerű regény létrejön. — Diana Berni felé fordul és megcsókolja. — Igaz, drágám. Be fogod fejezni a könyvedet és ki fogod fizetni az alvállalkozókat? És becsületes leszel és több csalást nem követsz el.

— Ameddig te szeretsz, drága erdei tündérem. — Berni megcsókolja Diana rózsás ajkait. — És békében és boldogságban fogunk élni, mint két csalogány a hatalmas jázminbokor ágain.

— Szeretni foglak. — Diana hosszasan tanulmányozza Berni arcát, de nézésében nincs szenvedély, csak figyelmeztetés és intelem. — De a könyvedben akarom, hogy rávilágíts a nemzetközi pénzvilág csalásaira, ami mindenkit leszegényít kivéve a felső egy százalékot. Hogy leplezd el azt a gazember világot, aminek te jelenleg részese vagy.

— Nem vagyok semmiféle szervezetnek a része. — Berni tiltakozik. — A magam embere vagyok. Ez a te elméleted a legcsúnyább és leggyalázatosabb antiszemita propaganda. A tudatlanokkal azt akarják elhitetni, hogy a zsidók kontrolálják az egész világot. Rozoga zsinagógájából a szatmári rabbi manipulálja a világ eseményeit.

— Nem. — Diana felemeli mutatóujját és haragosan rázza Berni arca előtt. — Nem a zsidók. Van egy alantasan sötét szervezet, minden vallási és fajbeli jellegzetesség és hovatartozás nélkül, ami szándékosan és nagyon jól szervezett módon irányítja a pénzt, amit a Világbank és a Nemzetközi Gazdasági Fejlesztés nevű US Ügynökség és más globális segélyszervezetek a fejletlen országoknak juttatnak. A fejletlen országok természeti kincseinek és erőforrásainak hasznát a globális megakorporációk vezetőinek zsebébe juttatják, óriásvállalatok tulajdonába, amiket csak néhány végtelenül gazdag család tart ellenőrzése alatt. Megoldhatatlan nemzetközi krízisek sorozatának korában élünk, összetűzések és háborús konfliktusok egyik a másik után, ami határtalan lehetőségeket ad a szuper gazdagoknak. Nem akarom, hogy gazdasági bérgyilkos legyél, aki felesleges projecteket épít leszegényedett országokban, akiknek nincs szüksége azokra és nem is tudják megengedni. A pénz, amit juttatnak a te hidadra nem ajándék. Magas kamattal együtt vissza kell fizetni az IMF szervezetnek. A magyar kormány kell, hogy visszafizesse. És mivel a projekteket azokból választják, amik nem hoznak jövedelmet, a kormányok rettenetesen meg kell, hogy adóztassák polgáraikat. Megszorítási programokat kell, hogy bevezessenek, csak hogy fizessék a kamatot és a felvett alaptőkét soha nem fogják tudni lefizetni. Ez a XXI. századbeli gyarmatosítás és a modern rabszolgaság, bármi előrelátható jövő tartamáig.

— Csak egy hidat építetek. — Berni hebegi és arca elveresedik, és hangja rekedtessé torzul.

— Igaz, — Diana csípőre teszi a kezét és rámered Bernire. — És akarták, hogy elsikkaszd a pénzt. Hogy ne fizess ki az alvállalkozókat, és ne fizess az embereket, akik dolgoztak rajta, és hozz létre egy financiaális krízist, mialatt ők bezsebelik az ellopott pénzt. Joe hithű ügynöke volt ezeknek az aljasoknak és azt akarta, hogy te is az legyél. Ezzel a zsarolással csak próbára tett, hogy mennyire vagy megbízható, mielőtt sokkal nagyobb feladatokat bízhat rád, ahol százmillió dollárok vannak a téten. Mondtad, hogy nem akarsz a tanonca lenni. Valóban gondolod, hogy túltettünk rajta? Tíz másik fog a helyébe ugrani.

— Mit tudnék én tenni? — Berni nyög. — Ez az egész végtelenül meghaladja a képességeimet.

— Írj egy könyvet róla. Győzz meg tíz másik embert és nyisd ki a szemüket, hogy lássák az igazságot. Ahogy Jézus mondta, adj nekem egy darab kenyeret és egy egész éhező nemzetet fogok táplálni vele. Add tovább az igét és ne félj a gonosztól, ami a tudatlanság talaján él és gyarapszik. A hazugságokon, amit végtelenül kicsiny százaléka az embereknek, a végtelenül gazdagok propagandája terjeszt.

— Megpróbálom. — Berni bólint. — Becsületemre mondom, a legjobb képességeimet fogom beleadni.

Vége